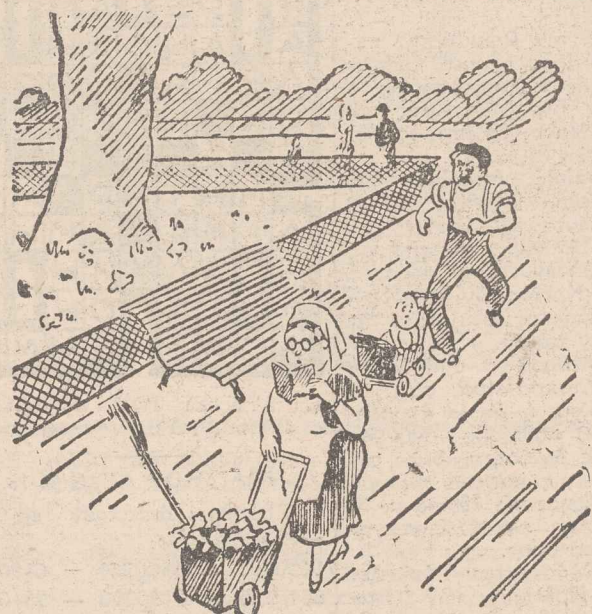

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

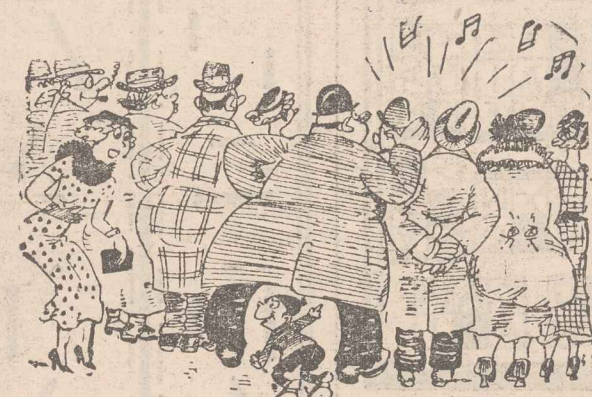

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

Η νταντά έχει απορροφηθεί από το έρωτικό της υψίστορημα

Μικρές φιλοσοφίες

—Ο καλύτερος τρόπος διά να μάθετε τα γαλλικά, είναι να γεννηθείτε Γάλλοι.
—Το πραγματικότερο μέσον για να καθυρρίξετε τους λεκέδες, είναι να προσέχετε να μη λερωθείτε.
—Το ωραιότερο και γενετικότερο φαγητό, είναι εκείνο που πληρώνει ο άλλος.
—Ένα καλοδουραμένο κουλουράκι, ισοδυναμεί με έναν περιπατητή. Ο μη έννοον την αλήθειαν αυτήν, ως πληροφορήσει και η μύς, που έχουν την ιδίαν άπορίαν.
—Το πρακτικότερο μέσον για να ζήση κανείς πολλά χρόνια, είναι να μην πεθάνη νέος.

ΘΕΩΡΕΙΟΝ Α' ΣΕΙΡΑΣ

—Ματιά, έλα από δω να δής τί ώραία που φαίνεται η μουσική.

Πεννιές

—Φωτός καιρός χθές.
—Ηλιος, όροχη, χαλάει, χιόνι, βορράς, νοτιάς, και κυνικά καίματα.
—Είς την οδόν οδόν Σταδίου ιδιαίτερος έγινεν αίσθη-
τος ο παγετών, ενώ είς την οδόν Πανεπιστημίου η ζέση
ήτο άσφοδρος.
—Τοίτο αποδίδεται είς τας τελευταίας πολεμίας έ-
πιχειρήσεις εν Κίνα.
—Χαριτωμένον έπεισόδιον έλαβε χώραν χθές είς τας
22.00. 2 τράμ της γραμμής Αμπελοκήπων.
—Μία κυρία επεχείρησε ν' άνέξη είς το τράμ, κατά την
διάρκειαν της στάσεως, άντί δέ να πατήση πρώτον τόν
άριστερόν πόδα, έπάρησε τόν δεξιόν.
—Και οι επιβάται εξεργάγησαν είς πλατείς γέλωτας,
ένω άλλοι, άγανακτίζοντες, επεχείρησαν να ραπίσουν την
κυρία.
—Ευτυχώς όμως, τη έπεμβάσει τών ψυχραιμότερων, το
έπεισόδιον έθεωρήθη λήξαν και ο εισπρακτικός εφάναξε.
—Τά εισιτήριά σας, κύριοι!

Καρναβάλι

Και πάλιν φθάνει χωρτικός ο κύριος Καρνάβαλος
μεσ' την βροχή του κομψοτέτου σαν άλλος Ήλιος.
(βαλός)
Διατάζει: «Εδουμήσατε, ή μέρα το καλείν.
Κι' ο Πιερότος ο φτωχός ευθός... μελαγχολεί.
Κιθάρες αναστεναγμών αφήνουνε κρυφόν
κλαίνε τα σασφόν.
Η Κολομπίνα γίνεται θλίμως άφορημή...
Κι' ο κόσμος... ευθυμεί.

*
"Έρχεται ο καρνάβαλος μαζί μ' αυτό το κρύον
και είνε ευθυμος άφου γελά μέχρι... δακρύων.
Στην Κίνα έπήγε κατ' ούτως κι' άντί χαρτοπολέμου
καθιέρωσε διασκεδάσιον μετά... σφαιροπολέμου.
"Εκεί γλεντούν περίφημα μεγάλοι και μικροί
κι' από το γλέντι βγαίνουνε και κάμποσοι νεκροί.
Οι άποκρηές γιορτάζονται πάντως, είς την έντέ-
(λειά,
Αυτοί δέ που πεθαίνουνε, πεθαίνουν... άπ' τὰ γέλια

*
"Έχουμε ήδη άνογγεληθ ή σωρεία από μπάλλους
και έπισσεν, ως φυσικόν, κρύος ιδρώς τούς...
(κάλλους,
"Επίσης ήδη άρχισαν τὰ πρώτα κάυγαδάκια
είς όλα τὰ συζυγικά, που λέτε, ζευγαράκια.
"Η σύζυγος στόν άνδρα της του είπε νέτα σκέτα
πως θέλει για τις άποκρηές καινούργια τουσέττα.
Και μία κι' άρήθηκεν αυτές ήρχισαν οι λυγμοί.
"Ω, πόσον τας Άπόκρηες ο κόσμος... ευθυμεί!

*
Το γλέντι προμηνύεται τρικουβερτον, ω φίλοι.
Καθείς τὸ σμόκιν του ή φρακ να ετοιμάσει όφείλει.
"Η μάσκα θα είνε χρήσιμος εφέτος γενικής
και θάνε όλοι οι χοροί μορφής πολεμικής.
Διότι θα γίνουν μπάλ-μκασκέ όπως και κάθε χρόνο
με μάσκες τελειότατες... κατ' άσφουζιόγινον.

*
Θά άναγράφη ή Μονταίν: «Διεκρίναμε τόν Μ.
όστις λαθραίως έσφίγγε μιάς νέας τὸ κερμί.
Μά όταν είς την αίθουσαν έμπίκε ή κυρία του
γάνει την ψυχραιμία του
γίνεται κάτωχος ευθός κι' όλοι του λένε πως
μετημυέσθη στην στιγμή πολύ έπιτυχώς.
Διότι έτσι που κατώρθωσε είς τὸ λειπτόν να γίνη
φαίνεται ότι στην φυλή άνήκει την... κιτρίνη.
Διεκρίναμε την Κ. Ξ. με ώραίο κρέμ ντεσιόν
και τόν κομψόν Π. Ε. ντυμένον... Τίν-Τοο-Τοίν».
Είς τας οδούς τών Αθηνών θα παρελάσουν άρ-
(ματα
που θάνε όλα γενικώς τών όφθαλμών μας χάρ-
(ματα
"Όλο άρματα τοιμάζουμε με πυρετόν πολύ
και έτσι θα καταστήσουμε όλοι... άρματα λ ο ι.
(Τὸ άπαιτεί ή άποκρηά να πούμ' έτσι για γούρι
και ένα καλσμπούρι).
"Επίσης δέν θα ήσανε καμμία άσχημία
άν άρμα για διαφήμισι έκανε είς ένθύμισι
και ή... Ακαδημία.

*
Θά έχουμε άφθονο κρασί προς κορεσμόν της δι-
(ψης
και στής σαμπάνιας τούς άφρούς θα πνίξουμε τις
(θλίψεις μας
—Φέρε παιδί, είς τὸ γκαρσόν θα πουμε, μιά φιάλη.
Κι' όταν επί του τραπέζιου την φέρι και την βάλλες
θ' άρχιση ευθός τὸ όργιον. Θά πίνουν έντὸς κόψας
όπως διάταξε... γιατρός: «Μιά κουταλιά της
(σούπας».
Και έτσι θα γλεντήσουμε ως την αύγή γενναία
χωρίς φιάλη, φυσικά, και παραγγελλουν νέας.
Γύρω τόν παραδίδεται στην μέθη ο Καρνάβαλος
μεσ' την βροχή τών κομψοτέτου σαν άλλος Ήλιος.
(βαλός)

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ!

—Και τώρα, ώραία μου, άγνωστη, σε παρα-
καλώ να βγάλης τη μάσκα σου.
—Μά... δέ φορώ μάσκα!

Μικραί αγγελίαι

ΖΗΤΕΙΤΑΙ κύριος καλής όράσεως ίνα συνοδεύη κυρία
κατά τας ημέρας που δέν άδειάει ο σζζυγός της. Άπα-
ραίτητα καλὰ συντάσεις προτίησεως.
ΑΠΩΛΕΣΘΗ πορτοφόλιον, περιέχον 3.000 δραχμάς.
"Ο εύρον παρακαλείται να τὰ επιστρέψη, και θα λάβη
δίκλωμα φιλιότητος.
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ οίκια με 16 δωμάτια, είς εγγύτην,
άντι 16.000 δρ. κατά μήνα. Είς προσηλόνοντα ένοίκιον
200 ετών, γίνεται έκπτωσης 20%.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ σκευτά είς καλήν κατάστασιν. Πληρο-
φορία α' Νεκραταφείον.

ΛΑΜΠΡΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ο παλαιός πρωταθλητής του δρόμου, προσέ-
λαβε μι προπονήτριαν

Ιστορικά ανέκδοτα

Κάποτε, ο Αλκιβιάδης, περιδιαβάζον είς τας δχθας
του Ταμείους, συνήτησε ένα μικρόν αλητόπαιδα ο ό-
ποιος έσφύριζε.
—Διατί σφύριζεις; τόν ήρώτησε.
—Διότι δέν εγγνώριζα ποιός είσαι. Άν τὸ εγγνώριζα,
τότε δέν θα έσφύριζα και έτσι δέν θα με έροτούσε.
—Μπράβο, και είς άνώτερο! είπε ο Αλκιβιάδης.
Και μετά, ανάψας ένα πούρο, έπέταξε τὸ σπύρο στην
εσφοδόχη που ήτο δεμένη σὸ πτό του μικρού. "Ο μι-
κρός τότε εγγινωμονόν του προσέφερε είς άνάμνησιν ένα
μαχαροπήριον. Και άπέλθον άπήγητα.

Νέα και περίεργα

Είς τὸ Μπὸρν της Τσεχοσλοβακίας εγεννήθη ένα άγυ-
ράκι φαινόμενον, τὸ όποιον όμιλεί άπταιστος την άρα-
δικήν και έχει ένα μάτι κίτρινο και τὸ άλλο γριαντα-
υλ-
λί. "Ας σημειωθ ή δτι, ο μικρός ευθός εγεννήθη έξήτη-
σε ένα μοιλάκι τοίσιον, με τὸ όποιον έμέθεσε την
μαμή του, ακολουθών δέ έσπασε είς την σκατωμανην
τά σκατά του. "Ο πατέρας του μικρού είνε δύντε τίς τών
Ινδιών Όυανόν και Κοιφός την καταγωγήν. Τὸ πε-
ρίεργον είνε ότι ποτέ δέν έπάτησε είς τὸ Μπὸρν και έτσι
δέν εγγνώρισε ακόμη με την μητέρα του παιδιού του.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Αθήναι
12 Φεβρουαρίου 1938
Έτος Β' Άρ. φύλλου 73

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησις

Έξωτερικόν Δελτίον

Γ. Ξενοπούλου

Κελαδισμοί

Παντελή Χόρν

Νέα "Ηθη

Μ. Πετμεζά — Λαύρα

Βάσανα της πόρτας

Χάνς Χόφερ

Ο Κόκκινος διαβολάκος (Α

πακρηάτικο διήγημα)

Π. Παλαιολόγου

Οι ξένοι για τις Έλληνίδες

Πώς μπορείτε να κρατήτε

πιστό τόν άνδρα σας

Έξ-αφούρουσα μελέτη ξένου

ψυχολόγου

Παν. Παπαδόπουλα

Οι Άποκρηές

Τὰ γεράματα είνε μιὰ κακή

συνήθεια...

Μπορούμε να διατηρήσωμε

την νεότητά μας;

Δ. Ψαθά

Τὸ έμπόριο τὸ ποδαριού

Τί θα ήσαν οι γεμάλοι άν-

δρες...

άν ήκουαν τούς γονείς των

Μιχ. Κυριακίδη

Συνυλίες και ρεσιτάλ

Οι άκροβάται τὸ αέρος

Οι άνθρωποι που σκοτώνον-

ται για να διασκεδάσουν τὸ

κοινόν

Μ. Σαφορίκα

Ο κινηματογράφος

Πώς θα μεταμφιεσθήτε τις

Άποκρηές

Μερικά σχέδια ώραίων κο-

στούμιών

Οι άρχαίοι έπαίσιαν φούτ-

μπόλλι.

Άθλητική έρευνα τὸ κ. Β.

Σακαλή

Δέν υπάρχουν μοιραίες γυ-

ναίκες!

...άλλά μόνον ήλίθιοι άνδρες

Άνάμεσα σε δυὸ καρδιές

Αισθηματικό διήγημα τὸ

Ρόμπερτ Σέβρουρ

Μειδιάσατε, παρακαλώ!

Ευθυμογράφημα τὸ Ζέπ

Δυὸ φιλιὰ μέσ' σὸ σκοτάδι

Διήγημα τὸ Έντο Κάστερ

Άνέκδοτα, διηγήματα, μυθι-

στορήματα, ή σελίς της μό-

δας, περίεργα, εθθμοι διά-

λογοι και πλουσία εικονο-

γράφης

(Σκίτσα τὸ κ. Μιχ. Γάλλια)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

6 ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Οι άνθρωποι που σκοτώνονται διά να διασκεδάσουν την νουσηράν περιέρχονται του κοινού

«Τά άκρα έγγιζονται και δυό θήματα πέρα από την δόξα παραινέει ο θάνατος και η καταστροφή».

Αυτή είναι μία αλήθεια που εμφανίζεται σε διάφορα επαγγέλματα, αλλά τελευταίως, όμως, ιδιαίτερα, εις την αεροπορίαν.

Οχι βέβαια στην παλαιή και δύσκολη — έκτος των συνηθών και δύσκολων του επαγγέλματος — εργασία των αεροπόρων που μεταφέρει τον επιβάτη, έμπορεύματα, ταχυδρομείον. Άλλα για τους αεροπόρους εκείνους, οι οποίοι ροιζοιζώνουν αμα αποζητάει χωρίς εις ιδιαίτερα κατορθώματα και αναγκάζονται κατόπιν να δαπανούν τα υλικά τους μέσα και τις ψυχικές και σωματικές των δυνάμεις και στο τέλος να θυσιάσουν τη ζωή τους για να συγκρατήσουν αυτή την ευνοία, η οποία έχει γίνει σχεδόν απαραίτητη στη ζωή τους. Για τον άνθρωπο που απέκτησε μια φορά με μίαν εξαιρετική αθλητική η αεροπορική επιδείξει την ευνοία του κοινού δεν υπάρχει πλέον ήσυχία, δεν υπάρχει ανάπαυσις επάνω εις δόξας του. Τό κοινόν είνε ένας σκληρός κυρίαρχος που ζητεί όλοένα και νέες επιδόσεις, και νέα κατορθώματα, και νέες επιτυχίες. Και τό κοινόν, η χωρίς όνομα μάχη που σήμερα χειροκροτεί και ζητωκραυγάζει, αύριο άγνοεί και δύο μέρες άργότερα μπορεί να λιθοβολήσει, δεν ξέρει πόσο άκαρδα άνατιχητική και άφυλολογή είνε. Πόσους, ίδιους αεροπόρους, δεν έχει στείλει εις τον θάνατον η συνεχής άπαλομένη έρώτησις των δημοσιογράφων — ως άντιπροσώπων της κοινής γνώμης —

«Και τί σχέδια έχετε για τό μέλλον;» Πολλά άρεματα και πολλές ανθρώπινες τραγωδίες έχουν ως άφορμή την άπιστευτική άνάγκη επιδείξεως των ά-

θλητών και την άπείρικεπτη άνάγκη συγκινήσεων του κοινού η την δίψα του κέρδους των άσυνειδήτων επιχειρηματιών, διότι πολύ μανάτζερ έχουν στη συνέλθρη τους τον θάνατον πολυτίμων ανθρώπων που μπορούσαν να προσφέρουν άκείνους πολλές άπρεσίες εις την αθλοπαιδιάν.

Ας άρχίσουμε με τις επιδείξεις οι όποιες δεν έχουν εις την πραγματικότητα, τίποτε τό κοινόν με την σασφή με την αληθινή αεροπορίαν, με τις επιδείξεις εκείνες δηλ. των σχολινθωτών, οι όποιοι έκαναν διάφορες γυμναστικές, έντυπιασικές επιδείξεις σ' ένα τροπέζιον που κρέμεται από ένα αεροπλάνον. Οι επιδείξεις αυτές ήσαν ιδιαίτερα της μόδας από τό 1928 ως τό 1931, όποτε και άσχηγοι έσχεσαν σχεδόν σε όλα τα Κράτη των τραγικών θάνατον ενός σχολινθωτού, που συνέβη στην Γερμανία. Άφορ έτελείωσε τις επιδείξεις του, οι δυνάμεις τον είχαν εγκαταλείψει και δεν κατώρθωσε να άναρριχή και πάλι στο αεροπλάνο, τό όποιον κατά την προσγείωσι των εαυτόν, σύστασε τον μέγιστον ότου έσπαμάνε επί του άσφαλτος. Εις την ίδια κατηγορία περίπου πρέπει να συμπεριληφθούν οι επιδείξεις των άλεξιπτοιστών, οι όποιες, και αυτές εύτυχως, έμειώθησαν τελευταίως. Μήπως δεν έλεγχθη κάποτε, κατά τα μεταπολεμικά έτη, ότι θα είχε πολύ περισσότερον κόσμον στις επιδείξεις αυτές, εάν ήτο γνωστόν από πριν ότι κάποιος άλεξιπτοιστής δεν θα άναγει κατά λάθος ή άρκετο άλλως τε έπληρώσαν με τη ζωή τους αυτές τις επιδείξεις.

Μετά τις έντυπιασικές αυτές και μη τελείως αεροπορικές επιδείξεις, θάνατον σε αεροπορικές πραγματικές επιδείξεις, οι όποιες, λόγω της άπιστευτικής άνάγκης επιδείξεως των ά-

πολλούς ανθρώπους εις τον θάνατον.

Εις τας 29 'Ιουνίου του 1927 π' χ. δύο αεροπόροι του άμερικανικού ναυτικού έθνασαν, με όλοκληρον 3' κινητήριον, σε 25 ώρες και 50 από την Καλιφορνια στη Νουρκολαού. Ήσαν ο Μάιτλαντ και ο Χέγκεν Μπέρκερ, οι όποιοι για πρώτη φορά διήλυσαν υπέρνω του Ειρηνικού 'Ωκεανού την απόστασιν των 3900 χλμ. Τό πραγματικό αυτό κατορθώμα, τό όποιον είχε όμως προετοιμασθή με κάθε επιμέλεια εις όλες του τις λεπτομέρειας και είχε, κατά τό δυνατόν εξααφολισθή με όλες τις άναγκαίαις πληροφορίες του άσφαλτος και με τις άπαραίτητες ραδιοφωνικές μετρήσεις, ένπνευσαν τόσον ένθουσιασμόν εις τον έκατομμυριούχον Τζέιμς Ντόλ, ώστε, χωρίς να σκεφθή τις δυσκολίες του εγχειρήματος, προσέκοιρε θραύειν 50.000 δολαρίων για δόποιον θα έπαναλάμβανε τό κατορθώμα.

Τό ποσόν ήτο άρκετά έλκυστικό και πολυάριθμοι παρουσάστησαν οι συναγόμενοι, μεταξύ των όποιων και μία γυναίκα, η με Ντόλ. Εύτυχως δεν κατώρθωσαν να απογειωθούν, αλλά και εκείνοι που άπεγειώθησαν δεν είχαν κατάλληλα αεροπλάνια εις την διάθεσιν τους και δεν ήσαν προετοιμασμένοι όπως πρέπει για μία τόσο δύσκολη διαδρομή. Πέντε αεροπόροι, μεταξύ των όποιων και η με Ντόλ, έχοθθησαν διά πάντος εις τον 'Ωκεανόν και δύο άνοιγε ροπλάκια έθρασαν εις τό έρμα. 'Ο νικητής Γερμανός την κατηγορίαν, 'Αρθ Γκέμπελ, έπέστρεψε εις την 'Αμερική, όπου έγινε δεκτός ως ήρωας.

Τά θέματα και οι κινηματογραφικές 'Εταιρίες τό προσέφεραν πολλά ποσά για να επιδείξουν. Μετά όλίγους μήνας όμως πληρώματά τους, τά όποια έχοθθησαν εις τον Βόρειον 'Ωκεανόν, μετά τό κατορθώμα του Λιντμπεργκ.

Εις την αυτήν κατηγορίαν συγκαταλέγονται και μεγάλοι αεροπόροι, όπως ο 'Αμερικανός Βίλι Πόστ, ο 'Αγγλος Κίγκσφορντ Σμιθ, και η μεγάλη και άληθινή 'Αμερικανική 'Αμέλια 'Ερχαρτ.

Και οι τρεις αυτοί, όπως τόσος άλλοι, αφού έπραγματοποίησαν υπέρνωθωρα πράγματα κατορθώματα εις τον άέρα, έπασαν θύματα της άχόρταγης άληθινής του κοινού πρως δλονέν νέα και δλονέν μεγαλύτερα κατορθώματα. Άλλως και σήμερα άκόμη θα προσέφεραν τις πολύτιμες και φωτιζόμενες υπηρεσίες των εις την ανάπτυξιν και την πρόδον της αεροπορίας.

έπείστρεψε εις την σασφή αεροπορική εργασία και τότε τό κοινόν τον εξέχασε πολύ γρήγορα. Τόν ίδιο χρόνον και τρεις μήνες μετά τά κατορθώματα του Λιντμπεργκ, ο Ουίλλιαμ Μπρόκ και ο συνόδος του Σλέ, διέθρασαν τον 'Ατλαντικόν, έθρασαν στο Λονδίνο και από κει υπέρνω της Εύρώπης και της 'Ασίας, κατέληξαν στην 'Ιαπωνία.

Άπό κει έπέστρεψαν άτμοπλοϊκώς στην 'Αμερική, όπου τους έγινε άποδοτική ύποδοχή. 'Επειδή όμως δεν έπεχείρησαν άλλες έντυπιασικές πτήσεις, οι άνθρωποι τους έλησμόνησαν και έπτά χρόνια μετά τό κατορθώμα του, ο Μπρόκ άπέθανε από την πείνα σ' ένα δρόμο του Σικάγου. Κανείς από τους θαυμαστάς του δεν τον εθρήνησε να ζήσει. Κατόν αυτόν τρόπον έχουν λησμονηθή 24 αεροπλάνια, με τά

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησίαν... .. Δρχ. 200
'Εξαμηνίος... .. Δρχ. 100

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησίαν... .. Δρχ. 1
'Εξαμηνίος... .. Δρχ. 1/2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τό σπουδαιότερον πολιτικόν γεγονός της παρελθούσης εβδομάδος, είνε η γενόμενη εις την Γερμανίαν πολιτική μεταβολή. Όπως είνε γνωστόν από τας έφημερίδας, ο Καγκελάριος Χίτλερ συνεκέντρωσεν εις γέρας του άπαντα τά πολεμικά ύπομνημα, ταυτοχρόνως δέ έδωσεν όριστικήν κατεύθυνσιν τόσον εις την έσωτερικήν δσον και εις την εξωτερικήν πολιτικήν της χώρας.

Ός ήτο έξοικονομ, αι μεταβολαι αύται, γενόμεναι εις μίαν τόσοον κρίσιν σιγμηνήν, έπρόκαλυσαν θεαύτατην αίσθησιν εις τό εξωτερικόν, όπου και ηη της Γερμανίας προσπαθείαν να έκμεταλλευσθόν τό γεγονός παντοειρώτως. Καί μόνον μετά τας δηλώσεις του Καγκελάριου έσίγησαν.

Άξια ιδιαίτερα προσοχής επί του προκειμένου είνε η προχθεσινή συνεννόησις του Γάλλου ύπουργού των 'Εξωτερικών κ. Ντελλόμπος μετά του Γερμανού πρέσβη του κ. Βέλτοκ, ο όποιος κατέστησεν άσθενή τον πρέσβη του Γάλλου, και ηη της Γερμανίας έπρόσφερεν να έκμεταλλευσθόν τό γεγονός παντοειρώτως. Καί μόνον μετά τας δηλώσεις του Καγκελάριου έσίγησαν.

Άξια ιδιαίτερα προσοχής επί του προκειμένου είνε η προχθεσινή συνεννόησις του Γάλλου ύπουργού των 'Εξωτερικών κ. Ντελλόμπος μετά του Γερμανού πρέσβη του κ. Βέλτοκ, ο όποιος κατέστησεν άσθενή τον πρέσβη του Γάλλου, και ηη της Γερμανίας έπρόσφερεν να έκμεταλλευσθόν τό γεγονός παντοειρώτως. Καί μόνον μετά τας δηλώσεις του Καγκελάριου έσίγησαν.

Κατά τας έν Βερολίνο άναποκρίτην του Χαββά, ο λόγος των όποιον ο καγκελάριος Χίτλερ θα έκφωνήσει εις τό Ράιχσταγκ την 20ήν τριάντος, θα περιέχη έπισημον έκκλησιν υπέρ της ειρήνης. Όσον άφορξ τά έσωτερικά ζητήματα ο Φόρπερ θ' άναγγείλη διάφορα μέτρα αναθεώρησης εις την έννομιαν της διοικήσεως του Ράιχ. Πολλοί θ'ύθουνται έθνικισοισαλισται έκλήθησαν εις Μπέρτεργκ, τον όπου ήδη διαμένει ο καγκελάριος Χίτλερ.

Προς σιγμηνή, όλοι οι άναφερόμενοι διά την διατήρησιν της ειρήνης του κόσμου, έφωθθησαν ότι αι μεταβολαι αύται θα ήμπορούσαν να δημιουργήσουν διεθνείς περιπλοκάς, που θα κατέληγαν άναποσέυκτως εις πόλεμον. Άφοδ όμως παρήλθεν η πρώτη έντύπιασις, τά νέφη διελύθησαν και ήδη όλοι είνε πεπεισμένοι ότι η νεογενής πολιτική μεταβολή εν Γερμανία αύθάλας δύνανται να έπηρεάσθ τας διεθνείς σχέσεις.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζών και Κινηματογράφων κατά στίχον Δραχ. 15

Εμπορικά άγγελία Δρ. 12

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (1872-1938)

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Την μεσημέριαν της παρελθούσης Τρίτης, κατόπιν πολυήμερου και έποδύνου άσθενείας, ο πρίγκηψ Νικόλαος της 'Ελλάδος, υπέκυψε εις τό μοιραϊόν. Η θλιβερά είδησις, γνωσθείσα διά τών άπογευματινών έφημερίδων της ημέρας έκείνης, έπρόκαλεσε βαθύτατην αίσθησιν εις τό άθλιακόν κοινόν, παρά τό όποιον ο έκλιπών πρίγκηψ ήγατάς Ιδιαίτερος.

Ο πρίγκηψ Νικόλαος, άποθανών εις ηλικίαν 66 έτών, είχαν άφιέρωσει όλην την ζωή του εις την υπηρεσίαν της πα-

'Ισπανίας και κατά τό 1902 εις Λονδίον διά να εκπροσωπή την 'Ελλάδα εις την στέφιν του Βασιλέως της 'Αγγλίας 'Εδουάρδου του Σ'. 'Εκεί ο νεαρός και κομψός πρίγκηψ είχε μιάσθ με την μεγάλην Δούκισσαν 'Ελένην της Ρωσίας, κόρην του Μεγάλου Τούρκου Βλαδμήρου. 'Αμοιβαία συμπάθεια άνεπτύχθη από την πρώτην σιγμηνή. Μετ' όλίγον έπηκολούθησεν η μνηστεια, ταξίδι εις Ρωσίαν και ο γά-

μος έπανήλθεν εις τον στρατόν και ήδυνήθησαν να προσφέρουν τας υπηρεσίας των εις την μεγάλην προσπάθειαν του 1912 και του 1913.

Ότον ο Κωνσταντίνος έπήρη την Όσα σλαονικήν ο Νικόλαος διοώρηθη στρατιωτικός διοικητής της Μακεδονικής πρωτεύουσας.

'Ανάγκη να σταθώμεν εδώ. Διότι κατά τά ένδοξα εκείνα χρόνια ο πρίγκηψ απέδειξε την δυνάμιν του χαρακτήρος του και την μεγάλην του Ικανότητα. Με ψυχραιμίαν και άποφασιστικότητα έκράτησε με τά δόντια την τάξιν παρά την παρουσίαν των Βουλγάρων. Μία ό-πέρονος πολιτική, μία δεξιολογία, μία άφάνταστος ευστροφία των καταστάσεων. Εις τών πρίγκηπα Νικόλαον χρεώσται πολλά η 'Ελλάς κατά τας μεγάλας εκείνας σιγμεις.

Με την δεινέκερτην η όποία τον διέκρινε έκασταλβε πρώτος που θα κατέληγον οι Βούλγαροι. Τότε ήλθεν εις έπαρμή τον Σέρβον πρόεδρον Μπαλούχτις άωλήτης, μία δεξιολογία, μία άφάνταστος ευστροφία των καταστάσεων. Εις τών πρίγκηπα Νικόλαον χρεώσται πολλά η 'Ελλάς κατά τας μεγάλας εκείνας σιγμεις.

Με την δεινέκερτην η όποία τον διέκρινε έκασταλβε πρώτος που θα κατέληγον οι Βούλγαροι. Τότε ήλθεν εις έπαρμή τον Σέρβον πρόεδρον Μπαλούχτις άωλήτης, μία δεξιολογία, μία άφάνταστος ευστροφία των καταστάσεων. Εις τών πρίγκηπα Νικόλαον χρεώσται πολλά η 'Ελλάς κατά τας μεγάλας εκείνας σιγμεις.

Κατά την Ιστορικήν εκείνην εποχήν άλλην μεγάλην υπηρεσίαν προσέφεραν εις την χώραν ο πρίγκηψ Νικόλαος. Οταν η σφαίρα του πασάρωνος Σχινά έκκλινεν αλμυρότερον εις τό λιθόστρωτον της Θεσσαλονίκης τον Γεώργιον Α', ο πρίγκηψ, συντετριμένος ως εις τό όποιο έδοκωφόρη, ο πατέρας, άνεδείχθη μέγας ως κυβερνήτης της πόλεως. Συνασπασμένοι τους τρομακούς κινδύνους διάταξε να έκδοθ άνακωνοθέν ότι την μυσάραν πράξιν εξέτελεσεν 'Ελλην άκριβώς διά να προλάβη λάλην έπίθεση κατά των Βουλγάρων, οι όποιοι θα εύρισκαν πρόσχημα έπιμέβσεως. Με μέτρα δραστικά έτήρησε την τάξιν και προσέφεραν εις την χώραν μίαν πρώτης τάξεως υπηρεσίαν.

Τότο όμως δεν τον ήμώδισε να έκδηλώσθ τον καλλιτεχνικόν του τάλαντον, τόσον εις την φιλολογίαν δσον και εις την ζωγραφικήν.

Σιγμά κατά την παιδικήν του ηλικίαν έταξείδευσεν εις τό εξωτερικόν, όπου τό έδωθ η εύκαιρία να γνωρίσθ σχεδόν όλους τους συγγενείς των γυναικων.

'Ηλθε κατόπιν ο θάνατος της 'Αλεξάνδρας και του Δούκος του Κλαρενς. Οι βασιλείς υπέφεραν φοβερά και μαζύ των ολόκληρος η οικογένεια.

'Ακολούθ η μια μακρά σειρά ταξείδιον διά τους χρυσούς γάμους των Βασιλέων, εις τά έλληνικά ιηρία διεκνήγη, εις την Ρωσίαν διά την παρακολούθησιν των Γερμανισών.

Τότο όμως δεν τον ήμώδισε να έκδηλώσθ τον καλλιτεχνικόν του τάλαντον, τόσον εις την φιλολογίαν δσον και εις την ζωγραφικήν.

Σιγμά κατά την παιδικήν του ηλικίαν έταξείδευσεν εις τό εξωτερικόν, όπου τό έδωθ η εύκαιρία να γνωρίσθ σχεδόν όλους τους συγγενείς των γυναικων.

'Ηλθε κατόπιν ο θάνατος της 'Αλεξάνδρας και του Δούκος του Κλαρενς. Οι βασιλείς υπέφεραν φοβερά και μαζύ των ολόκληρος η οικογένεια.

'Ακολούθ η μια μακρά σειρά ταξείδιον διά τους χρυσούς γάμους των Βασιλέων, εις τά έλληνικά ιηρία διεκνήγη, εις την Ρωσίαν διά την παρακολούθησιν των Γερμανισών.

Τότο όμως δεν τον ήμώδισε να έκδηλώσθ τον καλλιτεχνικόν του τάλαντον, τόσον εις την φιλολογίαν δσον και εις την ζωγραφικήν.

Σιγμά κατά την παιδικήν του ηλικίαν έταξείδευσεν εις τό εξωτερικόν, όπου τό έδωθ η εύκαιρία να γνωρίσθ σχεδόν όλους τους συγγενείς των γυναικων.

'Ηλθε κατόπιν ο θάνατος της 'Αλεξάνδρας και του Δούκος του Κλαρενς. Οι βασιλείς υπέφεραν φοβερά και μαζύ των ολόκληρος η οικογένεια.

'Ακολούθ η μια μακρά σειρά ταξείδιον διά τους χρυσούς γάμους των Βασιλέων, εις τά έλληνικά ιηρία διεκνήγη, εις την Ρωσίαν διά την παρακολούθησιν των Γερμανισών.

Ο πρίγκηψ παρέστη εν Ρωσία εις τας τελευταίας σιγμεις του Αυτοκράτορος 'Αλεξάνδρου του Γ', άντιπροσώπευσε και αυτός την 'Ελλάδα εις την Κηδείαν του. Κατά τό 1895, μετέβη εις την Γαλλίαν όπου παρακολούθησε τά μεγάλα γυνιάσια των Βασιλέων. 'Ο τότε Γάλλος Πρέσβης, Φέλιξ Φωρ έπέβα-νέθρασαν να έπαρασθόν τον Παριώτην 'Ελληνα πρίγκηπα, και τό άπέπνευσεν τον Μεγαλόσταυρον της Λεγεώνας της Τιμής.

Ο πρίγκηψ παρέστη εν Ρωσία εις τας τελευταίας σιγμεις του Αυτοκράτορος 'Αλεξάνδρου του Γ', άντιπροσώπευσε και αυτός την 'Ελλάδα εις την Κηδείαν του. Κατά τό 1895, μετέβη εις την Γαλλίαν όπου παρακολούθησε τά μεγάλα γυνιάσια των Βασιλέων. 'Ο τότε Γάλλος Πρέσβης, Φέλιξ Φωρ έπέβα-νέθρασαν να έπαρασθόν τον Παριώτην 'Ελληνα πρίγκηπα, και τό άπέπνευσεν τον Μεγαλόσταυρον της Λεγεώνας της Τιμής.

Μετά τά γαλλικά γυνιάσια ο Βασίλειος μετέβη εις την 'Αγγλίαν όπου τον περιέβαλλον μεγάλα τιμια. Είχε την εύχυναν να συναντήσθ με την Βασίλισσαν Βικτωρίαν, γενικός δέ έγναρίσθ με όλους τους έστεμμένους και τους πρίγκηπας της Εύρώπης. Κατά τό 1896 παρόστη μετά της μητρός του και των άδελφών του εις την στέφιν του Τσαρνού Νικόλαου Β'.

Ο πρίγκηψ παρέστη εν Ρωσία εις τας τελευταίας σιγμεις του Αυτοκράτορος 'Αλεξάνδρου του Γ', άντιπροσώπευσε και αυτός την 'Ελλάδα εις την Κηδείαν του. Κατά τό 1895, μετέβη εις την Γαλλίαν όπου παρακολούθησε τά μεγάλα γυνιάσια των Βασιλέων. 'Ο τότε Γάλλος Πρέσβης, Φέλιξ Φωρ έπέβα-νέθρασαν να έπαρασθόν τον Παριώτην 'Ελληνα πρίγκηπα, και τό άπέπνευσεν τον Μεγαλόσταυρον της Λεγεώνας της Τιμής.

Μετά τά γαλλικά γυνιάσια ο Βασίλειος μετέβη εις την 'Αγγλίαν όπου τον περιέβαλλον μεγάλα τιμια. Είχε την εύχυναν να συναντήσθ με την Βασίλισσαν Βικτωρίαν, γενικός δέ έγναρίσθ με όλους τους έστεμμένους και τους πρίγκηπας της Εύρώπης. Κατά τό 1896 παρόστη μετά της μητρός του και των άδελφών του εις την στέφιν του Τσαρνού Νικόλαου Β'.

Μετά την άποκατάστασιν των πραγμάτων περιήγη την 'Ελλάδα. 'Αργότερον μετέβη εις την Δανίαν, παρακολούθησθ την κηδείαν της βασιλίσσης, κατά δέ τό 1899 εις Μαυροβούνιον κατόπιν εις Γερμανίαν, εις Ρωσίαν, εις

Μετά την άποκατάστασιν των πραγμάτων περιήγη την 'Ελλάδα. 'Αργότερον μετέβη εις την Δανίαν, παρακολούθησθ την κηδείαν της βασιλίσσης, κατά δέ τό 1899 εις Μαυροβούνιον κατόπιν εις Γερμανίαν, εις Ρωσίαν, εις

Μετά την άποκατάστασιν των πραγμάτων περιήγη την 'Ελλάδα. 'Αργότερον μετέβη εις την Δανίαν, παρακολούθησθ την κηδείαν της βασιλίσσης, κατά δέ τό 1899 εις Μαυροβούνιον κατόπιν εις Γερμανίαν, εις Ρωσίαν, εις

Ο Πρόεδρος Ροζβέλτ μετά της κυρίας του

Ποιον ρόλον παίζουν άκριβώς οι γυναίκες των πολιτικών ανδρών εις την ζωήν των ουζώντων των, εις την δημοσίαν έκδηλώσιν της δηλαδής, και ως έκ τούτου εις την δημοσίαν ζωήν των 'Εθνών; Η έρώτησις αύτη έχει τεθή και δημοσία και κατ' ιδίαν κατ' έπανάληψιν χωρίς φυσικά, να είνε δυνατή μία άκριβής άπάντησις.

Άπό της 'Ασπασίας εις την όποία όφειλεται άρκέτον μέρος, ως λέγεσται, των άραίων έμνησθέντων του Περικλέους, μέχρι της Αυτοκρατορίας των Γάλλων Εύγενίας και άλλων γυναικων των νεωτέρων χρόνων που έπαίξαν κατά τό μάλλον η ήπτον φανερά σπουδαίον ρόλον εις την Ιστορίαν, πλείεστα όσαι είνε αι γυναίκες τις όποιες έδω άφελές να έρευρήσθ κανείς, θα άνακάλυπτε την έπίδρασιν επί των εις

Αι σύζυγοι των μεγάλων πολιτικών

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΠΛΟΜΑΤΙΑΣ

κοινωνικής άλληλεγγύης και δράσεως.

Όταν έπέστρεψε εις τας 'Ηνωμένας Πολιτείας έγινε διάδοσκάλας. Καί 20 έτών έπαυδρεθήκε. 'Εξήκολούθησε όμως να εργάζεται και σήμερα άκόμη διδάσκει τρεις φορές την εβδομάδα άμερικανική Ιστορία και άγγλική φιλολογία. Ταυτοχρόνως διευθύνει ένα εργοστάσιον καλλιτεχνικών έπιπλοποιίας και εύρίσκει καιρόν να έκπληρώνη τά καθήκοντά της εις τον Λευκόν Οίκον και να γράφη βιβλία.

Δέχεται περίπου 10-12.000 γράμματά τον μήνα και έπειδή δεν υπάρχει σχεδόν τίποτε που να μην τό έχη ήδη εις την μεγάλην Συμπολιτείαν, οι 'Αμερικανοί την άνομιάζουν έπίσης τό μάτι του Προέδρου.

'Αντιθέτως η κυρία Μουσοσολίνι δεν φαίνεται να έχει μεγάλην άνάμνησιν εις την δημοσίαν ζωήν, σύμφωνα άλλως τε με την άρχην του φασισμού, έτι η γυναίκα άνήκει εις τό στίπτι. Καλή μητέρα, έμεγάλας με όλες τις φροντίδας τά παιδιά της και καλή σύζυγον φροντίζει για την άνάπαυσιν και την ήσυχία του μεγάλου της συζύγου, όπως όποτε τις λίγες άρες που έρρισκεται μακριά από την διεθνοποιητικήν περιπόνησιν της 'Αγγλίας άπαντά περίπου εις 1.000 γράμματά την εβδομάδα. 'Αν και δεν είνε η νεώτερη μεταξύ των γυναικων των 'Αγγλων ύπουργών, είνε γνωστόν ότι κοινωνίζει κάθε

φορά που ο άνδρας της την έπαίνει για κάτι που έκανε. 'Επαυδρεθήκε με τον Νέβιλ Τσάμπερλαιν, τον υιόν του ίδρυτου της πολιτικής δυναστείας των Τσάμπερλαιν, τ'Ε 1911.

Κατ' αντίθεσιν προς τους Γάλλους πρώτους πολιτάς, οι Τσάμπερλαιν δεν δείχνουν καμμία προτίμησι ούτε για έπισκέψεις, ούτε για κοσμικές συγκεντρώσεις, ούτε για θέατρο. Η άνατροφή των δύο παιδιών τους και ο δημόσιος βίος τους τους άπασχολεί έξ ολοκλήρου.

Συμπαθητικωτάτη είνε η κυρία Φράνκο, η Κάρινε Πόλο, τό άραιότερο κορίτσι του 'Οβιέδο που παντρεύθηκε πρό 15 έτών με τον λοχαγό Φράνκο. Σήμερα ζή μακριά από τό μέτωπον με τό 12ετές κορίτσι της και φροντίζει για τό στρατό, για τά νοσοκομεία και για τους φτωχούς.

Τελευταίως άς άναφέρουμε και την άραιωτιστήν κυρίαν Μπέκ, του ύπουργού των 'Εξωτερικών της Πολωνίας και την πρώην διδα 'Αντρέ Καρόν των συζώνων του 'Αγθ Χάν ενός των πλουσιωτέρων ανθρώπων της Γης.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Σ' ο φίλησά το χέρι
κ' έμυρσαν τα χείλη μου —
πώ! πώ: γλυκό μου ταίρι,
πώς ζήλεσαν οι φίλοι μου.

Σ' έ φίλησά στο στόμα,
δουλοστηκαν τα χείλη μου —
κ' έζήλεσαν ακόμα
κ' έφρένισαν οι φίλοι μου.

Σ' έ φίλησά στα μάτια
κ' έκλιναν τα χείλη μου —
κ' έπλησαν σαν άστια
κ' έχάρηκαν οι φίλοι μου.

Κι' όμως, γλυκό μου ταίρι,
κιάν δέντο λέν τα χείλη μου,
όλος ο κόσμος ξέρει
πώς μ' αγαπούν οι φίλοι μου.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝΑπαντήσεις που
έμειναν ιστορικές

Ο Γάλλος ποιητής Μποντρί είχε δημιουργήσει κάποτε μία σειρά αστυνομικά επιγράμματα, πολλά καλώς. Κάποιος θεωρούσε τον εαυτό του προσληφθέν από ένα απ' αυτά τα επιγράμματα, παραφύλαξε και έσπευσε στο ζύλο τον Μποντρί.

Την άλλη ημέρα ο ποιητής έχοντας ανάγκη να έπισκεφθί ένα φίλο του, πήγε άκομψά πάνω σ' ένα μπαρ.

— Τι έπαυσε τον κόπο σου ο φίλος σου; Έχεις ρευματισμούς;
— Ά! μπά καθόλου. Άπλάς μιμούμαι τον Χριστό, όπως έ-κείνος κρατούσε έναν Σταυρό, κρατάω κι' εγώ ένα μπαρ.

Το μπαρ αυτό, σύμβολο του μαρτυρίου μου!

Μερικοί μεθυμένοι Άθηναίοι έθρηναν μία μέρα στο δρόμο τη γυναίκα του Πεισιπράτου και την έθρηναν με χυδαία λόγια.

Την έπομειν, όταν ξεμεθύσαν, και συναισθάνθηκαν το σφάλμα τους, παρουσιάστηκαν κλαίοντες στον Πεισιπράτη γιά να τού ζητήσουν συγγνώμη.

— Απατάστε, φίλοι μου, τους άποκρίθηκε ο μεγαλόψυχος άρχων. Η γυναίκα μου χέρις δεν έθγχε καθόλου έξω...

Ο παπής μιά ένορως ήτο πολύ θυμωμένος, που δεν έπήγαιναν οι πιστοί ν' άκούσουν τό κήρυγμά του. Τέλος μία Κυριακή τούς είπε:

— Πήν προσεχί Κυριακήν θα άμύλωσά γιά την σκανδαλώδη ύπόθεσιν μιάς γνωστοτάτης οικογενείας.

Την άλλη Κυριακήν καταλά-θαινετε τι συνέβη: Ούτε θελόν: δεν χωρούσε μέσα στην εκκλησία.

Και ο έξοπος παπας, κρατώντας τον λόγον του, ώμλλησε γιά τό... άμάρτημα του Άδάμ και της Εώς!

Ο Πάπ, ο ένδοξος ποιητής και φιλοσοφός της Άγγλιας, που έζησε στις αρχές τού 18ου αιώ-νους, είχε μεγάλη καμπύρα.

Μία μέρα ο βασιλεύς της Άγγ-λιας, κάνοντας στους υφείλους του Λονδίνου πείρος περίπατο, με μερικούς αλλοίους του, είδε μπροστά του τον Πάπ, που ή μεγάλη καμπύρα του τον ήνάγ-καζε να περιπατά στροβά.

— Σας ρωτώ, είπε τότε δυνα-τά και γελώντας ο βασιλεύς στους αλλοίους του, τι προορι-σμέν έχει επί της γής αυτός ο δυστυχισμένος καμπυρόκορ-πος περίπατος στροβά;

Ο Πάπ άκούσε τα λόγια αυ-τά και γυρίζοντας, απάντησε ά-μέσως:

— Προορισμέν έχω να σας ά-ναγκάσω με δσα γράφο να περ-πατάτε εσείς ίσια. Μεγαλειό-τατε!

Κόκκαλο ο βασιλεύς.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΧΟΦΕΡ

Οι ήχοι τού χορού έγέμιζαν την μεγάλη αίθουσα. Και τα ζευγάρια έξελχνότουσαν στο θρα-ύδο λίκνισμα ενός ταγκό. Μετά όλοι έτρεχαν στα τραπέζια και να πάρουν, κάποιον να περάσουν και να ξεκουραστούν γιά λίγο. Κατόπιν, τα ζωντανά κύματα ενός θάλας άνέβηκαν ψηλά και όσα, τραπέζια, καθίσμα-τα, ψηλές μαρμάρινες κολώνες, παραπετάσματα, πολυέλαιοι και λαλούσδια και γυράντες άνή-κε με μιάς πώς, παρέρσθησαν στο ρυθμικό, κυματιστό θόρυβο τού όρατου χορού. Τα ζευγάρια έστρωβίλιζαν.

— Έδώ είσαι Άλφρεδέ; Ερώ-νασε με μιάς ο Γιώργος. Άλλα ή μάσκα είσ την όποιαν άπέτεινε τον λόγον είχε ήδη χαθεί μέσα στους άλλους χορευτές.

— Έχει ένα μπλέ ντόμινο με άσπρα μεγάλα κουμπά. Ποά θα μού πεί; Όά τον βοά.

Ο Γιώργος, όταν έτελείωσε τ' άς, έπληγε με την ντίμα τ' να καθίση σ' ένα άπόμειρο τραπέζι. Όά ήταν μεσάυχτα και είχαν πιή και οι δύο κιάλας λίγο περισσότερο άπό ό,τι έπρε-πε και μαζί με τον χαρό και τό τραγουδι δεν έλειπε και κανένα φίλι. Με μιάς, ο καθάλλιερος έ-πινάχθηκε. — Μιά στιγμή: μιά στιγμή! Περίμεινε με. — Ξεχά-νιά σου! Είμαι τρεις ώρες ντόμιά σου, και τόσο όραία μαζί σου, και λημόνησα πώς σε λέ-νε! Άλλά θα θυμηθώ πάλι. — Έρ-χομαι άμέσως. Μην πας να θρή-ξαι κανένα άλλο: — Κι' έφυγε κυ-νηγώντας ένα γαλάζιο ντόμινο που είχε χαθεί μέσα στο πλήθος που συρμαίνονταν άνάμεσα στα τραπέζια. Τό έφθασε, τό πήρε ά-πό τό μπράτσο και τό έσυρε είς τό τραπέζι του.

— Σε είχα άνακαλύψει πρώτα και σε φώναξα, άλλα δεν με κα-τάλαβες. Δεν μού λες πώς βρι-σκεσαι έδώ, και μού είνε ή Άνα; Είσαι μόνος; Και πώς έφυγες;

— Μού κάνεις τόσες ερωτήσεις που δεν ξέρω πώς να άπαν-τήσω, άπαντά τό μπλέ ντόμινο, ένας συναισθητικός και γερός άνδρας 45 έτών — στό νεαρό του φίλο.

— Πώς έφυγες; Τι τά θέλεις; Είχα όρεξι να ξεσκάσω. Η Ά-να λείπει πώς δεν της άρέσουν πο-λύ αυτές οι συγκεντρώσεις, ένθ' εγώ, όπως ξέρεις, τις άγαπώ και δεν τις άφηνα ποτέ πριν πα-ντρεύ. Είπα πώς έπρεπε νάβρω σ' αυτόν τον χορό διότι θα ήσαν όλοι οι συνάδελφοί μου και δεν ήσαν αστά να λάρωμ' εγώ διά της άπουσίας μου. Ένοείται ό-τι έκανα έπίδειξι άρετικής ρη-τορίας και ή Άνα έπεισθη. Με-τά τό θέατρο, την έπληξα στο σπίτι, έσοκώσιμα με τα χείλη μου δυό μικρά δάκρυα στα μά-

τις της και έφυγα. Φόρεας έδώ στην γκαρνταρόμπα αυτό τό ν-τιμίο πάνω άπό τό φράκο μου γιά να μη με καταλάβουν; Ε-καλα οι πολλοί γνωστοί και νάμαι. Στην πόρτα ή Άνα μού φώναξε και έκάλη διασκεδά-σει. Και τότε συγκινήθηκα κι' ήθε-λα να γυρίσω. Άλλά... άς είνε, μία φορά δεν περάει.

— Ώρα! μπράβο, μπράβο! — Έλα να σου παρουσιάσω τη φί-λη μου. Η δεσποινίς... άχ! πώς σας λένε; Πώς σας λένε;

— Γεώργια — Περτέτσι!

— Καλά, με κοροϊτεύεις. Όά τό πώς έπειτα τό όνομά σου, δεν περάει. Άς πούμε όλοι μαζί ένα ποτήρι στην ύγεια τού Άλ-φρέδου που τόσκασε άπό τό σπ-τι του!

Κι' όμως τό γαλάζιο ντόμινο

δεν μπορούσε να κάνει κέφι. Εί-χε τύχει φαίνοται ή δεν είχε θρή κατάλληλη συντροφιά. Πάν-τως άδειασε άκόμη κάνα-ζου το-τήρια σαμπάνια μαζί με τους άλλους και όταν ή μουσική ά-ρχισε πάλι να σκορπίζει τούς ή-χους ενός θάλας, ο Γιώργος έθα-λε τό χέρι της φίλης του στο χέ-ρι τού Άλφρέδου.

— Άντις, κοπέλλα μου, δός του λίγο κέφι: Δεν βλέπεις που κοιτεύει να κλάψη!

Και οι δυο γάχνονται μέσ' τό στροβάλο των άλλων χορευτών, ένθ' ο Γιώργος τούς κυττάζει ευαριστημένως.

Καθώς έφθασαν χορεύοντας, στην τρίτη ή τέταρτη στροφή μπρός στο διάδρομο που φέρνει προς την έξοδο, ο Άλφρέδος παρτήθηκε μιά μικρή κατακό-κνη μάσκα που έμπαινε στο κέντρο. Λεπτή, κομψή, με ό-ραίες γραμμές, και με μικρή μιά μιά μάρκα στο πρόσωπο μέ-σα άπό την όποια έκαίονταν έλ-ληρά δυό μαύρα, γλυκά ματά-κια, λές και ή έμφάνισι αυτή τόν ελκυσσε ιδιαιτέρως και έυ-πνησε τό κέφι του. Ήταν έτοι-μος να έγκαταλείψη την νόστι-μη ντίμα του γιά να κυνηγήση τόν κόκκινο διαβολάκο. Όταν τόν κόκκινο διαβολάκο, — Όταν τόν έβλεπε, είπε συγγνώμη» κι' έφυγε χωρίς να δώσει δόση άλλη εξήγησι.

— Κάποια μάσκα τόν κτύπησε στο μάτι — είπε ή κοπέλλα στο Γιώργο, — και πάει να την βοή.

— Τόσο τό καλλίτερο: Άς θυ-μηθί κι' αυτός λιγάκι τά πα-λιά του!

Καθώς έγύριζε μέσ' την αίθου-σα, ο Άλφρέδος, άνακαλύπτει με μιάς, σε μιά γυναίκα, μόνου του τόν κόκκινο διαβολάκο που έκτύπαζε σαν στενοχωρημένος κάποιος, γύρω του.

— Έσένα περίμενα όλο τό θρά-δυ, μικρή κόκκινη μάσκα: Έπί τέλους σε έβρηκα!

— Άλήθεια; Και κάτω άπό τη μάσκα τά δυό μικρά μαύρα μά-τια, τού ρίχνουν ένα ένθαρσυντι-κό, σχεδόν προκλητικό θάλευμα.

— Η μουσική έσαναρχίζει και ο Άλφρέδος, με τόν κόκκινο διά-βολο γάχνονται μέσα στο πλήθος των χορευτών.

— Ποά πήγε ή άκεφιά του; Ποά πήγε ή συγκρατημένη του διά-θεσις;

Η κοπέλλα με την κατακό-κνη μάσκα τού μετέδωσε τη φο-τιά της. Γέλιο, καυδέστα, ά-στείο, ένθ' στροβυλίζον άκα-τάστατα.

Κατόπιν θρίσκουν και αυτοί ένα παράμειρο τραπέζι και κά-βονται. Μόνου γιά μιά στιγμή κά-θε τόσο σκετινιάζει τό πρόσω-πο τού Άλφρέδου. «Μπ, ή Ά-να!

Η... ΑΝΟΙΞΗ

Κι' όταν φτάσει ή άνοιξη,
κι' έρθουν τά πουλιά
και γυρίσουν τ' άνθη
σαν έναν παρτί
θά σε περιμένο.

Κι' όταν έρθει πάλι
και τό καλοκαίρι
με τό μαϊστράλι,
σαν έναν κειρό
θά σε περιμένο.

Μά όταν τό φθινόπωρο
ξανθατάσει όγρο
και συννεφιασμένο,
θάρθω να σε θρώ
δέν θά περιμένο.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑΣυμβουλές δια-
σήμων συγγραφέων

Στόν έρωτα, όπως και στην τέχνη, ή λεπτότης είνε ή άρετή των άδυνάτων.

Μυρζέ

Ο έρωτευμένος πρέπει να περ-μεινέ όλες τις εύτυχίες και ό-λες τις καταστροφές.

Ζερμάν

Ο έρως είνε ίσως τό μόνου πάθος, που έν υποφέρει ούτε μέλλον, ούτε παρελθόν.

Μπαλζάκ

Ο άνδρας, στο κεφάλαιο της ήθικής είνε κατώτερος άπό την γυναίκα, γιατί θεωρεί τόν έαυ-τό του άνώτερο άπό την σύντρο-φο της ζωής του.

Ντελμόντ

Διορθώσατε τόν άνδρα, και κατ' ανάγκην θα διορθωθί ή γυναίκα.

Λουίζα Μισέλ

να θά κοιμάται πρό πολλού! άσκέπτεται. Εκεί τί νόστιμη, και τί κομψή που είνε ή ντίμα μου. Φαίνεται πως θα είνε και πολύ όραία. Άν ήθικαν και λιγάκι τη μάσκα της...

Άλλ' ο κόκκινος διαβολάκος δεν έννοις να σηκώση τη μάσκα του.

Κουβεντιάζον, πίνουν, κάνουν περίπατο στη σάλα, γελούν, ά-στεϊεύονται, χορεύουν. Γιά μιά στιγμή κάποιος γνωστός, είδε τόν σοβαρό κύριον διευθυντήν ν' άκούσθη κατά χείλη του στο γυμνό άνω της ντίμας του. Και οι άδρες περνούνε.

Ο κόκκινος διαβολάκος θέλει να γυρίση στο σπίτι του. — Καλά, θά σε συνοδεύσω εγώ, λεί ο Άλφρέδος.

— Δέχομαι — άπαντά ο διαβο-λάκος, άλλα θά πώ εγώ την δι-ευθυνσι εις τόν σωφέρ χωρίς να την άκούσης.

Τό αυτοκίνητο τρέχει, τρέχει και σταματά μπρός σε μιά πόρ-τα. Δεν έχει φέξει άκόμη. Η νέα γυναίκα κλείνει την πόρτα τό-πιο της. Άλλ' ο Άλφρέδος την άνοίγει γρήγορα και πριν ο δι-αβολάκος άνοίξη την πόρτα τού σπιτιού του, εύρίσκειται κοντά του. Ο διαβολάκος έχει πλη-ρώσει τόν σωφέρ. Τό αυτοκίνη-το έφυγε. Άνοίγει την πόρτα και πατάει τό κουμπι τού ήλε-κτρικού. Τότε μόνου ο Άλφρέ-δος αντίλαμβάνεται — είνε αλή-θεια ότι είχε πιή και πολύ πε-ρισσότερο άπό ό,τι έπρεπε — ότι εύρίσκειται στο κατώφλι τού σπι-τιού του. Γιά μιά στιγμή ή έκ-φρασις τού προσώπου του δεν εί-νε καθόλου έξυπνη. Άλλά συν-έρχεται άμέσως.

— Έού είσαι, Άνα;!

Και τί σηκώνει στα χέρια του και την άνεβαίνει ως επάνω στο διαμείρισμά τους...

ΧΑΝΣ ΧΟΦΕΡ

ΚΟΝΒΕΝΤΕΣ
Του μαρναβαλλιώ

Η μάσκα, η σερπαντίνα, τό κομψετι συνεδριάζουν...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Τό κομψετι,
Μιά σερπαντίνα,
Μιά μάσκα.
Ένα ντόμινο,
Μιά σκούπα.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Καλημέρα σας συνά-δελφοι! Είμαι πολύ χαρούμενο, που έα ναθρίσκώσατε όλοι μαζί, έπειτα άπό έ-να όλόκληρο χρόνο.

Η ΣΕΡΠΑΝΤΙΝΑ.—Τι να γίνη, αγα-πήτέ μου ξάδελφε. Η μοίρα μας είνε αυτή: Να σμιγούμε μόνου κάθε Άπο-κρηά, γιά να χαρίζουμε τη διασκέδασι στους ανθρώπους. Όσο συλλογίζομαι πώς αύριο τό βράδυ θα με πιάσουν ένα σωρό χέρια και θα με τινάξουν μέσα στη σάλα.

Η ΜΑΣΚΑ.—Ναί, άλλα έτοι θάχης την τύχη να τυλιχθής και σε κανένα ώραίο λαμό. Ένα τέτοιο τρυφερό άγκάλια-σμα, είνε ή καλύτερη άποζημίωσι γιά τόν πεοφρονητικό τρόπο με τόν όποιον σε πετάνε οι άντρες.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Αυτή τη χάρη μόνου έ σου την έχεις, αγαπητή μου Μάσκα. Έσύ που κάνεις τό μεγαλύτερο κακό στους ανθρώπους.

Η ΜΑΣΚΑ.—Σάν τί κακό παρακα-λώ: ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Μας κρύβεις ένα σω-ρό δυσφορα προσπάθεια. Και δεν άρνεί-σαι παρά μόνου δυό παραθυράκια στα μάτια, άπό τα όποια έκτοξεύονται οι πιο κατα-στρεπτικές φλόγες. Έκείνες που ανά-

βουν φωτιά μέσα στις καρδιές των άν-θρώπων.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Περίεργο αλήθεια! Τόσες φωτιές μέσα στις χορευτικές σά-λες και τόσο χρωματιστό χαρτί και ό-μως ποτέ δεν σημειώθηκε μιά αληθινή πυρκαϊά.

Η ΜΑΣΚΑ.—Αυτό σημαίνει ότι οι καρ-διές των ανθρώπων είνε πιο έθελκείς ά-πό τό χαρτί. Άνάθουν με τό πρότερο.

Η ΣΕΡΠΑΝΤΙΝΑ.—Ναί, αυτό είνε ά-λήθεια. Όποσδήποτε δυος έσύ, αγαπη-τή μου Μάσκα, είσαι πιο τυχερή άπό

Η ΜΑΣΚΑ.—Άπάτης; Γιά εξήγησου σε παρακαλώ.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μάλιστα. Κρύβεις τη φυσιογνωμία των ανθρώπων. Και κάθε άντρας γεγυεταται τόσο πολύ άπό τό μυ-στήριο, ώστε κάθε άγνωστο πρόσωπο τό φαντάζεται έξαιρετικά όμορφο. Κι' έτσι συμβαίνει ένας άντρας να λή-τάς από τρυφερά λόγια σε μιά γυναίκα που, άν την έβλεπε χωρίς μάσκα, ίσως δεν θά της έλεγε ούτε καλημέρα.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Άκριβώς γι' αυτό ή Μάσκα είνε άξία συχαρητηρίων. Έκ-τός από τόν έρωτα, τό κομψετι συνεδριάζουν...

με φορά άκόμη και σε προχώρησι. Έ-τσι θά μείνη γεγυεταμένος και ο άλλος. Είπαμε ότι τό άγνωστο είνε πάντα ά-ράο.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Συμφωνά άπο-ώς. Αυτό άλλως τε μπορεί να τό κάνει και μιά δυσφορία.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Γιατί;

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Διάβολε! Γιά να μην έκτεθί!

ΣΕΡΠΑΝΤΙΝΑ.—Καθώς βλέπετε, λοι-πόν, ή Άπόκρισι, προσφέρει άπειρες εύ-καιρίες σ' όλους τους ανθρώπους να γλεντήσουν. Αυτή την έποχή κι' ο έρως άκόμη χαμογελάει σε δικαίους και άδι-κούς, σε φτωχούς και πλούσιους, σε άρ-ραίους και άσχημους. Τό μόνου δυστύχη-μα είνε ότι κρατάει πολύ λίγο ή έποχή αυτή της τρέλλας.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Αυτό είνε πολύ λογι-κό. Άν κρατούσε περισσότερο και ή τρέλλα θά γινόταν μία άφόρητη κοινο-τυπία. Άς έκπληρώσουμε, λοιπόν, τό σκοπό μας. Άς προσφέρουμε στους αν-θρώπους τό κέφι, τό γέλιο και τόν έρω-τα.

(Άπό μιά γωνία που ήταν κρυμμένη, πετάγεται ή Σκούπα).

Η ΣΚΟΥΠΑ.—Ναί... Χαιρίστε στους ανθρώπους ό,τι μπορείτε. Γιατί στο τέ-λος όλα σε μένα θά καταλήξουν. Κοιμε-τί, σερπαντίνα, μάσκες και αιδώματα.

Είνε ο έπίλογος όλων των όραίων πραγμάτων, που γράφεται μ' έναν περι-πατό μου άπάνω στο παρκαταρισμένο πα-τωμα....

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μετά τό άποκρηάτικο γλέντι

μάς. Γιατί άκούς κι' ένα σωρό όμορφα και τρυφερά λόγια που λέγονται κοντά σου. Και πρό παντός έρωτικές εξομολο-γήσεις.

Η ΜΑΣΚΑ.—Τι αυτό θάρπετε να με λυπόσαστε μάλλον.

ΤΟ ΚΟΜΦΕΤΙ.—Και γιάτι παρακαλώ; Η ΜΑΣΚΑ.—Γιατί δεν ξέρετε τί μαρ-τύριο είνε ν' άκούς τόσα χρόνια τά ίδια και τά ίδια. Είνε καταπονητικό τόσο και νύκτωρ είνε οι άντρες στις έρωτικές τους εξομολογήσεις. Άκόμα και οι πιο έξυπνοι άνθρωποι, λένε τις πιο καταπο-νητικές άνοήσιες. Και πολύ συχνά και ά-διαντρίσιες. Όταν φορούν τη μάσκα στο πρόσωπο, θάχουν την μάσκα που φορούν στην ψυχή τους. Και τί άκούω, άψι-στα. Τυχερές οι κόκκινες μάσκες που τί άκούω δλ' αυτά χωρίς να ύπαρξη φόβος να κοκινίσουν.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μάλιστα, μάλιστα. Η μάσκα έχει δικήν. Γιατί αυτά τά λό-για τ' άκούω κι' εγώ. Μέσα σταθε χο-ρούς που κυκλοφορά έγω σημειώσι προ-μέρα πράγματα εις βάρος των μασκάρ-δων. Όποσδήποτε δυος ή μάσκα είνε ά-ευσκατάκριτη γιάτι είνε ένοχος άπάτης.

Τέλει ένα έργο φιλανθρωπίας. Έπιτρέ-πει στις άσχημες γυναίκες να εισπρα-τούν ένα περίμα από τό κεφάλαιο των έρωτικών εξομολογήσεων. Μπράβο Μά-σκα! Τό φωνά σου πρεπει να ήραρή με χυδαία γράμματα στον κατάλογο των ένοχών της ανθρωπότητος.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Έγινε, όμως ότι αυτή ή φιλανθρωπία είνε άόνημη. Η ά-κατά άποκαλύπτει πολύ γρήγορα και τό όνομα της μετανοήσαν. Γιά τη μά-ταιη σπατάλη θερμών αισθημάτων, έ-καφανίζεται και τότε ή κυρία που έπαρνε μιά μερίδα από κάτι στο όποιον δεν είχε δικαίωμα, είνε περισσότερο άπογοητευ-μένη άπό πριν. Ποά θα ξανακούση τά ίδια λόγια;

Η ΜΑΣΚΑ.—Δεν έχει παρά να με ε-ναφορήση και να έναμνητή στον κύ-κλο των μασκες. Έσ' άκούση δσα θέλει.

Τόσο, που όα-πρεβή.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Ναί, άλλα ό έρως δεν σταματάει μόνου στα λόγια. Και πώς άποζημιώθ ή κυρία με τη μάσκα κα-τόπιν; Τά λόγια άπλάς θά τήν άνοίξουν την όρεξι. Άλλά παρά κάτω τί γίνεται;

Η ΜΑΣΚΑ.—Άς έξακολουθήση να

Μέσ' στην άλλη τού χορού, οι σερπαντί-νες έχουν τά χείλη με τά πρόσκαιρα δαμά των

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

Τὰ γεράματα: μια κακή συνήθεια

"Αν συνηθίσουμε να είμαστε νέοι, θα μείνουμε νέοι σ' όλοκληρη την ζωή μας

"Όλοι οι άνθρωποι, αμφοτέρων των φύλων και όλων των ηλικιών από ασημένιους χρόνους έχουν αποκτήσει μίαν κακήν συνήθειαν, την οποίαν ημπορούν να κόψουν με την βοήθειαν της επισημής. Έχουν οηλαδή τη συνήθειαν να γεράσουν.

Μη σάς φαίνεται παράξενο. Οι θιολόγοι, τουλάχιστον, αυτό υποστηρίζουν: ότι τα γεράματα δεν είναι παρά μια πολύ κακή συνήθεια. Προσδοκώ όμως, ότι με την βοήθειαν της επιστήμης ημπορούμε θαυμάσια ν' απαλλαγούμε.

Θα ειπώτε ότι, έστω και αν μεταχειρισθώ κανείς όλα τα μέσα που έθεσεν η επιστήμη εις την διάθεσιν της ανθρωπότητας, έρχεται μία μέρα κατά την οποίαν αρχίζει κανείς να γηράσκει. Καί από την ημέραν εκείνην ο θάνατος δεν είναι πλέον μακράν.

Ας δούμε όμως τώρα και τι λέγουν οι επιστήμονες, η γνώμη των οποίων είναι πάντοτε σεβάσιμη. Οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί ήθέλησαν εν πρώτοις να έρευνήσουν τα αίτια που προκαλούν τα γεράματα.

Κατά την γνώμην τους, αι πραγματικά ενδείξεις των γηρατειών δεν είναι καθόλου εκείναι τας οποίας φαντάζεται όλος ο κόσμος, δηλαδή το πέσιμο των μαλλιών, και των δοντών, αι ρυτίδες και άλλα παρόμοια, που όφειλονται ουγανά εις αίτια πολύ διαφορετικά. Αι ενδείξεις λοιπόν είναι άλλαι, αι οποίαι δεν φαίνονται και έπομένως οι πολλοί κάπως δεν τας γνωρίζει.

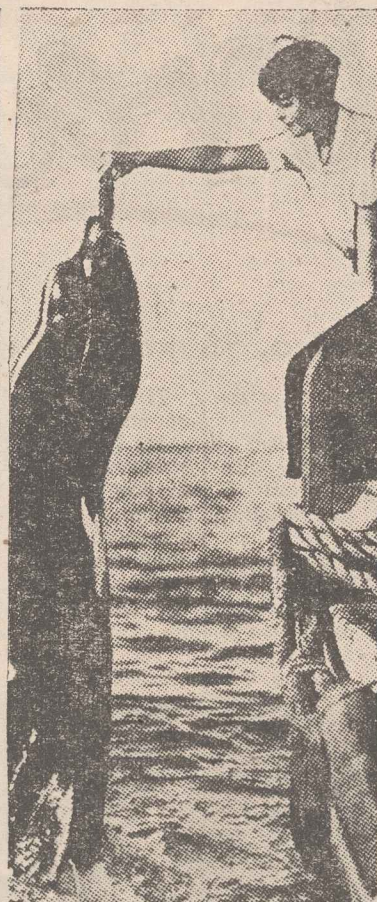
Η ελήγησις πού δίδουν οι διολόγοι επί του φαινομένου αυτού το όποιο ήμεις λέγομεν γεράματα, είναι η εξής:

Μίαν όρανιαν ήμεραν εις τόν όργανισμόν μας αρχίζει να διεξάγεται μία σφοδρότατη πάλη μεταξύ τών στοιχείων που άποτελούν τόν συσχετισμόν συνεκτικόν ιστούς. Το άποτέλεσμα της πάλης αυτής είναι πάντοτε η επικράτεια των τελευταίων αυτών στοιχείων, που καταρρώνουν, να έκποισουν τα πρώτα. Τότε άκριδώς αρχίζουν τα γεράματα.

Εννοείται ότι δεν έκτοπίζονται άμέσως όλα τα κύτταρα. Υπάρχουν μερικά, όπως τα έγκεφαλικά, που άντεχουν πάρα πολύ. Έρχεται όμως ήμερα κατά την οποίαν υποκύπτουν και αυτά. Καί όταν πέση το τελευταίον όργανισμόν, η πάσις του όλου οργανισμού είναι πλέον ζήτημα χρόνου.

Πότε όμως συμβαίνει αυτό; Οι θιολόγοι βεβαίως ότι δεν είναι δυνατόν να καθορισθί η ήμερα. Υποστηρίζουν μάλιστα ότι το λεγόμενον γήρας, ήμποτε και νά μην έλθη ποτέ. Η ιστορία μάλιστα της άνωθεν παρασημειών καθά αιώνα άρκετά παραδείγματα ανθρώπων άποκαθάρσαν να διατηρήσουν άκαμίας τας σωματικές και πνευματικές νας δυνατότητας μέχρι προχωρημένης ηλικίας. Ο Τισιανός λ.χ. εξωγράφισεν τόν περίφημον πίνακα με την Ναυμαχίαν της Ναυπάκτου εις ηλικίαν 89 ετών ό δ Μόλιτες και τα 88 ώδηγους τούς Γερμανούς εις τό Παρίσι.

"Αποδεικνύεται λοιπόν έτσι ότι τα γεράματα είναι μία κακή συνήθεια, ή μάλλον ένα σύνολον άπο κακάς συνήθειας. "Αν ρίψμε μία ματιά φόρα σας πόσους θά ίδιητε πού, χωρίς να είναι ηλικιωμένοι, φαίνονται πολύ γερασμένοι; Έκείνο λοιπόν που

Στις άκτές της Φλωρίδας οι φώκιες είναι τόσο ήμερες ώστε έρχονται φυσικώτατα και τρώνε την τροφή που τούς προσφέρουν οι άνθρωποι από την προκυμαία. "Αναισθητά μία φόρα που παύει κατά τών περσιών αυτών τρόπον το πρόγευμά της.

ΑΝΤΙ ΒΕΡΕΣ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Εις τό Μεξικόν τείνει να έγκυκαταλειφθί η συνήθεια του να φορούν αι ύπανδρσι γυναίκες βερες εις τα δακτύλα των. Μία κοσμική κυρία, η οποία δίδει συνήθως τόν τόνον εις την Μεξικανικήν άριστοκρατίαν καί λανθάνει διαρκώς νεωτερισμούς, ένεφάνισεν μίαν ήμεραν, εις μίαν μεγάλην δέξιν με θαυμάσια τουαλέτταν και με σκουλαρίκια, έντελώς πρωτοτύπου σχήματος.

Τα κοσμήματα αυτά προεκάλεσαν κάποιαν έκπληξιν και η κοσμική κυρία έσπευσε να εξηγήσθ, ότι ήτοι παλαιόν έθιμον των "Ινδιάνων φυλών της Κεντρικής "Αμερικής να έχουν τό δικαίωμα μόνον οι έγγαμοί άνδρες και γυναίκες να φορούν σκουλαρίκια.

Τό δικαίωμα αυτό ήθελε τώρα να χρησιμοποιήσθ και αυτή ός έγγαμος δ, δέν θά έφορούσε πλέον θέραν εις τα δακτύλα της, αλλά σκουλαρίκια είδικού σχήματος.

Τό παράδειγμα της είχαν άμέσως μίμνησιν μεταξύ τών άλλων γυναικών της άριστοκρατίας, αι οποίαι έβγαλαν τα δακτύλιδα των και έσπευσαν να παραγγείλουν εις τόν κοσμηματοπώλην των σκουλαρίκια τό ύποδεχθέντος σχήματος.

"Ετσι θά διακρίνονται άμέσως άπο τας άγάμους όμορφους των. Θέλουν όμως αι άριστοκράτιδες τού Μεξικού να προχωρήσουν έκόημ περισσότερο και να πείσουν άκόμη και τούς άφθους των να φορέσουν παράμοια σκουλαρίκια. Σημειώνουν ότι εις μερικές χώρες της "Αμερικής δέν είναι σπάνιον τό θέαμα άνδρών με σκουλαρίκια εις τα στήτα των.

Συνήθως άπό κάθε σκάφος βουτούν 14 δάκτυλα, έπτά άπό κάθε πλευράν. Έπειτα άπό δύομιση λεπτά περίπου ένα έλαφρόν τρέβηγμα τού σχοινιού, είδοποιεί αυτούς που έμειναν εις τό σκάφος ότι ο σάκκος είναι γεμάτος άστρακα και ότι πρέπει ν' άνεβάσουν τόν δούτην, τό κεφάλι του

Τὰ φαντάσματα του θαλασσίου βυθοῦ

Πώς ζουν διάφορα άγνωστα τέρατα στα σκοτεινά θαλάμια των ώκεανών

Τας ήμέρας αυτές έπείσθησαν εις την Γερμανίαν ό περιηγητής και έξερευνητής Α. Ρ. Λίντ, ό όποιος επί άρκετούς μήνας περιηγήθη τας θαλάσσας της "Εγγυς "Ανατολής. Καί έκαμε μερικάς ένδιαφερόσας διαλέξεις διά την ζωή των θαλασσινών των μερών εκείνων.

"Ιστιάτερον ένδιαφέρον έπροκάλεσαν αι διαλέξεις του διά την άλυσιν των μαργαριταριών εις τόν Περσικόν κόλπον, άλυσιν την οποίαν παρηκολούθησεν ό ίδιος επί άρκετούς μήνας. "Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν την άφήγησιν του.

Περί τας τέλη "Ιουνίου έξεκινούν τα σκάφη τών άλίων διά τό ψάρεμμα και θάλουν πλήρουν προς τών μακρινών ελθονταίμενων όρίζωντα. Κατά τό παρελθόν έτος περί τα 700 σκάφη έλαβαν μέρες εις τό έξαιρετικόν αυτό ψάρεμμα.

Τα σκάφη αυτά είναι κατά τό πλείστον μεγάλα καΐκια με πλήρωμα είκοσι περίπου άνδρών. Τα περισσότερα άπ' αυτά έχουν την άσπροκόκκινην σημαίαν των άρχοντων τού Μπαχράν, άλλα την κόκκινην των σείχων τού Κουβέιτ και εις μερικά μόνον άπ' αυτά κυματίζει η ίση σημαία τού "Ιμν Σαούντ.

Όταν φθάνουν έπάνω άπο τού κοραλλιοφόρους θάλασους όπου φθάνουν τό κογχύλιον, τα καΐκια άγκυροβολούν πολύ πλησίον άλλήλων και η άλυσία άρχίζει. Με τα μακρού κομπά άπλωμένα, άπο όπου κρέμονται τα σχοινία των δούτων, όμοιάζουν μάλλον με πελωρία θαλασσινά άράχνης.

"Από την εποχήν κατά την οποίαν τα νερά τού Περσικού κόλπου διεσχιζόντο άπό τας τριήρεις τού Μ. "Αλέξανδρου και τας καραβέλλας τού Ποτογάλου "Αλμοι κέρη, τό σήμα των καραβιών αυτών δέν μετεβλήθη καθόλου. Τό σύστημα της άλυσιας παρέμεινε και αυτό τό ίδιο.

Τό κατάστρωμα των μικρών σκαφών είναι πάντοτε γεμάτον ναύτας. Οι περισσότεροι είναι μισόσγυμοι, με άγαλματένια κορμιά, ήλιοκαμμένα. Είναι τα μέλη τού καθ' έαυτο πληρώματος. Εις την πρόμην όμως είναι συγκεντρωμένοι οι δούται, άδυνάτοι, σκεδαρμένοι, κατάλαμποι, με θαυμάσιον στήθος και ρυτίδωμένον πρόσωπον.

Εις ένα μέρος κάπως ύψωμένον άπο τό κατάστρωμα, ένα είδος γεφύρας, κάθεται σταυροπόδι ο έρωχάντας, δηλαδή ο πλοίαρχος και ιδιοκτήτης τού πλοίου. Δίπλα του στέκεται ένα παιδί, ένας μούτσος, τό κυριώτερον έργο, τού όποιου είναι να στρίβη σιγαρέττα διά τούς άνδρας τού πληρώματος.

Τό ψάρεμμα άργίζει κατά τα έτηρώματα. Οι δούται πείνουν τα ρουθούνια τους έ ένα κοκκαλίνο τσιγάρο, ώστε να κλείνουν καλά η μύτη και να μην εισέλθω νερό άπό εκεί. "Επίσης βουλώνουν και τ' αυτιά τους. Έπειτα πατούν εις ένα μεγάλο σίδερο που έχει τό σχήμα άναμμένου κατ'ελαστικού, έπειδή τ' άναμμένο κατ'ελαστικό νερό, κρατώντες ένα κυρτό μαχαίρι διά τα δακτύλα και ένα άλλο εις τό στόμα διά τούς καρπούς.

Συνήθως άπό κάθε σκάφος βουτούν 14 δάκτυλα, έπτά άπό κάθε πλευράν. Έπειτα άπό δύομιση λεπτά περίπου ένα έλαφρόν τρέβηγμα τού σχοινιού, είδοποιεί αυτούς που έμειναν εις τό σκάφος ότι ο σάκκος είναι γεμάτος άστρακα και ότι πρέπει ν' άνεβάσουν τόν δούτην, τό κεφάλι του

όποιου άναδύεται μετ' όλignon άπ' τό νερό. Μισό λεπτό άναπνοής, έπαυμένη έπάνω στο νερό, και μετά πάλιν άρχίζει τό ψάρεμμα. Εις διάλειμμα ήμισιας ώρας οι δούται καταδύνονται περί τας δέκα φορές. Έπειτα άντικαθίστανται άπο άλλους. Κάθε ψάρεμα μαργαριταριών καταδύεται άπο 150 έως 160 φορές την ήμεραν. Μερικά έξ αυτών προσέρχονται άπο την έρημον, άλλοι είναι έλευθερομένοι δούλοι, προσόχονμοι κατά τό πλείστον άπο την "Ανατολικήν "Αφρικήν. Οι περισσότεροι όμως καταγόμονται άπο μίαν φυλήν δούτων. Οι πρόγονοί των έπεράσαν όλην την ζωήν τους μέσα εις τό νερό και μετεδίδουν τό επάγγελμα άπο γενεάς εις γενεάς.

"Εννοείται, ότι οι τελευταίοι αυτοί είναι οι μάλλον περιζήτητοι διότι γνωρίζουν καλύτερα άπο κάθε άλλον τό δύσκολον και επικίνδυνον αυτό επάγγελμα. Έξ άλλου είναι τόσοι συνηθισμένοι με τας καταδύσεις, ώστε άνέχουν πολύ περισσότερο μέσα εις το νερό. Μερικοί μάλιστα διατείνονται ότι ήμπορούν ν' άνανυσουν άκόμη και έρσιόκοιμοι εν καταδύσει. Γενούος πάντως είναι, ότι όλοι αυτοί οι δούται έρπονται άπο ποιν να τρωπήσουν τα άκουστικά τύμπανα και ίσως ν' άνανυσουν άπο εκεί, όπως τα ψάρια.

Ο μεγαλύτερος έχθρός διά τούς άλεις τών μαργαριταριών δέν είναι οι καρχαρία, όπως κοινοώς πιστεύεται. Τα νερά τού Περσικού κόλπου είναι θεσάσις γεμάτα άπο τα θύρια αυτά. Έν τούτοις, ό αριθμός των θύματων που δήμευγούν κατ' έτος είναι σχετ κώς μικρός.

Ο πλέον επικίνδυνος έχθρός είναι η μέθοσος. "Υπάρχουν μερικά πού, παρ' όλην την φαινομενικήν άκίνδυνον εμφάνισιν των είναι πολύ επικίνδυνον. Έξ αίτίας τού φοβερού δηλητηρίου που έχουν, εις τούς πλόνόγους, ένα δηλητήριο που προκαλεί θαυμάσια πληγάς, πολυ δύσνητες, η έπούλωση των όποιων είναι δυσκολώτατη.

Μερικοί δούται μάλιστα, θεοαίνοντι ότι είδαν φθέραι και τρώμερα φαντάσματα εις τόν βυθόν της θαλάσσης Τερατώδη σώματα κατά τό ήμισιον σκεπασμένα άπο φύκια, γλοιώδη θηλυκά όντα που προσπαθούν να περπιτωχθούν τούς άτυχείς δούτας με τα μακρού χέρια των, που όμοιάζουν με πλοκάμιους.

Παλλοί άπο τούς δούτας αυτούς έπείσθησαν εις την επιφάνειαν της θαλάσσης παράρποντες άπο τόν τρόπον που έδοκίμασαν εκεί κάτω. "Υπάρχουν και άριστά όμνητα τού θυτοδύ τού όποια όλοι άποφύγουν, έπειδή τ' άναμμένο κατ'ελαστικό νερό, κρατώντες ένα κυρτό μαχαίρι διά τα δακτύλα και ένα άλλο εις τό στόμα διά τούς καρπούς.

Συνήθως άπό κάθε σκάφος βουτούν 14 δάκτυλα, έπτά άπό κάθε πλευράν. Έπειτα άπό δύομιση λεπτά περίπου ένα έλαφρόν τρέβηγμα τού σχοινιού, είδοποιεί αυτούς που έμειναν εις τό σκάφος ότι ο σάκκος είναι γεμάτος άστρακα και ότι πρέπει ν' άνεβάσουν τόν δούτην, τό κεφάλι του

όποιου άναδύεται μετ' όλignon άπ' τό νερό. Μισό λεπτό άναπνοής, έπαυμένη έπάνω στο νερό, και μετά πάλιν άρχίζει τό ψάρεμμα. Εις διάλειμμα ήμισιας ώρας οι δούται καταδύνονται περί τας δέκα φορές. Έπειτα άντικαθίστανται άπο άλλους. Κάθε ψάρεμα μαργαριταριών καταδύεται άπο 150 έως 160 φορές την ήμεραν. Μερικά έξ αυτών προσέρχονται άπο την έρημον, άλλοι είναι έλευθερομένοι δούλοι, προσόχονμοι κατά τό πλείστον άπο την "Ανατολικήν "Αφρικήν. Οι περισσότεροι όμως καταγόμονται άπο μίαν φυλήν δούτων. Οι πρόγονοί των έπεράσαν όλην την ζωήν τους μέσα εις τό νερό και μετεδίδουν τό επάγγελμα άπο γενεάς εις γενεάς.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΝΤΙΛΙΓΚΕΡ

Η Ρουθ Κέννεντυ, η γυναίκα που έπρόδωκε τόν περίφημο γκάγκοτερ Ντιλνίγκερ έκαμε την τύχη της. Ένας Μεξικανός έπιχειρηματίας της έπρότεινε να την χρηματοδοτήσει διά να άνοίξη ένα άτελει μόδας, τό όποϊον κάνει τώρα εις την Νέαν "Υόρκη, χρυσές δουλειές. Η Ρουθ Κέννεντυ λανθάνει την μόδαν τού ένδυσσόμενου χρώμα των φορεμάτων της εις τό κόκκινο, έπειδή ίσως, έγινε γνωστή στην άρχή ως «η μυστηριώδης γυναίκα με τα κόκκινα».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

**Τό πνεύμα των
διασημών άνδρών**

Ο Ναπολέων βρισκότανε μία μέρα στην Ρουέννη, έπάνω σ' ένα πλοίο. Καθώς έπήγαιναν ρώτης για να άστειωθί τόν Μπεγκενό που έκανε πως τά έβρει όλα και πού ήταν δίπλα του:

—Πόση εις τό βάθος τού ποταμού σ' αυτό έδώ τό μέρος;

—Έξ μέτρα, Μεγαλειότατε, άπ' την ψυχράν ό Μπεγκενό.

—Αί! Καί τό πλάτος του;

—Διακόσια μέτρα, άπήνησε με την ίδια απάντησ ό Μπεγκενό.

Ο Ναπολέων είχε άρχεις να διασκεδάσθ για καλά. Συνέχισε, λοιπόν:

—Και πόσα σπίατα έχει σ' αυτή την προκυμαία;

—Τετρακόσια τριάντα δύο.

—Και πόσα διαβατικά πουλιά!

Έκανε ό Ναπολέων έτοιμος να ξεσπάσθ σε γέλια.

Και ό Μπεγκενό ύποκλινόμνος:

—Ένα μονάχα, Μεγαλειότατε, ένας άπό εκεί!...

Ο Ναπολέων νικημένος άπο την κολακεία χαμογέλασε και δέν έξακολούθησε...

Ένας φίλος τού Βολταίρου, τού όποιου ήταν γνωστή η έλευθεροσμία, ήταν έτοιμόθυμος. "Επείτα λοιπόν καί φωνάζε τόν μεγάλο φιλόσοφο για να τόν βοηθήσθ να κείνη την διαθήκη του, τόσο περισπούδαστο, όσο σκόπευε να τού άφήσθ και αυτό ένα μέρος τού προπαύλου να περπιτωχθούν τούς άτυχείς δούτας με τα μακρού χέρια των, που όμοιάζουν με πλοκάμιους.

Παλλοί άπο τούς δούτας αυτούς έπείσθησαν εις την επιφάνειαν της θαλάσσης παράρποντες άπο τόν τρόπον που έδοκίμασαν εκεί κάτω. "Υπάρχουν και άριστά όμνητα τού θυτοδύ τού όποια όλοι άποφύγουν, έπειδή τ' άναμμένο κατ'ελαστικό νερό, κρατώντες ένα κυρτό μαχαίρι διά τα δακτύλα και ένα άλλο εις τό στόμα διά τούς καρπούς.

Συνήθως άπό κάθε σκάφος βουτούν 14 δάκτυλα, έπτά άπό κάθε πλευράν. Έπειτα άπό δύομιση λεπτά περίπου ένα έλαφρόν τρέβηγμα τού σχοινιού, είδοποιεί αυτούς που έμειναν εις τό σκάφος ότι ο σάκκος είναι γεμάτος άστρακα και ότι πρέπει ν' άνεβάσουν τόν δούτην, τό κεφάλι του

Είμαι και πάλι δική του...

**"Ένα συγκινητικό διήγημα
της "Ιταλίδος συγγραφέως ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ**

Με συνοδεύεις στόν χορό τών "Αστόλφι; ρωτώ με φωνή που τρέμει τόν σύζυγό μου που καθισμένος άναπολεπτικά στην πολυθρόνα του είναι βαθύσμενος στην άνάγκωσιν των τελευταίων είδησεων.

Τεντώνεται, όναστενάζει κι' άπαντά: —Είμαι κουρασμένος, άγάπη μου. Σήμερα έργαστηκα έξαντλητικά... "Αδύνατον να πάω σέ χορό...

Κάθομαι κι' έγώ και παίρνω ένα βιβλίο, κάνοντας πως διαβάζω. Τό μυαλό μου όμως βασανίζεται άπο χιλιάδες άσκέψεις, άπο άναμνήσεις. Ο σύζυγός μου είναι μεγαλύτερος μου στην ηλικία κατά δέκα χρόνια περίπου. Υπάρχει άπό μιά μικρή περίοδο εύτυχίας που έγω πιστεύα αινίδια, τα πράγματα άλλαξαν. Ο Τζούλιο, ό σύζυγός μου, με παραμελεί, έγινε άδιάφορος, άφηρημένος, κουρασμένος.

Ολο τον καιρό είμαι άπογοητωμένη με τις υποθέσεις του. Τό πρωί, όταν έφυγω δέν τόν βλέπω στό πλευρό μου. Τό μεσημέρι, μάταια τόν περιμένω στό γεύμα. Ένα άπλό τηλεόηγμα: «Εσύ είσαι άγάπη μου! Με συγχωρείς που δέν μπορώ νά θώ στό σπίτι... Μία σπουδαία ύπόθεσιν...» Τό βράδυ, έπιστρέφει κουρασμένος, μού ψιθυρίζει βιαστικά μερικάς φράσεις, με φιλεί άφηρημένα, κάθεται σέ μία πολυθρόνα, βάζει τό σαβανό, διαβάζει και τόν παίρνει ό ύπνος στην πολυθρόνα του. Αυτό συμβαίνει καθε βράδυ. Μά δέν μπορώ να έπαυσιμάνεσθαι αινίως. Είμαι, όπως άκαθάρτης με δείχνει όρασια, καλοστημένη, με γοητευτικό χαμόγελο. Φαντάζομαι πως έχω τό δικαίωμα να ήσω μία διαφορετική ζωή. Είμαι κουρασμένη και πεπαισμένη. Νιώθω πως δέν τόν αγαπώ, όπως τόν πρώτο καιρό. Θά ήθελα να φύγω, να ξερύνω χωρίς να ήξερα πού να καταβύθω τά πρώτα μου βήματα, για να γλιτώσω άπο αυτήν την άποπνικτική άτμόσφαιρα...

...Είμαι και πάλι δική του, δική του για πάντα

Πώς ήρθε τέτοια ώρα. Σε λίγο μπαίνει, με κυττάζει κατάματα και μού λέει: —Ετοιμάζομαι να βγθώ, άγάπη μου! —Οά πάω στην Κλάρα που με κάλεσε άπό προχθές... Με κυττάζει. Τό βλέμμα του κρύβει κάποια πίκρα. Νιώθω παραξένην ταροχή. —Κάθισε έδώ λίγο, μού λέει, δέν θ' άργήσω. "Ακούω στην διπλανή αίθουσα την φωνή τού συζύγου μου: —Περάστε, παρακαλώ, κ. Μάρτσα... Αυτός είναι: ό Τζούλιο! Μού φαίνεται πως όλα γυρίζουν διγυγνώδως γύρω μου: κάδρα, σπιμπλό, τραπέζια... Καί πάλι άκούω την φωνή τού συζύγου μου: —Ξέρω πως έντε ο γάμος με την γυναίκα μου. Δέν θέλω να πάρω στό τραγικό τα πράγματα. Είπατε νέος, νύνησε καλά, έχετε όμιλία που κατακάτ τις γυναίκες κ. λ. π. Δουλειά δέν έχετε: Ε λοιπόν, σ'α προτείνω μία θέση στο Κάρρο, δουλειά πολύ εύκολή με 2 χιλιάδες λιρέττες τόν μήνα, όλα τα έξοδα τού ταξιδιού πληρωμένα και 10.000 λιρέττες προκαταβολή για να κρετιπάρω μέσθ σέ τρία χρόνια. Σημειώνω: Ο Τζούλιο διατάζει. Τι άγνώστη γίνεται μέσθ του! Μία καλή θέση, ένας λαίμαργος, όθαρνηθ, σκεπτομαι. —Δέχομαι, λέει άποφασιστικά. —Ο σύζυγός μου πλησιάζει τό σελόνάκι όπου βρίσκεται έγώ. —Έπείν, λέει, έρχομαι σέ παρακαλώ! "Εκείνη ώρα κατελάμβαν. Καί με θέση σ'ή Κάρρο, κανένας μισθός... "Ηθελα να σ'α άποδείξω πόσο μεγάλη ήταν η άγάπη που τόν θυσίασε για δώ χιλιάδες λιρέττες μισθός... "Ωρρούρη, κ. Μάρτσα. —Είπατε μόνον, ό σύζυγός μου κι' έγώ. Σουροπνώνω. Ο σύζυγός μου άνοίγει τό ραδιόφωνο, παίρνει την έφημερίδα του. Ένας λυγμός με πνίγει. Κάθομαι σ'α γυνάτα μου. "Ακουμπά τό κεφάλι μου στόν ώμο του, τόν φιλώ.

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Είπατε μόνον, ό σύζυγός μου κι' έγώ. Σουροπνώνω. Ο σύζυγός μου άνοίγει τό ραδιόφωνο, παίρνει την έφημερίδα του. Ένας λυγμός με πνίγει. Κάθομαι σ'α γυνάτα μου. "Ακουμπά τό κεφάλι μου στόν ώμο του, τόν φιλώ.

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΣΑΥΡΕΣ

Ο "Ινκ Πέτερς, είναι, γυμναστής σσαυρών. Μη νομίζετε όμως ότι έπιδίδεται εις την άσχολίαν αυτήν άπο άπλούν σπόρ. Τό επάγγελμά του τού άποφέρει πολλά, διότι έπιδεικνύει την τέχνη του εις τας διάφορας ίπποδρόμια και έμποροπαγήσεις και κερδίζει σ'ακ άλλα. Τό «κλόσ» τών έπιδείξεων τού "Ινκ Πέτερς άποτελεί ένα μάτς ράγκμπυ, που παίζουν οι σάφες μεταξύ των!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

**"Απίστευτα πράγματα
που είναι άληθινά...**

Ο μικρός Λουί Μίλλερ, άπο την Φιλαδέλφεια της "Αμερικής ηλικίας πέντε μόλις έτών, έγινε δέκτος στην μεματική σχολή τού Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας για την δεινότητά του σ'α μαθηματικά!...

Η πρώτη κομηλοπάρδαλις που ήρθε στην Εύρώπη, είχε σταλή άπ' τόν γεβίτη της Αλγύπτου όδρο σ' ένα ήπλο έλντορ, στα 1846. Τό ζώο γύρισε έλεύθερο στους δρόμους της Φλωρεντίας, έπλάνωντας τόν άταξίατο λαμό τόν σ'α παραθώρα για να πάρη τις λιχουδιές τού τού έβιναν οι Φλωρεντινοί!...

Στό νεκροταφείο τού «Πέρ Λασαί» στό Παρίσι, υπάρχει ένας τάφος με τό έξης επιτάφιος: "Ενθάδε κείται ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΝΤΕ ΖΥΜΩ

Οιναπόληρ, κακοηρωτής και πετυλωτής, άλλοτε ιδιοκτήτης τού πανδοχείου ό "Ερμούρος "Ηλίας καί νύν κάτοικος των ούρανών. Δεκάθε ύπέρ αυτού...

Ένας άλλος τάφος λέγει: "Ενθάδε κείται η ΚΑ Χ. Χ. σύζυγος τού κλειδαρά κ. Χ. Η γρύλη τού τάφου αυτού έχει κατασκευασθί σ'α έργαστήριο τού συζύγου της, ώστε, κάθε, αριθμός τάδε...

Κάτω άπο την πλάκα αυτή άναπαύεται η δημότατη καί έξοχάτη πριγκίπισσα Δείνα ήλικίας μισής ήμέρας!

Και ένα άπολυτοκύριότατος: "Ενθάδε κείται, ό Α. Χ. Χ. που τόν κλάινε τώρα οι πατέρες και οι μητέρες τού...

Τι κρίμα να την μιλούν οι νεκροί! Θά ήθελ έλεγέ τώρ ό χαριτωμένος σ'αός Α. Χ. Χ.—πόσους πατέρες, άλλ, πού πάντων πόσους μητέρες είχε καί πώς τας καταφύρε, πρό πάντων με εις τελευταίες αυτές!...

Και ένα άκόμη: "Ενθάδε κείται ό Δείνα τού Δείνα!

Η σύζυγός του συνεχίζει τό έμπόριο τού έπί της όδοσ "Αγίου Διονισίου, 349.

Υπάρχουν μοιραίες γυναίκες;

Εσθυσε τάχα ή παράδοσις των θάμπ που καταστρέφουν τους άνδρες;

Εν πρώτοις πρέπει να καθορίσουμε τι εννοούμε όταν λέμε μοιραία γυναίκα. Γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσαμε ποτέ να συνηγορήσουμε.

Μοιραία λοιπόν είναι ή γυναίκα εκείνη, ή έξαιρετική ώμορφιά της οποίας, ή εξυπνάδα ή ή τέχνη εις το ν' άρέση μαγεύει τόσο πολύ τους άνδρες, ώστε οι τελευταίοι αυτοί είναι πάντα διατεθειμένοι να κάμουν παντός είδους θλακείες προς χάριν της.

Υπήρξαν όμως ποτέ τέτοιες γυναίκες;

Αν ανατρέξουμε εις την Ιστορίαν και τα χρονικά ήμπορούμε να δώσουμε απάντησιν καταληκτικήν. Ναι, λόγου χάριν, από την πυκνήν άμύλην της μυθολογίας, να προβάλλουν αι μορφάι της Μηδείας, της Φαιδρας, της Κίρκης. Και νά, από τας πτυχάς της Ιστορίας να ξεχωρίζονται αι μορφάι της Θεοδώρας του Βυζαντίου, της Λουκρητίας Βοργία, της Μαρίας Στούαρτ, της Βιολάντης ντε Κάστρο, της μαρκησίας ντε Μπρενέγιγ, της λαίδης Χάμιλτον. Και νά, τέλος, να παρουσιάζεται εις τα χρονικά των μεταγενεωτέρων ή Κοντόττα Ντ' Αρμινιό, ή Γα. βριέλλα Θενερν, ή Μαρία Ταρνόβσκα, ή Μαργαρίτα Στανισλάβ ή Ιουλία Ντρεϊς, και άλλα άλλα, ή τραγικήν άνάστησιν των οποίων δεν έσθυσεν άκόμη εις τον κόσμον αταίρετόν ποινήτας, ό Μπών. τελείο, αφερμένον ένα από τα ποιήματά του προς την γυναίκα που υπήρξε μοιραία δι' αυτόν.

«Συ που έμμηκες σαν μαχαίρι στην αίματώμενη μου καρδιά, συ που, δυνατή σαν σμήνος δαιμόνων, ήρξες επιθετική και χαρούμενη να μεταβάλλης το ταπεινωμένο πνεύμα μου σε κρεβάτι και βασιλικό σου, συ στην οποίαν είμαι δεμένος όπως ό κατάδικος στην άλυσίδα του, όπως ό μοναχός πακτικής στο παιχνίδι, όπως ό αλκοολικός στην ιπποκράτα του κρασιού, όπως ό σκλάβος από ψωμί, εσύ να είσαι κατακείμενη εις αιώνα των εποών».

Υπάρχουν όμως σήμερα τέτοια «άνθη του κακού», τέτοιες γυναίκες που μπορούν να προκαλέσουν την καταστροφήν όχι μονάχα ενός αλλά πολλών άνδρων;

Ενας μεγάλος θεατρικός συγγραφέας είπε τά εξής:

«Αί μόναι μοιραίαί γυναίκες που υπάρχουν σήμερα είναι εκείναι που παρουσιάζονται επί σκηνής και εις την όδον. Παιός όμως άγνοεί ότι αι ηρωίδες του θεάτρου και του κινηματογράφου δεν είναι παρά δημιουργήματα της φαντασίας των συγγραφέων και δεν ανταποκρίνονται καθόλου με την πραγματικότητα».

Ενας Ακαδημαϊκός έδωσε την ιδίαν περίπου άπάντησιν, με άλλα λόγια:

«Μοιραίαί γυναίκες, είπε, όπως αταί που άναφέρονται εις την μυθολογίαν και την Ιστορίαν, και αι τραγικάι περιπέτειαι των οποίων μάς αναγκάζουν να τας θεωρήσωμεν ως πραγματικές θυγατέρας της Μοίρας, δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν σήμερα, εις μίαν εποήν κατά την οποίαν ό σκληρός άγών διά την ζωήν κάμνει την γυναίκα επιφυλακτικήν αλλά και επιθετικήν συγχρόνως έναντι του άνδρος».

Ενας δημοσιογράφος από τους πλέον διαπρεπείς που έχει να επιδείξη ή γαλλική πρωτοειδέα, άπάντησε κατηγορηματικώς:

«Εάντα ένα σημαντικό πόνον εις την διδασιν αιδούητες καταστροφήν να μού παρουσιάση μίαν μοιραία γυναίκα του κλασσικού τύπου. Η μοιραία γυναίκα δεν υπάρχει σήμερον και ίσως δεν υπήρξε ποτέ. Υπάρχουν μόνον ήλιθιοι άνδρες. Οι λογικοί άνδρες, εκείνοι που έχουν συναισθήσιν της άποστολής και της δυνάμεως των, κρατούν διας τας γυναίκας εις χειράς τους».

Ενας διάσημος ζωγράφος άνεφώνησε μόλις του τέθηθαι το ερώτημα αυτό:

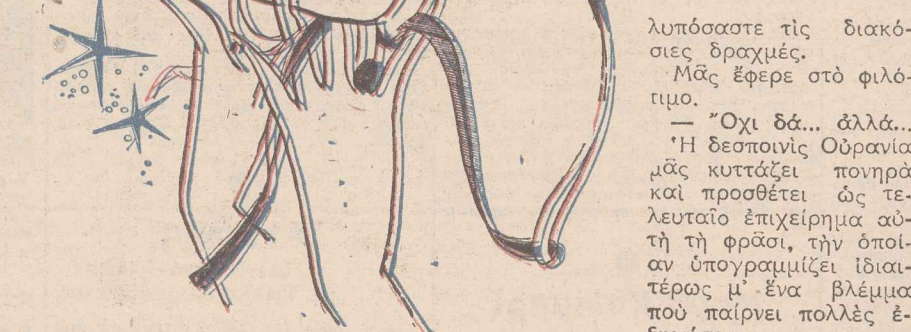
«Μοιραίες γυναίκες σήμερα; Αφήστε με, σάς πα ρακαλώ» Είπε ποτέ δυνατόν σήμερα, μιά και μόνη γυναίκα να παύη τον ρόλον της μυθικής Έλενης; Είπε τελείως αδύνατον σήμερα να γίνη ένας πάσης μορφής χαν μίας γυναίκας. Οι πόλεμοι της εποχής μας έχουν περισσότερον τό άρμονα των πρακτικών συμφερόντων—έστω και του πετρελαίου—παρά την σφαιριγίδα της επιθετικής ααθάδειας δύο γυναικών μιστών, όσον και αν είναι προκλητικά και γεμάτα ύποψοις».

Επίσης και ένας έπιστήμων ήθέλησε να φανή κατηγορηματικός εις την άπάντησιν του.

«Μοιραίες γυναίκες δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μόνον γυναίκες που νομίζουν ότι είναι μοιραίες. Είνε όμως εύκολον να τας θεραπεύση κανείς από την αατάπητήν τους. Αρκεί να μη τας πάρη κανείς εις τας σοβάρς. Τότε θα ίδιμε να πέσουν στο πάχος σας να σάς υπακούουν τυφλά και να ύποκύπτουν εις όλας τας θαλάσεις σας».

Αί άλλα άπαντήσεις έχουν όλοι περίπου το αυτό νόημα. «Ενας διάσημος συγγραφέας είπε:

«Βέβαια, υπάρχουν και σήμερα μοιραίες γυναίκες όπως υπήρξαν πάντοτε. Ωμορφες και άσχημες, έξυπνες και κουτές, κρδες και φλογερές, όλες άνεξαρτήτως αι γυναίκες είναι μοιραίες. Μόνον όμως διά το πορτοφόλι του συζύγου ή του έραστού των!»

Είπε αλήθεια ότι οι έφετεινές απόκρι-
ες αρχίζουν μιά ήμερομηνία που φαί-
νεται γρουσουζική: 13 Φεβρουαρίου. 'Υ-
πάρχει ή πρόληψις ότι κάθε τι που άρχί-
ζει στις 13 του μηνός δεν πηγαίνει καλά.
Στην έφετεινή περίπτωση όμως πρέπει να
πατήσουμε το αντίθετο. Όλες οι περα-
σμένες απόκριες που έσημειώσαν την έ-
ναρέζι τους σε ήμερομηνίες διαφορετικές,
έκλειναν με έλάττιστον ενεργητικόν σε κέ-
φι και άφθονο παθητικό σε έλπιμ και κα-
θήγεια. Ενας έπικηδεις έκ μέρους των
χρονολογών συνάδδευε πάντα της πεθα-
μένη απόκριση, στην τελευταία της κατο-
κία. Δηλαδή τό κάρρο των σ' ουτιδιών τό
όποισ συνήθως παραλαμβάνει τό πολε-
μικό ύλικό άποκρητικού γλεντιού: λε-
ρωμένο χαρτοπόλεμο, κουρελιασμένες
σεραπνάντες, ξεχασμένους μάσκες, οπαι-
μα παπίρια κι' έξοφλημένους λογαρια-
σμούς με άστρονομικά ποσά.

Εφέτος όμως εισερχόμεθα στο Τριώ-
διον την 13ην του μηνός. Και μιά από-
κριση που άρχίζει με τόσο αίσιας οίω-
νούς, δεν μπορεί παρά να διαφέρει από
τις άλλες. Ώστε, έτοιμοσθίτε να γλεν-
τήσουμε.

Και πρώτα—πρώτα θα γυρίσουμε στους
χορούς. Τά 4789 σωματεία που ύπαρ-
χουν στην πρωτεύουσα και στην άγασήν
γείαν, όργανώνουν τον τακτικό έτήσιον
χορόν τους. Σκόπος: Η ένίσχυσις του τα-
μείου. Και μέσον: ή διασκεδαστική έκεί-
νου που θα άγοράσουν τά ελπιτήρια. Ο-
φείλουμε να όμολογήσουμε ότι είναι τό
εύγενεστον μέσον προς ένίσχυσιν των
ταμείων.

Η χαριτωμένη διασποράς ποιήμας έλθο-
ντος έναν όλοκληρον χρόνο και έδειξε μιά
άγαρηκτηρίστη άδιαφορία προς τις αϊ-
σθηματικές μας κρούσεις, σπεύδον να μάς
συναστήση, όπλητομένη με ένα χαμόγελο
γεμάτο καταδεικτικότητα και μερικά εϊ-
σθητήρια:

—Κόριε Γιάγκο, έλπίσθι πώς δεν θα
λείψετε από τό χορό μας. Όρίστε δύο
ελπιτήρια.

—Μά ξερετε, δεσποινίς Ούρανία, έχω
συνήθειαν να χορεύω.

—Ναι, μά απόκριση είναι, πρέπει να την
γλεντήσετε. Μόνο 100 δραχμές τό ένα.

—Ναι μά ξερετε...

—Δέν ξερω τίποτα. Θαρρήστε. Άλλοιώς
θα τό πάρω για προσβολή. Έκτός αν

λυπόσαστε τις διακό-
σιες δραχμές.
—Μάς έφερε στο φιλό-
τιμο.
—Οχι δά... αλλά...

Η δεσποινίς Ούρανία
μιας κυττάζει πονηρά
και προσθέτει ως τε-
λευταία επιχείρημα αυ-
τή τη φράση, την όποι-
αν ύπογραμμίζει ιδιαι-
τέρως μ' ένα βλέμμα
που παίρνει πολλές έ-
ξηγήσεις.

—Ελάτε... Θα περάσουμε καλά. Θα
χορεύουμε μαζί.
—Δώστε μου τά!

—Θέλετε να σάς άφήσω μήπως και πε-
ρισσότερα να διαβάσετε στους φίλους σας;
—Οχι... όχι. Αυτό είναι άρκετά.

Η δεσποινίς Ούρανία εισπράττει τό
δικαιοδορήσιο και άπεράττει προς τό
άντησιν νέον θυμάτιν. Και ό κ. Γιάγκος
βάζει στην τσέπη τά ελπιτήρια, τά όποια
του ύπόκεινται μιά θρασύ άγλειότη, τό
σφιζιμο της μέσης της δεσποινίδος Ούρα-
νίας και — ποιος ξέρει τι γίνεται! — ίσως
και τό δικαίωμα της παρατάσεως του
σφιζιματού και μετά την περίοδον της 'Α-
πόκριας.

Προηγούμενος όμως πρέπει να διακα-
νούσιουμε—ένα ασάφιστο ζήτημα: Την
έξέδραση του σμόκιν, με τό όποιον θα κα-
ταπληξώμεν ή χορευτικήν όμήγη. Πρό-
κειται περί ενός προβλήματος, την λύσιν
του όποίου αντιμεταπίπτουν χιλιάδες άν-
θρώπων τις 'Απόκριες. Δέν είναι πολλοί
οί κάτοχοι ιδιοκτητού έπισήμου ένδύμα-
τος. Άν ύπόθεσουμε ότι μέσα στην πρω-
τεύουσα, κάθε χρόνο τις 'Απόκριες, κυ-
κλοφορούν στους χορούς 30.000 άνθρω-
ποι με 'έπισήμον ένδυμα», πρέπει να ύ-
πολογίσουμε ότι όλοι αυτοί οι κύριοι κά-
νουν ή δουλειά τους με 7—8 χιλιάδες
σμόκιν ή φράκα. Ό ένας δανείζεται από
τον άλλον. Η μόνη διακούλια, σ' αυτή
την Ιστορία, είναι ότι πρέπει οι δανειστές
διασώσεις του δανειζόμενου να έρχονται σε
λογαριασμό με τις διασώσεις του δανει-
ζόμενου. Το πράγμα δεν είναι εύκολοκα-
τόρθωτον, δεδομένου ότι ό 'Υψιστος δέν
κατεσκεύασε τους πούτους του στο ίδιο
άκριβος καλούσι. Κάποτε μέν συμβαί-
νει να υπάρχουν οι ίδιες αναλογίες. Τις
περισσότερες φορές όμως διαπιστώνεται
διαφορά μεταξύ των δύο σμώματων. Εφό-
σον όμως ό δανειζόμενος δέν μπορεί να
κάνη διαφορετική, φορεσί τό ξένο σμόκιν
και δ' τι βγή. Έτσι έχομε και συχνές πα-
ρατηρήσεις μεταξύ των δύο άνθρώπων
που προβαίνουν σ' αυτόν του είδους την
δικαιοπραξίαν.

—Καθήμε Κόστας: Πήγες κι' εσύ κι'
έγινες δυό μέτρα! Δέν σταμάταγες στα
1.70;
—Τι να σοο κάνω Τάκη μου; Βλέπεις,
δέν με είχες είδοποιήσει για να ξερω! Άλ-
λά εσύ πάλι, γιατί δέν ψηλώνεις λίγο;

—Άσε τώρα τά λόγια και δός μου τά
δικαιώματά σου, τό πουκάμισό σου, τό πα-
πιγιόν και τις μαύρες κάλτσες.

—Μαύρες κάλτσες, δυστυχώς, δέν έχω.
—Και δέν ντρέπεσαι να τό λές; Τώρα
τι θα φορέσω εγώ;

—Δέν πάζ ν' άγοράσης ένα ζευγάρι;

Βοήθειάν και να ίδουν ότι φοράω γυναι-
κεϊές κάλτσες.
—Και τό σμόκιν μου δέν τό συλλογι-
ζεσαι καθόλου; Μπράβο, φιλιότιμο!

Όποσδήποτε όμως ή κατάστασις έξοι
κοινοείται και κατ' αυτόν τον τρόπο.Και

Εκείνος όμως δέν τά χάνει.
—Τόν τελευταίο καιρό άδυνάτια πολύ.
—Ναι. Και κοινήμεν και τά χέρια
σου.

Η δουλειά όμως γίνεται.
Έννοείται ότι τό σμόκιν έπιστρέφεται
στον κάτοχό του σε κυριολεκτικάς μ' α ύ-
ρα χάλια: Τσαλακωμένο, λεκιασμένο α-
πό λεκέδες κρασιών, έτοιμο για τό κα-
θαριστήριο. Και στο τέλος της 'Αποκρι-
ας, ό κάτοχος του σμόκιν, έρωτώμενος
αν πήγε σε κανένα χορό, άπαντά:

—Εγώ, δυστυχώς δέν έπήγα φέτος
σε κανένα. Τό σμόκιν μου όμως δέν έλει-
ψε από χορό:

Επειτα έχομε και τά λαϊκά γλεντία
στα σπίτια. Και πρέπει να τό πούμε: Έ-
κεί γλεντάει κανείς αθηνάιν, μακριά ά-
πό την ψυχρή τυπικότητα του κοσμικού
χορού και ή διαβόλικη σπδή του λο-
γαριασμού, που περιμένει στο τέλος της
δασκαδεύσεως για να δολοφονήση και
τό τελευταίο σμόκιν, πλάττοντας έλαχρί-
στον αναμνήσεως. Στά φιλικά σπίτια δέν
υπάρχει καν άνάγκη να προστρέξετε σε
δάνεια σμόκιν: Ένα παλιό φουστάνι της
είας σας, μιά περρούκα κι' ένα μαζέλι-
ο στο στήθος, σάς μεταμφέει άμείως
σε κύριο του παλιού καρού.

Η Κική φοράει τά ρούχα τό δέσφο-
της—τι τραβούει αλήθεια τό κοστούμι
μας τις απόκριες — στολίζει τό έπάνω
χείλιος της με μιά μαύρη γραμμή από
κράβασο, επέχουσιν θένιν μύτακος, το-
ποθετεί και μιά μάσκα στο πρόσωπο και
μεταμφέεισιν έγινε. Κατά τον ίδιο τρόπο
μπορείτε να μεταμφιεσθήτε σε δ' τι δηπο-
τε θέλετε. Και γι' αυτό χρησιμοποιού-
νται όλα τά υπάρχοντα στο σπίτι αποθέμα-
τα παλαιών ένδυμάτων. Τά μπαούλα άνα
ποδογυρίζονται και πάντα κάτι θα βρεθή:
Παλιό υποδήμας, μεταξωτές σάρπες του
1895, άπρηχαιωμένα ήμψηλα και πολλά
άλλα ρούχα καταπληκτικής πρωτοτυπίας.
Δέν πρέπει, φυσικά, να παραλείψουμε τό
κόκκινο φέσι, ύπόλειμμα της γκαρνταρόμ-
πας κάποιας λησμονημένης θείας, ή για-
γιάς.Δέν ύπόγειν άθηνάινά σπτι στο δ-
πίτον να ή ή βριακάτα ένα φέσι. Απί-
στευτον όμως ό δανειστές.

Ό οικοδεσπότης δέχεται την θορυβώ-
δη είσοδον της παρέας, που θυμίζει άμυ-
δρως την έπέλασιν της έλασσάς ταξια-
ρίας. Προσφέρει ρετιναί με τόση άπαρη-
τήτος μελέδες, εις αντίταλγαν του κε-
φιο που σκονιρίζεται στο σπiti. Και άρ-
χίζει ή προσπάθεια της αναγνώσεως
των μασκαράδων, οι όποιοι προβαίνουν
εις άποκαλύψεις διαφόρων οικογενειακών
μυστικών, για να δώσουν στον οικοδεσπ-
τή να έννοηση ότι είναι άνθρωποι τό σπι-
τιού.

—Καλέ: ό Γιάννης είναι! Ό Γιάννης!
—Η Κατή!
—Όχι, ή Τζούλια είναι! Η Τζούλια και
ή Στέλλα!

Και όταν, επί τέλους, γίνεται ή ανα-
γνώρισις, μιά ίαχη συνταράσσει τό σύμ-
παν.

Δέκτης πηγαίνει στο χορό άπολύτως έν-
τάξει, με την ύποχρέωση της έπισήμου
έμφανίσεως: Σιόκιν κάπας φορέω και
μαύρες γυναικεϊές κάλτσες. Κίπσιος κα-
κεντρεχίς, φυσικά, άθ βρεθή που θα πα-
ρατηρήση την διαφανήν άντλήρησιν που
υπάρχει μεταξύ του Τάκη και του σμόκιν
του.

—Σάν λίγο φορέω σοο πέφτει τό σμό-
κιν, Τάκη.

Εκείνος όμως δέν τά χάνει.
—Τόν τελευταίο καιρό άδυνάτια πολύ.
—Ναι. Και κοινήμεν και τά χέρια
σου.

Η δουλειά όμως γίνεται.
Έννοείται ότι τό σμόκιν έπιστρέφεται
στον κάτοχό του σε κυριολεκτικάς μ' α ύ-
ρα χάλια: Τσαλακωμένο, λεκιασμένο α-
πό λεκέδες κρασιών, έτοιμο για τό κα-
θαριστήριο. Και στο τέλος της 'Αποκρι-
ας, ό κάτοχος του σμόκιν, έρωτώμενος
αν πήγε σε κανένα χορό, άπαντά:

—Εγώ, δυστυχώς δέν έπήγα φέτος
σε κανένα. Τό σμόκιν μου όμως δέν έλει-
ψε από χορό:

Επειτα έχομε και τά λαϊκά γλεντία
στα σπίτια. Και πρέπει να τό πούμε: Έ-
κεί γλεντάει κανείς αθηνάιν, μακριά ά-
πό την ψυχρή τυπικότητα του κοσμικού
χορού και ή διαβόλικη σπδή του λο-
γαριασμού, που περιμένει στο τέλος της
δασκαδεύσεως για να δολοφονήση και
τό τελευταίο σμόκιν, πλάττοντας έλαχρί-
στον αναμνήσεως. Στά φιλικά σπίτια δέν
υπάρχει καν άνάγκη να προστρέξετε σε
δάνεια σμόκιν: Ένα παλιό φουστάνι της
είας σας, μιά περρούκα κι' ένα μαζέλι-
ο στο στήθος, σάς μεταμφέει άμείως
σε κύριο του παλιού καρού.

Η Κική φοράει τά ρούχα τό δέσφο-
της—τι τραβούει αλήθεια τό κοστούμι
μας τις απόκριες — στολίζει τό έπάνω
χείλιος της με μιά μαύρη γραμμή από
κράβασο, επέχουσιν θένιν μύτακος, το-
ποθετεί και μιά μάσκα στο πρόσωπο και
μεταμφέεισιν έγινε. Κατά τον ίδιο τρόπο
μπορείτε να μεταμφιεσθήτε σε δ' τι δηπο-
τε θέλετε. Και γι' αυτό χρησιμοποιού-
νται όλα τά υπάρχοντα στο σπίτι αποθέμα-
τα παλαιών ένδυμάτων. Τά μπαούλα άνα
ποδογυρίζονται και πάντα κάτι θα βρεθή:
Παλιό υποδήμας, μεταξωτές σάρπες του
1895, άπρηχαιωμένα ήμψηλα και πολλά
άλλα ρούχα καταπληκτικής πρωτοτυπίας.
Δέν πρέπει, φυσικά, να παραλείψουμε τό
κόκκινο φέσι, ύπόλειμμα της γκαρνταρόμ-
πας κάποιας λησμονημένης θείας, ή για-
γιάς.Δέν ύπόγειν άθηνάινά σπτι στο δ-
πίτον να ή ή βριακάτα ένα φέσι. Απί-
στευτον όμως ό δανειστές.

Ό οικοδεσπότης δέχεται την θορυβώ-
δη είσοδον της παρέας, που θυμίζει άμυ-
δρως την έπέλασιν της έλασσάς ταξια-
ρίας. Προσφέρει ρετιναί με τόση άπαρη-
τήτος μελέδες, εις αντίταλγαν του κε-
φιο που σκονιρίζεται στο σπiti. Και άρ-
χίζει ή προσπάθεια της αναγνώσεως
των μασκαράδων, οι όποιοι προβαίνουν
εις άποκαλύψεις διαφόρων οικογενειακών
μυστικών, για να δώσουν στον οικοδεσπ-
τή να έννοηση ότι είναι άνθρωποι τό σπι-
τιού.

—Καλέ: ό Γιάννης είναι! Ό Γιάννης!
—Η Κατή!
—Όχι, ή Τζούλια είναι! Η Τζούλια και
ή Στέλλα!

Και όταν, επί τέλους, γίνεται ή ανα-
γνώρισις, μιά ίαχη συνταράσσει τό σύμ-
παν.

Δέκτης πηγαίνει στο χορό άπολύτως έν-
τάξει, με την ύποχρέωση της έπισήμου
έμφανίσεως: Σιόκιν κάπας φορέω και
μαύρες γυναικεϊές κάλτσες. Κίπσιος κα-
κεντρεχίς, φυσικά, άθ βρεθή που θα πα-
ρατηρήση την διαφανήν άντλήρησιν που
υπάρχει μεταξύ του Τάκη και του σμόκιν
του.

—Σάν λίγο φορέω σοο πέφτει τό σμό-
κιν, Τάκη.

Εκείνος όμως δέν τά χάνει.
—Τόν τελευταίο καιρό άδυνάτια πολύ.
—Ναι. Και κοινήμεν και τά χέρια
σου.

Η δουλειά όμως γίνεται.
Έννοείται ότι τό σμόκιν έπιστρέφεται
στον κάτοχό του σε κυριολεκτικάς μ' α ύ-
ρα χάλια: Τσαλακωμένο, λεκιασμένο α-
πό λεκέδες κρασιών, έτοιμο για τό κα-
θαριστήριο. Και στο τέλος της 'Αποκρι-
ας, ό κάτοχος του σμόκιν, έρωτώμενος
αν πήγε σε κανένα χορό, άπαντά:

—Εγώ, δυστυχώς δέν έπήγα φέτος
σε κανένα. Τό σμόκιν μου όμως δέν έλει-
ψε από χορό:

Επειτα έχομε και τά λαϊκά γλεντία
στα σπίτια. Και πρέπει να τό πούμε: Έ-
κεί γλεντάει κανείς αθηνάιν, μακριά ά-
πό την ψυχρή τυπικότητα του κοσμικού
χορού και ή διαβόλικη σπδή του λο-
γαριασμού, που περιμένει στο τέλος της
δασκαδεύσεως για να δολοφονήση και
τό τελευταίο σμόκιν, πλάττοντας έλαχρί-
στον αναμνήσεως. Στά φιλικά σπίτια δέν
υπάρχει καν άνάγκη να προστρέξετε σε
δάνεια σμόκιν: Ένα παλιό φουστάνι της
είας σας, μιά περρούκα κι' ένα μαζέλι-
ο στο στήθος, σάς μεταμφέει άμείως
σε κύριο του παλιού καρού.

Η Κική φοράει τά ρούχα τό δέσφο-
της—τι τραβούει αλήθεια τό κοστούμι
μας τις απόκριες — στολίζει τό έπάνω
χείλιος της με μιά μαύρη γραμμή από
κράβασο, επέχουσιν θένιν μύτακος, το-
ποθετεί και μιά μάσκα στο πρόσωπο και
μεταμφέεισιν έγινε. Κατά τον ίδιο τρόπο
μπορείτε να μεταμφιεσθήτε σε δ' τι δηπο-
τε θέλετε. Και γι' αυτό χρησιμοποιού-
νται όλα τά υπάρχοντα στο σπίτι αποθέμα-
τα παλαιών ένδυμάτων. Τά μπαούλα άνα
ποδογυρίζονται και πάντα κάτι θα βρεθή:
Παλιό υποδήμας, μεταξωτές σάρπες του
1895, άπρηχαιωμένα ήμψηλα και πολλά
άλλα ρούχα καταπληκτικής πρωτοτυπίας.
Δέν πρέπει, φυσικά, να παραλείψουμε τό
κόκκινο φέσι, ύπόλειμμα της γκαρνταρόμ-
πας κάποιας λησμονημένης θείας, ή για-
γιάς.Δέν ύπόγειν άθηνάινά σπτι στο δ-
πίτον να ή ή βριακάτα ένα φέσι. Απί-
στευτον όμως ό δανειστές.

Ό οικοδεσπότης δέχεται την θορυβώ-
δη είσοδον της παρέας, που θυμίζει άμυ-
δρως την έπέλασιν της έλασσάς ταξια-
ρίας. Προσφέρει ρετιναί με τόση άπαρη-
τήτος μελέδες, εις αντίταλγαν του κε-
φιο που σκονιρίζεται στο σπiti. Και άρ-
χίζει ή προσπάθεια της αναγνώσεως
των μασκαράδων, οι όποιοι προβαίνουν
εις άποκαλύψεις διαφόρων οικογενειακών
μυστικών, για να δώσουν στον οικοδεσπ-
τή να έννοηση ότι είναι άνθρωποι τό σπι-
τιού.

—Καλέ: ό Γιάννης είναι! Ό Γιάννης!
—Η Κατή!
—Όχι, ή Τζούλια είναι! Η Τζούλια και
ή Στέλλα!

Και όταν, επί τέλους, γίνεται ή ανα-
γνώρισις, μιά ίαχη συνταράσσει τό σύμ-
παν.

Δέκτης πηγαίνει στο χορό άπολύτως έν-
τάξει, με την ύποχρέωση της έπισήμου
έμφανίσεως: Σιόκιν κάπας φορέω και
μαύρες γυναικεϊές κάλτσες. Κίπσιος κα-
κεντρεχίς, φυσικά, άθ βρεθή που θα πα-
ρατηρήση την διαφανήν άντλήρησιν που
υπάρχει μεταξύ του Τάκη και του σμόκιν
του.

—Σάν λίγο φορέω σοο πέφτει τό σμό-
κιν, Τάκη.

Εκείνος όμως δέν τά χάνει.
—Τόν τελευταίο καιρό άδυνάτια πολύ.
—Ναι. Και κοινήμεν και τά χέρια
σου.

Η δουλειά όμως γίνεται.
Έννοείται ότι τό σμόκιν έπιστρέφεται
στον κάτοχό του σε κυριολεκτικάς μ' α ύ-
ρα χάλια: Τσαλακωμένο, λεκιασμένο α-
πό λεκέδες κρασιών, έτοιμο για τό κα-
θαριστήριο. Και στο τέλος της 'Αποκρι-
ας, ό κάτοχος του σμόκιν, έρωτώμενος
αν πήγε σε κανένα χορό, άπαντά:

—Εγώ, δυστυχώς δέν έπήγα φέτος
σε κανένα. Τό σμόκιν μου όμως δέν έλει-
ψε από χορό:

Επειτα έχομε και τά λαϊκά γλεντία
στα σπίτια. Και πρέπει να τό πούμε: Έ-
κεί γλεντάει κανείς αθηνάιν, μακριά ά-
πό την ψυχρή τυπικότητα του κοσμικού
χορού και ή διαβόλικη σπδή του λο-
γαριασμού, που περιμένει στο τέλος της
δασκαδεύσεως για να δολοφονήση και
τό τελευταίο σμόκιν, πλάττοντας έλαχρί-
στον αναμνήσεως. Στά φιλικά σπίτια δέν
υπάρχει καν άνάγκη να προστρέξετε σε
δάνεια σμόκιν: Ένα παλιό φουστάνι της
είας σας, μιά περρούκα κι' ένα μαζέλι-
ο στο στήθος, σάς μεταμφέει άμείως
σε κύριο του παλιού καρού.

Η Κική φοράει τά ρούχα τό δέσφο-
της—τι τραβούει αλήθεια τό κοστούμι
μας τις απόκριες — στολίζει τό έπάνω
χείλιος της με μιά μαύρη γραμμή από
κράβασο, επέχουσιν θένιν μύτακος, το-
ποθετεί και μιά μάσκα στο πρόσωπο και
μεταμφέεισιν έγινε. Κατά τον ίδιο τρόπο
μπορείτε να μεταμφιεσθήτε σε δ' τι δηπο-
τε θέλετε. Και γι' αυτό χρησιμοποιού-
νται όλα τά υπάρχοντα στο σπίτι αποθέμα-
τα παλαιών ένδυμάτων. Τά μπαούλα άνα
ποδογυρίζονται και πάντα κάτι θα βρεθή:
Παλιό υποδήμας, μεταξωτές σάρπες του
1895, άπρηχαιωμένα ήμψηλα και πολλά
άλλα ρούχα καταπληκτικής πρωτοτυπίας.
Δέν πρέπει, φυσικά, να παραλείψουμε τό
κόκκινο φέσι, ύπόλειμμα της γκαρνταρόμ-
πας κάποιας λησμονημένης θείας, ή για-
γιάς.Δέν ύπόγειν άθηνάινά σπτι στο δ-
πίτον να ή ή βριακάτα ένα φέσι. Απί-
στευτον όμως ό δανειστές.

Ό οικοδεσπότης δέχεται την θορυβώ-
δη είσοδον της παρέας, που θυμίζει άμυ-
δρως την έπέλασιν της έλασσάς ταξια-
ρίας. Προσφέρει ρετιναί με τόση άπαρη-
τήτος μελέδες, εις αντίταλγαν του κε-
φιο που σκονιρίζεται στο σπiti. Και άρ-
χίζει ή προσπάθεια της αναγνώσεως
των μασκαράδων, οι όποιοι προβαίνουν
εις άποκαλύψεις διαφόρων οικογενειακών
μυστικών, για να δώσουν στον οικοδεσπ-
τή να έννοηση ότι είναι άνθρωποι τό σπι-
τιού.

—Καλέ: ό Γιάννης είναι! Ό Γιάννης!
—Η Κατή!
—Όχι, ή Τζούλια είναι! Η Τζούλια και
ή Στέλλα!

Και όταν, επί τέλους, γίνεται ή ανα-
γνώρισις, μιά ίαχη συνταράσσει τό σύμ-
παν.

Μιά κοούκλα κυβερνά ένα λαό...

Ο περίφημος Ξύλινος Τσάρλυ γό ίνδαλμα των έκκεντρικών 'Αμερικανών

Μίαν ήμέραν της περασμένης έβδομάδος ένας ά-
πό τους μεγαλύτερους ραδιοφωνικούς σταθμούς
των 'Ηνωμένων Πολιτειών εξέπεμψε ανά τό κο-
σμον μίαν ειδήσιν άρκετά ένδιαφέρονσαν: Ότι συ-
νεληρόθη ένα έτος από της ήμέρας που ό έντιμο-
τατος Τσάρλι Μάκ Κάρθου ήρχισε να όμιλή από του
ραδιοφώνου.

Από την ειδήσιν αυτήν θα ύποθεσάτε βέβαια ότι
ό κύριος αυτός είναι μιά μεγάλη προσωπικότης, πα-
σίγνωστος εις την 'Αμερικνήν όπου θα χαίρη μεγα-
λης φήμης. Είνε βέβαια προσωπικότης και χαίρει
μεγάλης φήμης, αλλά δέν είναι άνθρωπος. Είνε ά-
πλοτύτατα μιά κοούκλα, που έχει την μορφή νάνου,
και οι 'Αμερικανοί είναι ξετρελλαμένοι μαζί της.

Αυτή την κοούκλαν, που δέν έχει καν ή ικανότη-
τα να όμιλή, την ιατασκεύασε ό Έδουαρδ Μπέρ-
γκεν, ένας γνωστός εγγαστριμύθος, που έχει και
κάποιο δίπλωμα πανεπιστημίου, όπως βεβαίουνται
αί 'Αμερικανικά έφημερίδες. Και τό μέν δίπλωμα
φαίνεται ότι δέν τό ώφέλησεν εις τίποτε, ενώ με
την μαριονέταν που κατασκεύασε έκαμε κυριολε-
κτικώς την τύχην του.

Επί άρκετον καιρών ό Μπέργκεν παρουσιάζετο
με την κοούκλαν του από την σκηνή διαφόρων θεά-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα γαλλικό χωριό, στο Πλασσάν, είνε εγκατεστημένος ο κτηματίας Μουρέ με την οικογένειά του, που την αποτελεί ο γιος του, ο Μάρθα, μια νέα και όμορφη γυναίκα, το κορίτσι τους η Πωθητή, τα δύο τους γόρια ο Σκάνδαλο και ο Σέρρος, και η ομπριέτα τους η Τριανταφυλλιά. Ο Μουρέ νοικιάζει δύο δωμάτια του σπιτιού στον δάσκαλο του χωριού, που λέγεται Φωγιά, μαζί με την μητέρα του, ενώ η οικογένεια Μουρέ ετοιμάζεται για το δάσκαλο. Η στενοχωρία του Φωγιά γίνεται μεγάλη όταν πληροφορείται από τον Μουρέ, πως τα δωμάτια δεν είνε έτοιμα. Αναγκάζεται όμως να περάσει τη βραδιά του όπως-όπως και ενώ η μητέρα του πηγαίνει να ετοιμάσει πρόχειρα τα δύο δωμάτια, ο Σέρρος κάθεται να ξεκουραστεί στην αλλη του σπιτιά. Τότε ο Φωγιά άπο και η μητέρα του περνάνε μια ζωή φτωχική αλλά και μυστηριώδη και δεν έχουν καμιά εσποχή με τους στενοχωρημένους τους, πρώτον που ξέρεται την περιέργεια του Μουρέ, που θέλει με κάθε τρόπο να εξηγήσει το μυστήριο που περιβάλλει τη ζωή του κοριτσιού του. Μια μέρα επισκέπτεται το Μουρέ η μητέρα του, η οποία δρυσκεται σε δυσαρεστητές σχέσεις.

6ον

Η πεθερά του Μουρέ δεν άργησε να διακρίνει τα παράνοια του στη Μάρθα που είχε γίνει πάλι τελευταίο καυρό παλ νεύρική και που μόλις ξέμαθε τα όσα είπε ο άντρας της στην μητέρα της γι' αυτήν έγινε έξω φρενών.

Τί: τον έβλεπε μάλλον άπόρροχτα σκηνή.

Ο Μουρέ έμεινε κατάπληκτος από τη συμπεριφορά της γυναίκας του, φώναζε, θυμόσε μια άναγκάστηκε να συγκρατηθεί από φόβο μήπως έκτεθεί στον νοικάρη του.

Δεν μπορούσε να ψυχολογήσει και να καταλάβει τη μεταβολή, που είχαν επέλθι στον εσωτερικό κόσμο της γυναίκας του.

Η Μάρθα άρχισε να νοιάζει γι' αυτόν κάποιο μίσος δικαιολογημένο.

Από νεωροτάτης ηλικίας όταν ήταν στο κατάστημα του πατέρα της στην Μασσαλία όπου εργαζόταν ο Μουρέ πρό του γίνι ακόμα μεγάλος έμπορος και μεγάλος φιλάργυρος, δεν ένοιωσε καμιά κλίση γι' αυτόν τον άνθρωπο. Αν τον παντρεύτηκε το έκανε γιατί της το πρότειναν οι γονείς της και γιατί δεν είχε θρεθεί ακόμα κανείς να συγκινήσει τις χορδές της ευσυνείδησής της.

Έτσι έζησε τόσα χρόνια * μαζί του μια μίσηρη ζωή από κάθε ήδονη και χαρά με μοναδική... εχθράστη απασχόληση να άκούει το Μουρέ να κακολογή τον κόσμο.

Τα παιδιά, που άπόκτησαν, τράβηξαν όλη την αγάπη της και τις φροντίδες της τόσο που δεν της άφηναν καθόλου καιρό να κυτάξει, τι γίνεται παρά έξω. Έτσι, τώρα που ένοιωσε μια πρώτη φορά τον έρωτα στη δεύτερη νεότητά της ζωής της- ήταν τριάντα όχτώ χρονών- ένοιωσε κάποιο μίσος για τον Μουρέ, για τον άνθρωπο που δεν ήδονε να την κάμει να νοιάσει ποτέ την ήδονη- συγκίνησι που έρωτα και που ζούσε μαζί του σαν εξόριστη από όλες τις χαρές της ζωής.

Κι' άχόμα τον μισούσε γιατί καταλάβαινε πως ήταν χηλός και τρώετο να ανακαλύψει κάτι από το μυστικό πάθος της γυναίκας του, που φρόντιζε

τέλειωμε. Κι' αυτή τώρα τον άπειλει και τον εκθιάζει με άλλεπάλληλες επιστολές φοβερίζοντάς τον πως θάρρη στο Πλασσάν.

Σώπαρε για λίγες στιγμές ενώ η Μάρθα είχε γίνει κατάπληκτη. Είχε κι' αυτή παρατηρήσει με πόση δυσαρέσκεια δέχονταν τα γράμματα από το Μωζανσόν ο Φωγιά και η εξήγησις του άντρός της όσο και αν της φάνηκε κακόστη εν τούτοις δάγκωσε την καρδιά της σαν φείδι.

—Ωραία θα διασκεδάσουμε αν έρθει εδώ αυτή η γυναίκα. Θα ίδουμε και τον νεαρό θλαστό του Φωγιά, πρόσθεσε και ρέκακα ο Μουρέ.

Η Μάρθα δεν μίλησε καθόλου. Κατέβαλε όμως μια άπεγνωσμένη προσπάθεια να κρύψει την ταραχή της και την τρικυμία της ψυχής της.

Δεν μπορούσε βέβαια να πιστέψει την εξήγησι που έδινε ο άντρας της αλλά όμως κάθε άνθρωπος που αγαπάει έτσι και η Μάρθα ένοιωσε μια δυνατή λύπη στην ψυχή και χίλιες ύποψιες πέρασαν από το θολωμένο μυαλό της.

Η άρρωστη φαντασία της την έσπρωξε να άποδώσει την ατία της μεγάλης όσο και άνεξήγητης επιφυλακτικότητας του Φωγιά άπέναντί της στην άλλη, στην γυναίκα που έστειλε από το Μωζανσόν τα τόσο δυσαρεστα για το Φωγιά γράμματα.

Βέβαια ο άνθρωπος που την είχε κάμει να νοιάσει τον έρωτα στη δεύτερη νεότητά της ζωής της, ασφαλώς θα ένοιωσε το όραμα του πρώτου του σφάλματος που θα τον έμπόδιζε να προχωρήσει περισσότερο μαζί της.

Η άγωνία όμως αυτή της Μάρθας δεν κράτησε πολύ καιρό.

Ένα πρωί ο Φωγιά κατεβαίνοντας τη σκάλα, είδε στην αλλη της Μάρθα.

Εσπείρε να την χαιρετήσει και άμέσως έπειτα της είπε:

—Έχω να σάς ζητήσω μια μεγάλη χάρη.

Τι θέλετε; ψιθύρισε εκείνη και έγινε κατακόκκινη σαν νάτανε κορίτσι δεκαόχτώ χρονών.

—Η άδελφή μου με τον άντρα της, που μένουν στο Μωζανσόν μου γράφουν άπελυσίμηνους ότι θα έπιθυμούσαν πολύ ναρθούν στο Πλασσάν. Προσπάθησα να τους πείσω ότι η ζωή εδώ δεν είχε καμιά έκδοχη, αλλά αυτή επιμένει.

Αντιλαμβάνομαι ότι θα αναγκασθώ στο τέλος να υποκύνω σ' αυτή την ά. Είωσι τους. Θα ήθελα λοιπόν να ξέρω αν θα μπορούσα να τους φέρω εδώ στο άλλο δύο δωμάτια του διαμερισμάτος μου που είνε άδεια.

Η Μάρθα ένοιωσε μια άπότομη χαρά

στα λόγια αυτά του Φωγιά. "Ωστε η άδελφή του ήταν η μυστηριώδης έρωμένη του από το Μωζανσόν κι' αυτή η εύπιστη κόντευε να πιστέψει τις συκοφαντίες του άντρός της.

Η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη και τόσο άπότομη που ενώ σε κάθε άλλη περίπτωση θα περιμένα να συνεννοηθεί με τον άντρα της προτού δώσει άπάντησι στο νοικάρη τους τώρα έσπευσε πρόθυμα να δεχτεί.

—Πάρε, ευχαρίστω, αφού είνε άδεια τα δωμάτια μπορείτε να τα χρησιμοποιήσετε.

Ο Φωγιά την ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και έφυγε. Τώρα δεν τον έβλεπε και τόσο άχρηστο όπως άλλοτε. Είχε διακριθεί γραμμάτιας στη Νομαρχία και καθώς έμαθε εκ των υστέρων η Μάρθα αυτός ήταν ο άπόστορος σκοπός, που τον έφερε στο Πλασσάν. Ήταν προσωπικός φίλος του ύπουρου των Έστωτερικών που είχε ξεπέσει και είχε δυστυχίσει.

Η Μάρθα όλη εκείνη την ήμέρα ένοιωσε μια πρωτόγνωρη χαρά μέσα της σαν νάταν άκέραιη κορητάς. Ένοιωσε τη χαρά που νοιάζει κάθε έρωτευμένος όταν πεισθεί πως ο κίνδυνος που άπειλούσε την εύτυχία του ήταν φανταστικός. Και πόσους τέτοιους κινδύνους δεν νοιώθουν όταν αγαπούν...

Το δράβυ που ήρθε ο Μουρέ—γιατί εκείνη την ήμέρα έλειπε σ' ένα κοντινό χωριό—η Μάρθα έσπευσε να του εξηγήσει την πρόθεσή της επιστολών του νοικάρη τους καθώς και να του διαβάσει την παράκλησί του.

Ήταν τόσο η χαρά της για την πληροφορία, που έρχονταν να διαψεύσει τις συκοφαντίες του Μουρέ, που ο άντρας της την κυτάζει έκπληκτος.

—Και σ' τι το άπάντησες; τη ρώτησε.

—Μά... δέχτηκα. 'Εφ' όσον τα δύο δωμάτια είνε άδεια.

Ο Μουρέ χύτισε στη γροθιά του στο τραπεζίδι άγανακτισμένος.

Θέλω να μάθω επί τέλους ποιος διευθύνει εδώ μέσα, και η εγώ;

Και παρατηρώντας την στο πρόσωπο συνέχισε θρίζοντας το ίδιο θυμωμένος.

—Βλέπω είσαι άπόλυτος ίκανοποιημένη άπό την άπάντησι που έδωσες στον νοικάρη σου. Θυμάσαι άλλοτε όταν σου έπρότειναν να νοικιάσουμε τα δύο δωμάτια χιλιάδες τα μισήματα σου και καμιά έκδοχη, αλλά αυτή επιμένει.

Αντιλαμβάνομαι ότι θα αναγκασθώ στο τέλος να υποκύνω σ' αυτή την ά. Είωσι τους. Θα ήθελα λοιπόν να ξέρω αν θα μπορούσα να τους φέρω εδώ στο άλλο δύο δωμάτια του διαμερισμάτος μου που είνε άδεια.

Η Μάρθα ένοιωσε μια άπότομη χαρά

στα λόγια αυτά του Φωγιά. "Ωστε η άδελφή του ήταν η μυστηριώδης έρωμένη του από το Μωζανσόν κι' αυτή η εύπιστη κόντευε να πιστέψει τις συκοφαντίες του άντρός της.

Η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη και τόσο άπότομη που ενώ σε κάθε άλλη περίπτωση θα περιμένα να συνεννοηθεί με τον άντρα της προτού δώσει άπάντησι στο νοικάρη τους τώρα έσπευσε πρόθυμα να δεχτεί.

—Πάρε, ευχαρίστω, αφού είνε άδεια τα δωμάτια μπορείτε να τα χρησιμοποιήσετε.

Ο Φωγιά την ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και έφυγε. Τώρα δεν τον έβλεπε και τόσο άχρηστο όπως άλλοτε. Είχε διακριθεί γραμμάτιας στη Νομαρχία και καθώς έμαθε εκ των υστέρων η Μάρθα αυτός ήταν ο άπόστορος σκοπός, που τον έφερε στο Πλασσάν. Ήταν προσωπικός φίλος του ύπουρου των Έστωτερικών που είχε ξεπέσει και είχε δυστυχίσει.

Η άγωνία όμως αυτή της Μάρθας δεν κράτησε πολύ καιρό.

Ένα πρωί ο Φωγιά κατεβαίνοντας τη σκάλα, είδε στην αλλη της Μάρθα.

Εσπείρε να την χαιρετήσει και άμέσως έπειτα της είπε:

Το αυγό του μυθιστορημα του

Εμίζ Ζολά

Ένα συναίσθημα άνακουφίσσεως.

Νόμιζε πως θα μπορούσε επί τέλους να άναπνεύσει, να ζήσει έστω και για τόσο λίγες μέρες μέσα σε μια άτιμόσφαιρα που δεν μπορούσαν να την μολύνουν οι γκρινιές του Μουρέ.

Το δράβυ καθότανε πάλι στην αλλη με το Φωγιά. "Αλλά δεν ήταν μόνοι. Ήταν πάντα μαζί τους η μητέρα του και η Τριανταφυλλιά.

Ένα άπογευμα όμως η Μάρθα είδε την κ. Φωγιά να κατεβαίνει στολισμένη τη σκάλα. Ήταν προφανές πως θάγαγε έξω.

Χαιρετινότανε με το ίδιο χαμόγελο που χαιρετινότανε πάντα και η κ. Φωγιά προτού φύγει της είχε πως θα πήγαμε στο Μωζανσόν από όπου θα γύριζε μετά δύο μέρες.

Σκοπός του ταξιδιού εκείνου ήταν να συνεννοηθεί με την κόρη της και με το νοικάρη της για τον προσεχί έρχομό τους στο Πλασσάν.

Η Μάρθα δεν μπόρεσε να κρύψει ένα συναίσθημα χαράς, που ένοιωσε να την πλημμυρίσει.

Εκεί το δράβυ θα έλειπε η γρή, που θάλεγε κανείς πως φύλαγε σαν κέρεβρος την ήθικη του γιου της και άθελά της την τιμή του Μουρέ.

Αυτόσο η άγωνία που την έκανε να χαρή πρόσ στιγμή της προένοιωσε και κάποιον λυγρό, όχι άδικολογητή, φθοβόταν, φθοβόταν πολύ.

Τι θα έπακολουθούσε αν ξένοηθούν τα πράγματα κι' ο δού τους περισσότεροι;

Το σκάνδαλο θα ήταν τρομερό και για τους δύο μέσα σε μια μικρή κοινότητα όπως του Πλασσάν, που ο άνθρωποι για μοναδική άσχαλία τους είχαν να ένδιαφέρονται για τα οικογενειακά τους έλλατα.

Η Μάρθα ήξερε καλά πως ο κακός γλώσσος έπαριναν κι' έβιναν γι' αυτήν στο Πλασσάν.

Αυό τρεις φορές μάλιστα που την είχαν δει έξω με το Φωγιά στις συγκεντρώσεις του άγαθοεργού συλλόγου των κυριών που η Μάρθα άποτέλούσε ένα από τα σπουδαιότερα μέλη του έρχαν άφορητι να την κακολογήσουν.

Οι γυναίκες το είπαν στους άντρες τους με χαιρεκακία, που δεν μπορούσαν να κρύψουν και αυτοί άρχισαν να βλέπουν τον Μουρέ σαν ένα δυστυχί άνθρωπο που δεν είχε ιδέα από ό,τι γίνεται μέσα στο σπίτι του.

Ο Μουρέ πάλι ίσως να καταλάβαινε τα ψευδίσια που τον συνόδευσαν όταν έβγαίνε έξω αλλά θεωρούσε πιο σημαντικό να πιστώνη προς το παρόν.

Έκείνο το δράβυ όταν έφυγε η κ. Φωγιά, η Μάρθα κάλεσε την Τριανταφυλλιά και της είχε να βγάλει την Πωθητή έξω να πάρει λίγον άέρα, γιατί άρκετα έμεινε της περισσότερες μέρες κλεισμένη μέσα στο σπίτι.

Η Τριανταφυλλιά έσπευσε να έκτελσει την έντολή της κυρίας της, που όταν έφτανε δεν παράλειψε να της πει:

Δεν υπάρχει λόγος να τη φέρεις χωρίς τίποτα.

Η Τριανταφυλλιά έσχυσε το κεφάλι για να δείξει στην κυρία της πως θα συμμορφωνόταν με τη διαταγή της και παίρνοντας την Πωθητή από το χέρι βγήκε έξω.

Το δράβυ όταν ήρθε ο Φωγιά βρήκε μόνη τη Μάρθα.

Ήξερε πως η μητέρα του είχε φύγει για το Μωζανσόν γιατί πέρασε από την Νομαρχία και τον είδοποίησε.

Η Μάρθα ένοιωσε μια παράξενη ταραχή, κάτι σαν ρίγος να διατρέχει όλο της το κορμί.

Είχε πιά πέσει καλά το σκατάκι και μια φθινόπωρινή πνοή ψυχρή περνούσε άναμεσα από τα κλαδιά των δένδρων του κήπου. Ο Φωγιά άνέβηκε τη σκάλα λήγοντας στη Μάρθα πως σε λίγο θα κατεβαίνε να της κρατήσει συντροφιά στην αλλη.

Η Μάρθα ψιθύρισε ένα εκλάση που μόλις άκούστηκε και ύστερα πήρε ένα κάθισμα και κάθισε σ' ένα σκοτεινό μέρος της αλλής.

Άκουσε το Φωγιά άπάνω στα δωμάτια του να μεταπολιεί διάφορα πράγματα και σε λίγο είδε να σβήνι το φως που είχε άναψει.

Η ταραχή της ένοιωσε πως γινόταν μεγαλύτερη, όταν άκουσε πάλι ν' ανοίγει η πόρτα του Φωγιά και να προβάλει στο ύψος της σκάλας ψηλός, άρρενωπός, αλλά και σοβαρός όπως πάντοτε.

Μά την ίδια ώρα της φάνηκε πως άκουσε κλάμματα έξω στο δρόμο και μια γνώριμη της φωνή.

Δεν άργησε να καταλάβει πως ήταν η Πωθητή.

Σηκώθηκε ταρκαγμένη από τη θέσι της και πήγε στην πόρτα, στο άνοιγμα

της οποίας είχε φωνή η Τριανταφυλλιά κρατώντας στην άγκαλιά της την Πωθητή που έκλαιγε.

—Νά κυρία, καθώς πηγαίναμε δεν προσέει και την κτύπησε ένα άμαξι στο πόδι, ατύχημα που δεν είνε τίποτα.

Η Μάρθα πήρε τρομαγμένη την Πωθητή στην άγκαλιά της και κύταξε που είχε χτυπήσει.

Ένας ελαφρό γρατσουνίσμα στο άριστερό της πόδι ήταν που έκανε το κορίτσι να κλαίει γοερά γιατί την είχε πολύ καυκαρμένη η Μάρθα.

—Είσ' δεν είνε τίποτα, γρησή μου, της είπε η μητέρα της και την έφίλησε. Στο άναματάβυ είχε κατεβή και ο Φωγιά, που έσπευσε κοντά στην Πωθητή για να ιδή τι είχε πάθει.

Φάνηκε στενοχωρημένος για το μικρό δυστύχημα, που είχε συμβή στο κορίτσι, μα η Μάρθα κατάλαβε πως ήταν λυπημένος και για κάτι άλλο που μάταια προσπαθούσε να κρύψει.

*

Την άλλη μέρα ο Μουρέ γύρισε από τη Μασσαλία. Γύρισε άνήγορος λυπημένος.

Φανότανε σαν νάχε γεράσει πούλα-χιστο δέκα χρόνια.

Βρήκε τον γιό του τον 'Οκτάβιο να ζή μια ζωή άκόλαστη, σπάταλη, να σκροπά τα λεφτά του και νάται συγχρόνως καταχρεωμένος.

Πολλές φορές βρήκε στα ντουλάπια του κρυμμένες έρωμένες του.

Ότ'όσο δεν είχε τίποτα όταν γύρισε στο Πλασσάν, αλλά ο χαρακτήρας του είχε μεταβληθεί. Το ήθικό του είχε κλονισή και τον είχε καταλάβει μια μοιρολατρική άπάθεια. Δεν ένδιαφερόταν πιά για τίποτα από όσα γινότουσαν μέσα στο σπίτι του.

Η Τριανταφυλλιά και η Μάρθα είχαν παρατηρήσει πως είχε γίνει σιωπηλός και ούτε χαιρετούσε πιά το Φωγιά.

Η Μάρθα έκανε πώς δεν καταλάβαινε τη μεταβολή που άπέρθε της άπέναντί της και άπάντηι στο σπιτιού του.

Ότε άνησυχούσε ότε θύμονε όταν εκείνος έμεινε ολόκληρος βδομάδες σιωπηλός. Άπορροφημένη από τα όνειρο-πλημμυρά της άπεσπατο μέρα με την ήμέρα όλο και περισσότερο από το περιβάλλον μέσα στο όποιό ζούσε.

Επίτοστε μάλιστα ότι το σπίτι ήταν

περισσότερο ήσυχο όταν δεν άκουε τη ώργισμένη φωνή του Μουρέ.

Ο άντρας της όμως γινόταν όλο και περισσότερο τυρανικός παρά τη φαινομενική άπειρία του και εξέδηλωνε όλη την φιλαργυρία του.

Κρατούσε στο χέρι του τόσο τη Μάρθα όσο και την Τριανταφυλλιά διά του χρήματος. Έβινε στην Τριανταφυλλιά μονάχα όσα έχρειάζοντο δια την συντήρησι του σπιτιού ύπολογίζοντας τα με την μεγαλύτερη ακρίβειαν. Στην Μάρθα δεν έδινε ποτέ λεπτά, την άφινε χωρίς δεκάρας μέχρι το σημείο ώστε άναγκάζονταν η Τριανταφυλλιά να οικονομή δέκα ή δεκαπέντε φράγκα τον μήνα από την αγορά για να της δίνι.

Συχνά άναγκάζονταν να ζητή άπο τη μητέρα της λεφτά για το φόρεμά της, που ήθελε κάποιο μικρό διαόρωμα ή για κάπελλο.

Μά τρελλάθηκε ο άντρας σου; της έλεγε η κυρία Ραγκλόν. Δεν είνε δυνατόν να γεννήθι γυνή. Θα το παραπονέθ' γι' αυτή την κατάντια.

—Όχι, όχι, μητέρα, σε ίκετεύω, μην το της λές. Δεν φαντάζεσαι πόσο σε άντιπαθί και αν του μίλησες θα με κοκαμεταχειρίζεται ακόμα περισσότερο.

Τόσον καιρό τον υπεράσπιζα όταν μιλούσε ενάντιον σου, αλλά τώρα δεν άντεχω πιά. Θυμάσαι ότι δεν ήθελε να δένουν καθόλου. Με έκανε μέσα στο σπίτι σε νάμουνε κανένα έπιπλό του.

Τώρα φανταίται αούστηρος γιατί το ξέφυγα από αυτή τη διαρκή σκλαβεία και δεν έννοω να είμαι πιά ύπηρέτρια του. Είνε ένας άνθρωπος εγωίστης με κακή καρδιά.

—Δεν φαντάζομαι όμως να σε δέρνει. —Αλλά μόνον αν μ' έβερνε. Δεν άρχισα ακόμα αλλά πολύ σύντομα θα γίνη κι' αυτό.

Η Μάρθα δρέθηκε σε πολύ δόσολοκ θέσι όταν ήρθαν στο σπίτι της η άδελφή του Φωγιά, που λεγότανε 'Ολυμπία με τον σύζυγό της τον κ. Τρούς για να μένουν στο Πλασσάν.

Η Μάρθα έμαθε από την 'Ολυμπία την άληθινή ατία της φυγής του Φωγιά από το Μωζανσόν.

Είχε έρπει στο Μωζανσόν από το Παρίσι κατασκευάζοντας για πολιτικά ζητήματα και μη έχοντας κανένα πόρο

Πώς διασκεδάζουν στην Φλωρίδα

Επάνω εις ένα ελάφι, τα γκέρλες ένός μπαλλέτου, κάμουν αυτήν την περιεργον εμφάνισι εις το Μαϊάμι, την περίφημον κοσμικήν λουτρόπολιν της Φλωρίδος, πατριδα των ώραιότερων κοριτω και των πλέον εκπαικτικων έξωφρενισμών.

MIZES

ζωής εκεί άναγκάσθηκε να συνάψη μερικά δανεία που δεν μπόρεσε να τα έωφλησει και όταν έπέτυχε την ύπόσχεσι του ύπουρου των Έστωτερικών για το διορισμό του στη Νομαρχία του Πλασσάν τους άφησε όλους με την ύπόσχεσι ότι πολύ σύντομα θα κατέφερνε να τους πληρώσει τα όφειλάμενα.

Ο καιρός περνούσε και ο Φωγιά έβλεπε πως δεν ήταν και τόσο εύκολο να κρατήση την ύπόσχεσιν που έδωσε στους δανειστές του. Είχε μείνει στο Πλασσάν για πολύ καιρό χωρίς ρότερη την οικονη ήκιστο όδό όσάτι καμιά άπασχόλησι πράγμα που είχε χειροτερέψει την την οικονομική του κατάσταση.

Δεν ήταν παρά λίγος καιρός που είχε διορισθή στην Νομαρχία και από τα πρώτα λεφτά που πήρε δεν ήξερε ούτε ο ίδιος ποιά ανάγκης του να άντιμετωπιή πρώτα.

Ο πιστωτής του όμως είχαν θαρεθή να ύπομειναν και καθώς είχε η 'Ολυμπία στη Μάρθα τον άπελούσαν διαρκώς πως θα έστελναν τα γραμμάτια που είχε ύπογράψει στο Πλασσάν, για να τα διαμαρτυρήσουν.

Το σκάνδαλο θα ήτανε τρομερό για το Φωγιά που δεν θα μπορούσε πιά να σταθί μέσα στη μικροφυγή κοινωνία του Πλασσάν και που μια από τις πιο ένδεχόμενες συνέπειές του θα ήταν να χάσθ' ο Φωγιά τη θέσι του από τη Νομαρχία, όπου μέρα με την ήμέρα άποκόμισε όλο και περισσότερο την έμπιστοσύνη και την έκτιμησι των άνωτέρων του.

Τώρα καταλάβαινε η Μάρθα γιατί ο Φωγιά ήταν τόσο πολύ στενοχωρημένος τον τελευταίο καιρό.

Η 'Ολυμπία της μιλούσε συχνά για τον άδελφό της, που καθώς της έλεγε τον έλτρεψε και διηγείτο στη Μάρθα λεπτομέρειες του ιδιωτικού του έιου άπ' τις συνήθειές του και η Μάρθα χαμόγελοσε άκούοντας με άπληστία κάθε τι που άπορροσε τη ζωή του Φωγιά.

Κατόπιν όταν έανερχόταν στο ζήτημα του χρήματος η Μάρθα γινόταν τρελή γιατί δεν μπορούσε να πληρώσει τα χρέη. Παραπονιόταν για τη φιλαργυρία του συζύγου της, που δεν διάταζε καθόλου να τον ονομάζει εγέρο-πατριώτη.

Η Μάρθα για να εοθηθή την 'Ολυμπία, που κάποτε έλεγε πως θα ριχνόταν από το παράθυρο ειπε στην Τριανταφυλλιά να πουλήσι στους μεταπράτες της αγοράς όλα τα άχρηστα πράγματα, που έρισκότουσαν στην άποθήκη.

Οι δύο γυναίκες ύπάρχαν στην άρχη επιφυλακτικώς, αλλά κατόπιν όταν έβλεπε ο Μουρέ άρχισαν να πουλάνε τα γαλασμένα καθίσματα και τα έπιπλα προς επιδιώρθωσι.

Υστερα ριχτήκανε στα άντικείμενα άδεια, πουλήσανε πορσελάνες και κοσμήματα και κάθε τι που μπορούσε να εξαφανισθή χωρίς να γίνη άμείως άντιληπτή η άπουσία του. Βρισκόντουσαν πιά στον κατηφορό και θα άρχισαν να σηκώνουν και τα μεγάλα έπιπλα και ν' άρρίσκουν πάλι πέντε-τόρους.

Δεν έμεινε άπο πιας μια μέρα επί ύποφόρως την Τριανταφυλλιά και δεν την άπείλεισε πως θα την καταγγείλι ότι έκλεβε τα πράγματα του σπιτιού του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εις το προσέχει.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Η ιστορία ενός αθλητικού παιχνιδιού

ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΠΑΙΖΑΝ... ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ!

Όπου αποδεικνύεται ότι το φούτ-μπόλ είχε από τα αρχαιότερα σπόρ, με ηλικίαν 2.000 ετών!!

Οι άρχαίοι Έλληνες έπαιζαν ποδόσφαιρο! Την αποκάλυψαν μας την κάνει ο πασίγνωστος «δικτάτωρ» του ποδοσφαίρου, ο Κάρλ Μάστερ, που αφιέρωσε σε μια διενεχθείσα έφημερίδα, ένα μακροσκελές άρθρο για το φούτ-μπόλ. Ίδω τι γράφει ο Μάστερ για το άθλημα αυτό, που στο κανένα άλλο έχει κατακτήσει σήμερα τον κόσμο δολιχόληρο.

«Όπως πολλά «καυκάσια» πράγματα της εποχής μας, έτσι και το ποδόσφαιρο είχε τις πραγματικές του αρχαίες ρίζες. Ο Λεωνάρδος του Παλλίου Καίσαρος έπαιζαν πρό δύο χιλιάδων ετών εις την Βρετανίαν, την οποία είχαν κατακτήσει, ποδοσφαίρων με φυσικοκωμένα τακτικά χοίρων, την εποχή δηλαδή καθ' ην οι Βρετανοί, οι θεωρούμενοι ως εφευρέται του παιχνιδιού αυτού, νύκτονται ακόμα με ποδοί αρκούδας! Μια μάλιστα από τις πρώτες κωδικοποιήσεις, πρόστασε εις έκαστον διαταγμένον τροποποιούντος τους κανόνες του ποδοσφαίρου... Ο Καίσαρ έβρισκε ότι οι κανόνες δεν ήταν αρκετά αυστηροί και ότι τον λόγον αυτόν κατέστεινε δυσκολότερον το ποδόσφαιρον, το οποίον τότε ήτο κατ' έξοχην στρατιωτικόν παιχνίδι.

Δεν υπάρχουν ιστορικοί μαρτυρία περί του άριθμού των θεσμών, που συνεκέντρωναν συνήδους αι ποδοσφαιρικά συγκαταστήσεις των ρωμαϊκών χρόνων, είνε όμως γνωστόν ότι κατά τας ιπποδρόμους εις το «Ταϊρόν Μάξιμου», τον μεγαλύτερον στίβον της Ρώμης, συνέρρον μέχρι τριακοσίαν χιλιάδων θεσμών. Έπισης αι κερκίδες του Κολοσσαίου κατεκλύοντο από εξήντα πέντε χιλιάδας πολιτών, που παρηκολούθουν τους αθλητικούς αγώνας των μονομαχιών ή «Γλαδιωμάτων», όπως ελέγοντο τότε. Οι φίλοι του ποδοσφαίρου θά ήσαν σφαλούς διληγχοίς. Αλλά δεν υπερίστανον των άνωτέρω από έποχην έθνομαισμός προς το ενδιαφέρον σπόρ. Πάντοτε οι θιασώται της μάλας ήσαν θορυβάδες εις τας εκδηλώσεις των, ιδίως εις την Άγγλιαν πρό έξι αιώνων, τόνον όστε το 1314 ο βασιλεύς Έδουάρδος ο Β' ήναγκάσθη ν' απαγορεύη τας ποδοσφαιρικές συναντήσεις εις το Λονδίον «λόγω του μεγάλου θορύβου» — λέγει το σχετικόν διάταγμα — τόν ύποτον προκαλούν αι διαρκείς αντιθέσεις μεταξύ των θεσμών.

Ακόμη και οι άρχαίοι Έλληνες έ γνώριζαν το ποδόσφαιρον. Την έποχην αυτήν εκείνην το παιχνίδι παρούσας το τής άριστερον χαρακτηριστικόν: η ά-

θρονοτέρα όμως επιτρέπεται να χρησιμοποιή περισσότερους παίκτας από την αντίπαλόν της, διά να ισοφαρίση την διαφοράν της αξίας των εκατέρωθεν αθλητών. Έπισης έχει εξακριβωθεί ότι οι κάτοικοι των νήσων Φαρόρ παρά την Σκωτίαν, ως και των Φιλιππίνων και οι Μασοί της Νέας Ζηλαντίας, εγνώριζαν από άρχαιοτάτων χρόνων το ποδόσφαιρον.

Αι επικρίσεις διά τόν ακλήρον τρόπον του παιζήματος είνε τόνον παλαιά, όσον και το ποδόσφαιρον. Ο Φίλιππος Στάμπς, Άγγλος μεταρρυθμιστής ζών επί των χρόνων της Βασιλείας Έλισάβετ, έγρασε τα έξης: «Το ποδόσφαιρον είνε μάλλον ένα από τα ασημένια κέρματα και φονικώτερα άθλήματα παρά μέσον διασκεδάσεως προσήκον εις κυρίους (τζέντλεμαν).

Ο Άμερικανός εκατομμυριούχος Τζόν Μόργκαν παίρνει τακτικά εις την θαλαμηγόν του τον Μπίμπο τον έξυπνότερον πτηνικόν του κόσμου. Ο Μπίμπο υπό τας οδηγίας του κυρίου του έχει μάθει να διευθύνη άριστα ένα κότ-τερο σάν σωστός καρναβόλ.

λάκι... Οι παίκται τσακίζουν άλλοτε τον τράχηλόν των, άλλοτε τας κνήμας των, άλλοτε τούς θραχίονας των. Ο ένας σπρώχνει τόν άλλον με τόν άγκώνα στην καρδιακήν χώραν, τόν γροθιοκοπεί στα πλευρά, τόν χώνει το γόνατο στην κοιλίαν. Τό άποδέκτωμα είνε μίσος, λύσσα και μαγικά έκδικήσεις μεταξύ των παικτών, κάποτε δέ και μεταξύ των θεσμών.

Η εικόν αυτή της παλαιάς έποχής ά-ρίζει να παρασλήθη προς ένα σύγχρονον άνέκδοτον: Ο διευθυντής ενός μεγάλου εργοστασίου στο Παρίσι, συνάντησε σέ μίαν πόνητορικήν συνάντησιν το παιδί του γράφον: «Έδώ είσαι και σύ, Ζάκ;» τού έπε: Νόμίζω πως είχες πάει στην κηδεία τού θείου σου». Την στιγμήν εκείνην οι θεαταί άρχισαν να διαμαρτύρονται έ-

ξω φρενών έναντιόν μιας άποφάσεως του διατητού και έκκατονάδες άνθρώπων πήλθον μέσα στον στίβον μαγειρών για να έπιτεθούν έναντιόν του. Ο Ζάκ κύτταζε τότε τόν πρόσωπόν του και άπήντησε: «Έλκετε πως μπορεί να μη σας είνε φέμματα όταν σας έλεγα πως πήγαινα στην κηδεία τού θείου μου. Γιατί ο θεός μου είνε... ο διατητής!...

Μία από τας χώρας, όπου το ποδόσφαιρον άρχισε ν' ειασθή είνε η Κίνα. Ο δόκτωρ Βάιν, κ αντιπρόσωπος της εις την Διεθνή Όλυμπιακήν Έπιτροπήν, άμνησε κάποτε περί τών δυσχερειών που συνήτησεν η διάδοσις του παιχνιδιού στή Ούρσον Κράτς. Ο δόκτωρ Βάινκ έπεισε κάποτε δύο ένας ομάδας να δώσουν ένα μάτς, μάλλον πρός έπίδεικν του άθλήματος, στην Σαγκάην και έδήγησαν δύο ισχυρούς φίλους του για να τούς κάμνουν συμπαίχοντον το νέον παιχνίδι. Μετά ένα τέταρτον της ώρας και οι δύο ομάδες ήσαν και έφυγαν.

Δέν καταλαβαίνω, έπε ο Ένας, τί έννοια έχει να κλωστή κανείς μια μάτλα και να τρέξη όποτε κατόπιν της.

Όστε κ' έχω καταλαβαίνω, προσέθεσε ο άλλος. Αν δέν κλωτσοίς την μάτλα, δέν δέ ήσαν αναγκασμένοι κατόπιν να την κυνηγή.

Παρά τ' άνώτερον, η Σαγκάη έχει σήμερα γήπεδον ποδοσφαίρου με όδόντα χιλιάδας θέσεις και το Ναρκιν έπισης για έβδομηταν χιλιάδας θεστές. Οι Κινέζοι ποδοσφαιρισταί έχουν σμειώσεις σηματικές προόδους και διεκρίθησαν σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσας.

Σε κανένα όμως μέρος του κόσμου δέν θριαμβεί τόνον το ποδόσφαιρον, όσον στην Αυστραλία. Υπάρχουν εκεί τρία έθνη του άθλήματος: το «σκόκερ», που είνε το συνηθισμένο «φούτ μπαλλ» κ' έχει ένθουσιώδεις πόντους στο Σίδνεϋ, παίζεται δέ σέ στίβους όχι τετραγώνους, αλλά ώς δεις, το «ράγκμπι», που είνε περισσότερο δημοφιλές και κατά το οποίον επιτρέπεται να παση κανείς την σφαίρα με τας χείρας να την μεταφέρει τρέχοντας προς το τέμια, και ένα τρίτον, καθαρώς αστραλινόν, είδος με τέσσαρα τέμματα, από ένα σε κάθε γωνία του στίβου.

της Καρολ σήκωσε το ταμείο του κι έγινε μαρμαρινόδρομος... Όχι! Δέν είνε δυνατόν! Η δικαιοσύνη έπελαύνει τής υποθέσεως; Τόν παλινάθρωπο! Κι είχα καταθέσει 500.000 φράγκα στην Τράπεζά του! (άφηνε το ακουστικό). Ν τ υ φ λ ο υ. — Κι' άλλη ενόχληση, κ. Κουκουλόν;

Κ ο υ κ ο υ λ ό ν. — Ένόχληση, λέει; Χάνω μισό εκατομμύριο φράγκα κι' αό το τό λέτε «ενόχληση»; Πρέπει να παω άμέσως στον εισαγγελέα (σηκώνεται).

Ν τ υ φ λ ο υ (του φράζει τόν δρόμο). — Σας παρακαλώ, κ. Κουκουλόν, λίγα λεπτά για να τελειώνουμε... Πάρτε πόζα... Σκεφθήτε πως άλλοιώς δεν θα δημοσιευθ ή φωτογραφία σας. (Ο Κουκουλόν διατάζει). Κυττάξτε να ξεχάσετε για λίγα λεπτά τις σκοτούρες σας... Το κεφάλι πίσω... Και χαμογελάστε, παρακαλώ... (Ο Κουκουλόν κάνει μια φριχτή γκριμάτσα...). Μά αυτό είνε χαμόγελο χωρίς πεποίθηση! Μιά μικρή προσπάθεια, κ. Κουκουλόν... Υποθέστε πως κερδίσσατε πεντακόσια φράγκα στο Έθνικό Λαχείο... Χαμογελάστε, παρακαλώ...

Α' μ α λ ί α (καμιάριέρα). — Μπαίνοντας... Νά με συγχωρήση ο κύριος που έόπισσα εκείνο το βάζο της τραπεζαρίας!

Κ ο υ κ ο υ λ ό ν (φωνάζει). — Άμα λία!

Κ ο υ κ ο υ λ ό ν. — Τό βάζο που προσέφερε ο Λουί-Φίλιπ στον προσηπτό μου για τόν πρώτον μουστακοδέτη του!

Ν τ υ φ λ ο υ. — Μη συγχύζεσθε, κύριε, για το όνομα τού Θεού!... Τό κεφάλι λίγο προς τα πίσω... Έτσι μπράβο... Και τώρα, χαμογελάστε, παρακαλώ... Όχι έτσι... Θαρρεί κανείς πως θα δαγκώσετε! Συλλογισθήτε κάτι το εύθυμο, το εύχριστο, το διασκεδαστικό.

Άκούεταί το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Κουκουλόν παίρνει το ακουστικό. Κ ο υ κ ο υ λ ό ν. — Πέντε λεπτά ήσυχία δεν σ' αφήνουν! Τι; Πώς; Μιά και η είδηση; Μιλήστε... Πώς; Ο Τραπεζί

(Η συνέχεια εις την 26ην σελίδα)

Παλιά και μοντέρνα ήδη

Το «Κάν-Κάν» και πάλιν τής μόδας

Ένας φανταστικός χορός που μάς φαίνεται σήμερα φυσικώτατος

Μέσα στους διαφόρους χορούς, οι οποίοι ξαναζούν έπειτα απ' την μεταπολεμική παραόλη της τζάζ μπάντ των άγρίων και των άργεντινών και άφρικανικών χωρών, τού ταγκό, τού ούάν-στέπ, της ρούμπας κλπ. επανεμφανίζεται και το κάν-κάν. Είνε ένας χορός ο οποίος είχε ξεχασθεί άδικα στα σαλόνια και άρκετα χρόνια πρό του πολέμου και εις τόν όποιον μία γενεά των προγόνων μας — πρό έκαστον μίαν επανέστη, και έπιδείξεως. Άρχικώς είχε τών συνηθισμένων και πολλών άλλων, και σήμερα ο κινηματογράφος, η όπερέττα και τα θεατρίε των επαναφέρουν άς ιδιαιτέρως έντυπωσιακόν, αλλά και ως ένδιάμεσον εις σοσάρια μπαλέττα. Το κάν-κάν εναφανίσθη στην άρχη ως άπρκαλύπτος έρωτικός χορός γεμάτος πάθος, ο οποίος παρ' ότι κάποτε προσγγίζει το γελίο συνεισάγει την γοητεία της χάρτης με τας άποκρητικές κινήσεις, σμύν και είχε ως έκ τούτου έπιτυχία εις ολονδήποτε περίεργον. Έπειδή δέ εις κανένα άλλον χορόν σχεδόν η έντύπωση και η κίνησις δέν συνιδιάζον τόσο πολύ με την άμφίσην της χορευτριάς όσο εις αυτόν, δέν πρέπει να αίσθανόμθα καμμίαν έκπληξιν εάν εις τας φρενιές άποκρητικές κινήσεις, μαζί με τόν χορό, θά έναρτισθούν και οι τουαλέτες της έποχής και την όποιαν έθροιάσειε για πρώτη φορά.

Πς έχορουν άλλοτε το «κάν-κάν»

ων και εμφάνισων αλλά να επαναφέρη στην ζωή, σάν τήμερινες εκδηλώσεις τας άρχικας δημογυμναστικές χορούς αυτού. Η αίτια της κινήσεως αυτής είνε δέν είνε άλλο να έξηγηθ. Και ο νέος κάν-κάν είνε μία έννοιολογική εκδήλωσις της χάρας της ζωής. Η έπιτυχία του δέ αποδεικνύει πόσο ζωντανή είνε η έπιθυμία και η ανάγκη ζωικών ρυθμικών χορών με ταχισία κινήσιν και παλμόν.

Κυκλοφορούν διάφορες ιστορίες, όσον άφορά την προέλευσιν του χορού αυτού και μερικοί έπιμένουν ότι η άρχική του πατρίδα είνε η Άφρική και διή το Άλγέριον. Έν τούτοις διά τών ψυχολόγων τών κοινωνικών εκδηλώσεων — μία τών οποίων είνε ο χορός — το κάν-κάν χάνει στήν ταύτην την έννοιαν της ύποστάσεως του εάν στερηθ ή τής ερωτικής του γοητείας. Πράγματι, ένενησθη η τής τής έπιθυμίας του κομήτη και διακοσμητικήν εμφάνισιν του, ως άσυγκρίτως παθητικής χορός ενός έλλειπτομένου πολιτισμού.

Οι πρωτόγονοι χοροί — οι γνωστότατοι πλέον εις όλους χοροί των άγρίων της Άφρικής — έχουν κάτι το άπολιτιστό, το άγευστο, το μη άρμονικό. Ένθ το κάν-κάν, παρ' όλην την γοργότητά του, παρ' όλην την κινήσιν του, παρ' όλην την τολμηρή κάπως εμφάνισιν της γήμιας ως επάνω από το γόνατο, έχει χάριν, άρμονίαν και δείχνει ότι είνε αληθινά προϊόν πολιτισμού. Η ιστορία του χορού μάς λέγει ότι δημιουργός του κάν-κάν ήπηρεζε κάποιος κύριος Σικάρ, ένας νεαρός γλαντέζης της Παρισινης ζωής. Ως τότε έχουσαν, εις 30 διάφορους φηγούρες, οι κάν-λάνες και τας σαλόνιας ήσαν γεμάτα από σαρδέ άνθρώπων που έννοιολογικά ρυθμικά οι μόν έναντιόν των δέ και έκαναν τούς έθνητισμούς της καθήλωσης, και όλων των άλλων παρομοίων χορών.

Ο κύριος Σικάρ και η παρέα του, οι όποιοι φαίνεται είχαν μέσα τους περισσότερη ζωή, έσπασαν την άνία των παλαιών έκελινθ ηθμητισμών και όλγων κατ' όλγων έδωσαν μεγαλειότητα ελευθερία στίς κινήσεις των μέχρις ότου από την προσπάθειά τους αυτή ξεπήδησε το κάν-κάν, το όποιον ελέγετο και σασ (chaoui) τότε και το όποιον πρέπει να θεωρηθ ή ως η άπαραίτητος αντίδρασις έναντιόν των κόστην — τάνον που έχουσαν τότε, και είχαν χάσει κάθε ζωηρότητα και κάθε ένδοξον χαρακτήρα. Μετόξιν του 1830 και του 1840 το κάν-κάν κατέκτησεν όλόντορον το Παρίσι κι' από εκεί την Εύρώπη. Δημιουργοί των νέων φηγούρες όλοάιν και ζωηρότερης και τολμηρότερης, και τα πόδια πετιόνται στον αέρα όσο ψηλότερα μπορούν, και οι φούτες σηκώνονται έπίσης ψηλά, χωρίς έν τούτοις να χασή ο χορός τόν άρχικό του ρυθμό και την άρμονία του. Σιγά-σιγά όμως, ενώ χορευτήρες μεγάλης αξίας, που εμφάνισαν μόνες και άραία κορίτσια εις τα Βαριέτς δείχνουν όλην την τολμηρήν χάρη τού χορού, εις τας σαλόνιας οι έρωτικές κυρίες και οι γυναικες κούρουν τών έρωτικών διακοσμημάτων και τότε το κάν-κάν γίνεται γοητόν, γελίο και πρότυπο και δικαιοκίνησ όλης τας έπικρίσεως. Τότε και σιγά-σιγά, πέφτει και εις την άφάνειαν. Οι έπιχειρηματίαι μόνο τόν έξεμεταλλεύθησαν, λόγω κερδιών της τολμηρότης του εμφάνισως. Η γόμψα που πεταίε όσο ψηλότερα μπορεί την φούστα και φανερώνει όλην την πλούσια χάρη τών μεταξωτών «ίντε-σος» και όλη η κίνησις τού σώματος που αναγκαστικώς ακολουθεί το γοργό και έλατο ρυθμό των κάτω άκρων, δημιουργεί ένα όλος ιδιαιτερόν νομό.

Αναφέρεται π. χ. Ιατίσματος μία από τις χορευτρίες τού έλαφρόν θεάτρου, η όποια είχε εις το μισοφύγει της 60 δολιχών μέτρα δαντέλλας, τας όποιας κατάρθωνε να σηκώνη και να έπιδεικνύη με γοητευτική χάρη.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κατάφερε να βγάλει νερό!

Ο ύπαιθριος θαυμαστούς κρατούσε ένα σφυγγάρι στο χέρι και προκαλούσε όποιονδήποτε από το άκροατήριό να τόν πάρη και άν ελκε δύναμη να τόν σφυγγίση. Για κάθε σταγόνα νερού που θάρβαζε θά τόν πλήρωνε από μία λίρα.

Στην πρόκληση του θαυμαστού όποιος ήθελε να εισαχθήσιν από το στόμα και τσίβωντας το έβγαλε μία, δύο, τρεις... Έως έξη σταγόνες νερό!

Ακούρ το σιούγμα! θόναζε τότε ένας από τούς άκροατές. Ο κύριος αυτός είνε φοροεισπράκτορας!

Θά έξορλούσε όριστικώς...

Η σ ό ζ υ ο ς. — Άν μου άρνησθ το δόρο που σου ζήτη, θά σκοταθώ. Κι' έτσι θα πληρώσης πολύ περισσότερα για την κηδεία μου...

Η σ ό ζ υ ο ς. — Ναι, μά μία για πάντα...

Πρωτοτυπία

Σε μίαν έπίσκεψή του στο Λονδίον, ένας επαρχιώτης διευθυντής κινηματογράφου ένδιαφέρθηκε για μία πρωτοτυπία που εχε έπισησής ένας συνάδελφος του, ο όποιος έπείρεπε την δωρεάν είσοδον στόν κινηματογράφο σε όλα τας πρόσωπα που ήσαν πάνω από έξηντα χρόνων.

Έπιστρέφοντας στην έπαρχια του σκέφθηκε να μιμηθ το ίδιο και στόν δικό του κινηματογράφο.

Και είπε να βάλουν στην είσοδο την ακόλουθη είδοση: «Η είσοδος έλευθερή εις όσους υπερβαίνουν την ηλικία των 60 έτών άρκι να συνοδεύονται από τούς... παππούδες τους!»

Στατιστική

Κάποιοι έρασιτέχνες στατιστικός πλοίασαν έναν μεθυσμένο πύ ήτον καθισμένος σ' ένα παγκάκι και τού είπε:

— Σκέφθηκες καμιά φορά, φίλε μου, πως θά ήσαν η άσία σήμερα ένας ποταμός κρασιού; Αν ή καλή του τοκιδόση από τόν καιρό που η βασιλεία της Σαββά έπισκέφθηκε τόν Σολομώντα;

Νά στί το έρω. Το ποτήρι αυτό το κρασί θά στοιχίε 1.584.352 έγγυλέςκις λίρες.

Ο μεθυσμένος τόν κύτταξε περίεργα και τού άπάντησε:

— Αυτό τόν ύπολογισμό δέν τόν έκανα ποτέ! Μου μολούσαν ένω καί ποια ιδέα κ' έχω από στατιστικές! Κι' άπορά να σε έβλοποιήσ δι αν δέν άποκαρκτηθής έκαστο μέτρο απ' έδώ σε έίκασι πέντε δυσερόλεπτα θά σου βόσας είκασι πέντε γραμμές στή μύτη κάμνοντάς σε να πηδήσης έννηντα πόντους από τή γη. Έχω βγάλει πέντε δόματα προς πηνίαν δρασμέα την κάθε μία έξαγωγή, και άπορά να σου πω σε ποιά όδον τσιτάρη τας έργασα για να πς κι' έσύ!

— Νομίζω κ. δικηγόρε ότι ο νόμος δέν τιμωρεί άρκετά τούς διγμούς.

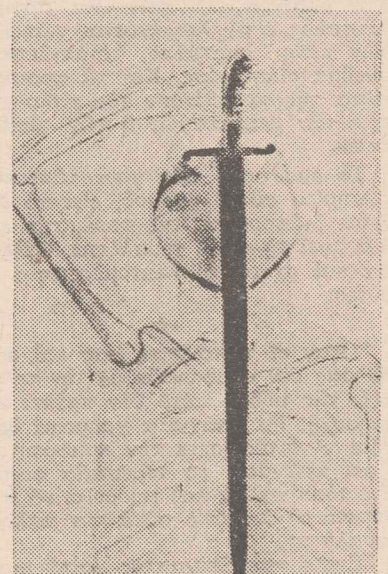
— Μήπως δέν είνε άρκετή τιμωρία το ότι έχουν δύο πεθερές;

Κατωρθώματα θαυματοποιών...

Πώς μπορείτε να καταπίνετε... σπαθιά!

Οι άνδρες που καταφέρνουν να μασσουν άναμμένα κάρβουνα

Οι περίεργες αυτές έπιδείξεις μερικών άνθρώπων δέν στηρίζονται πάντοτε στην άπάτη και δέν είνε πάντοτε άκίνδυνες όπως, ίσως, φαίνεται το πολύ κοινόν. Το έπαγγελμα του άνθρώπου που καταπίνει σπαθιά είνε τρυφαντόν και δύσκολο και έπικίνδυνο. Δέν είνε καθόλου εύκολο να τό κάνη ο καθένας. Για όσους μάλιστα έχουν εύαισθητό το στομάχι και δέν δέχονται να εισαχθήσιν πέραν τού εισοσφάγου ούτε το παραμικρό ξένο σώμα που δέν είνε προωριόμνο για τρώφη, άποτελεί πραγματικό βάθος, το ό τι υπάρχουν άνδρες που περνούν από το στόμα και μέσα από τας λαρυγγιας κοιλίας κομμάτια σιδήρου, που ρθάνουν έως το βάθος τού στομάχου. Είς τούς άνδρες τούς αυτοίς φαίνεται τόσο άπίστευτο το πράγμα, όστε, όπως είπα, μισός διατεθειμένοι να φαντασθούν ότι πρόκειται για... και ύποδοξη. Και ο...

Πώς φαίνεται με τας άκτίνας Χ το σπαθί δά μέσου τού άνθρώπου θού θάρκου.

σπαθιά δέν έχουν άλλο προορισμό από τού να κρύβουν τα σημεία όπου το σπαθί άνδραπλώνεται και τυλίγεται. Υπάρχουν όμως και οι άληθινοί «σπαθοφάγοι» και οι άκτινογραφίες τού λαρυγγός και τού θώρακος των που έδειξαν καθαρά ότι οι άνθρωποι αυτοί μπορούν πραγματικά να καταπίνουν σπαθιά. Φαίνεται όμως ότι υπάρχουν και εις αυτό το έπάγγελμα ιδιοψύεις, οι όποιες εμφανίζονται αφηνιδίως από ένα όποιοδήποτε περιστατικό. Η πρώτη ιδιότης, όπως είπαμε, τών άνθρώπων αυτών είνε, πάντοτε, η τέλεια κυριαρχία του νευρικού τών συστήματος, όπως όποτε να μην έπηρεάζουν τών θηλασίων των, έλθισαν εις την εισαγωγή των σκληρών όργάνων διά τού εισοσφάγου. Όταν έπιτευχθή αυτό, τας πράγματα άπολοποιούνται χωρίς να είνε καί άπολύτως εύκολα. Ο πειραματιζόμενος παίρνει ένα σπαθί μήκους περίπου 80 εκ. κατωστών τού μέτρου και πλάτος το πολύ, 3 εκ. κατωστών, σηκώνει τόν κεφάλι, σάν να θέλη να κυττάξη κατακόρυφα τόν ούρανό, εισάγει με προσοχή και με χέρι που να μην τρέμη το σπαθί στο στόμα, το καταπίνει λιγάκι και, άφου πιά άντλησθή ότι η αχίμη τού σπαθιού προχωρεί εις τόν λαρυγγα, σπρώχνει την λαδή μέχρις ότου το άκρον έγγιξη το βάθος τού στομάχου. Όταν έπιτύχη το πείραμα για πρώτη φορά, τότε γίνεται και εδολότερη η συνέχεια και μπορεί να γίνη κανείς τέλειος «σπαθοφάγος». Έννοείται ότι το σπαθί μπορεί να πδή στραβά, μπορεί να έπληθ μιά αλφιν, διά άντανταλαστική κίνησις τών νευρών και χιλία άλλα άπρόσβια, τας όποια άπορούν να κοστίζουν και την ζωή του τολμηρού πειραματιστού.

Άς άναφέρουμε ένα παράδειγμα! Ο έργατης ένός σιδηρουργείου, μη άρκούμενος εις τό να φέρη καθημερινώς σίδηρα εις έπαφών με την έπιδερμίδα του, ήθελσε να αίσθανθ την ούσαν των και το στομάχι του. Πειραματιζόμενος σιγά-σιγά είχε κατορθώσει να εισάγη από το στόμα εις το βάθος τού σώματος του σιδηρά ράβδους, τών οποίων τó μήκος έκμειναιτό από 40 μέχρις 75 εκ. κατωστών. Όταν σι ράβδος αυτή δέν ήσαν άρκετά μικρά, κατάρθωνε να τίς θγάξη πάλι από το στόμα με μίαν ζωομένη κίνησι της κοιλίας και τού θώρακος. Μία μέρα όμως μία ράβδος 46 εκ. κατωστών, δέν ήθελε κατ' όδον τρώγει να θγι πιά από το στομάχι τού. Ο γιατρός τού νοσοκομείου, εις το όποιον ώδήγησαν τόν έργατήν, είχε μίαν εύχρηστικήν εις τόν άποφύγη τών όχλιν έπικίνδυνον έγχειρσιν. Έγχειρσμοίσιν έναν λοχούρον μαγνήτην, διά τού όποιου κατάρθωνε να έλκυση κυριολεκτικώς την σιδηράν ράβδον έξω από το στομάχι τού άνθρώπου.

Ως προς τούς άνθρώπους, οι όποιοι «εργάζουν φλόγες απ' το στόμα τους», πρέπει κι' αυτοί να έχουν άρκετή ψυχραιμία και άποφασιστικότητα. Παίρνουν στο στόμα κάποιαν λαν εύλεκτον ρευστικήν όλην, η όποια παράγει εύφλεκτα άέρια όταν γίνεται λοχούρον ρεύμα άέρος με δύναμη τού φύσματος από το στόμα. Τας άέρια αυτά πνέονται φωτιά και πρέπει, διά τήν άποφύγη τού άνθρώπου τας έγκλωπας εις το στόμα, με την έπιστροφή της φλόγας κατά την είσπνοή, να τó κλείνη άμέσως μόλις, με ένν δυνατό φύσμμα, ρίξη μακρυνά το καίονμενόν άέριον.

Η μόδα

Μεταβολές φορεμάτων

Η μόδα, προς μεγάλην ανακούφιση των συζύγων, αδελφών κλπ. άρχισε τελευταίως... να λογικεύεται κάπως. Νά μην κάνει σπατάλες. Διαπνέεται από πνεύμα οικονομίας. Και τα προτερήματα αυτά της προσέδωσαν τον τίτλο της μόδας των μεταλλαγών ή των επιδιορθώσεων.

Το «μιστικό» των νέων τάσεων του... σστηρίον αυτού σμυρμό, είναι το ότι μαζεύει διάφορα παλιά φορέματα και δημιουργεί τη νέα... τουαλέττα. Θέλετε τώρα και σχετικές λεπτομέρειες; Ίδου αυτές:

Όταν οι τουαλέττες σας και το μοντάζ σας δεν συμφωνούν με την τελευταία λέξη της μόδας αυτό δεν πρέπει να σας άνησχη. Με ελάχιστα χρήματα θα μπορείτε να ανακτήσετε την κομψότητά σας. Γιατί πράγματι τα τελευταία φινιρίσματα είναι τόσο πολλά που μπορείτε να προσρμόσετε σ' ένα από αυτά την παλιά σας τουαλέττα.

Έχετε παραδείγματα χάριν μια μάλλινη και απλή τουαλέττα. Είναι βέβαια χροϊσμένη και σας πιγαίνει περίφημα. Αλλά την έχετε βαρεθεί κι' εσείς κι' έ-

χουν βαρεθεί επίσης να την θαυμάζουν κι' οι φίλες σας.

Όλα αυτά, βέβαια, είναι δυσάρεστα πράγματα, αλλά, χάρις στην μόδα των επιδιορθώσεων, δεν πρέπει να σας στενοχωρούν. Δεν έχετε, λοιπόν, παρά να αλλάξετε την ζώνη της τουαλέττας και να μεταρρυθμίσετε ελάχιστα το σχέδιό της. Κατ' αυτόν τον ευλόγιστον τρόπο με το ίδιο φόρεμα θα έσαστε πάλι μοντέρνα και κομψή.

Μια επίσημη επίσημη αλλά... παρωχημένη εποχής μεταξωτή τουαλέττα σας μπορείτε να την γαννίρετε με λαμέ, με άρσαντ ή με πρόσωπο ή κόκκινο χρώμα. Πώς θα μπορούσατε όμως να συγχρονίσετε μια ζακέττα από λαμέ κι' ένα θελοδινό φόρεμα; Δεν έχετε παρά να το αφαιρέσετε τα μανίκια και να τα αντικαταστήσετε με μικρά από το ίδιο θελοδινό. Η μόδα των μεταμορφώσεων, που μά την αλήθεια είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα, εφαρμόζεται και στα μαντά. Ένα από αυτά, παραδείγματος χάριν, που έχει γυνες, μπορείτε να το κάνετε μοντέρνο αν το αφαιρέσετε τις γυνες και το προσαρμόσετε στα τελευταία σχέδια.

Την υπόθεση των μεταλλαγών, εύνοοθν πολύ και τα άπειρα σχέδια της τελευταίας μόδας. Χάρις στην μεγάλη αυτή ποικιλία οι παλιές τουαλέττες σας μπορούν να προσαρμόσθουν περίφημα στην εποχή και να σας κάνουν πάλι κομψές και χαριτωμένες δίχως να υποβληθίτε σε μεγάλα έξοδα.

Νουβωτέ

Η τελευταία λέξη της μόδας σχετικά με τα ανσάμπλ είναι η θέαση σε ανδρική φόμα. Είναι άρετα μακριά στους γοφούς και φοριέται με φωτεινές διαφορετικούς χρώματος. Οι φανέλες αυτές είναι, είτε ίσως μονόχρωμες και άρετα νοντές είτε πλισσαρισμένες και εδρζωγες χάρης σε γυνωτέ.

Η μόδα της ανδρικής μακροζών ζακέττας που ένεανίσθη τελευταίως δεν απέκλεισε καθόλου και τις άλλες φόρμες. Απεναντίας, όσο προχωρεί η σαιζόν τόσο η ποικιλία των σχεδίων του ταγιέρ πολλαπλασιάζεται.

Σ' ένα ταγιέρ με μακριά θέαση από μαύρο λαυά, παρατηρούμε συχνά μια ζώνη στενή δέμα ενσπρόσθιο, η ακόμη ένα ζαμπό από λευκό σατέν λακέ, του οποίου η δραστήρη χάρη ένοειγχι εύχρηστα την αδοτηρότητα του φορέματος.

Αν έπιζητή κανείς ένα ανσάμπλ από λαυά πολύ μαλακό, πρέπει να προτιμήσθι ένα ντε-πυέ από βερσέ. Για να είναι τελευταίας μόδας θα το διαλέξετε σε μια απόχωση μπλε-γυρί με μια μιλούττα από κασμίρι φτιασμένη από κανένα παλαιό ινδικό σάλι. Το συνολικ των διαφόρων αυτών χροϊσμάτων αντιστοιχίζονται στις απαιτήσεις της μόδας.

Όταν δεν έχετε στη διάθεσή σας παλιά κασμίρι, μπορείτε να τ' αντικαταστήσετε μ' ένα ύφασμα με οριζόντιες γραμμές σε σχέδια πολύχρωμα.

Τα άπογευματινά φορέματα που είναι πιδ ένοισμένα και πιο κομψά από τα μάλλινα φορεμάτια, παρουσιάζουν το στήθος και τη μέση σαφώς καθορισμένα και δίνουν άρκετο φάρδος στη φούστα. Η φούστα δεν είναι εξίσου μορσασμένη γύρω-γύρω. Συγκεντρώνεται έμπρός και

Γιά το πρόσωπο

Ένα πρόσωπο άπερποίητο κάνει τη γυναίκα άσημη. Ένα δέμα ξερό δείχνει τη γυναίκα γηρά. Ένα δέμα λιπαρό είναι γεμάτο σπυράκια.

Το δέμα σας είναι ένα ζωντανό όργανο. Αν δεν το περιποιήθε υποφέρει. Περιποιηθήτε το. Ένα τέταρτο της ώρας κάθε μέρα αρκεί.

Ξέρετε ποιος είναι ο κίνδυνος, η άληθινή δυσκολία, που πρέπει να πολεμήθι για να αποκτήσετε ένα όμοιο δέμα; Πρέπει να μάθετε να διακρίνετε τη φούση του. Δεν υπάρχει μια γυναίκα στις 50 που να έχει ένα δέμα ομοιομορφο. Και αν ήξεραν να περιποιηθούν τη μύτη, τα μάγουλα, το στήθος, το μέτωπο, το πρόσωπο, θα ήταν πολύ πιο όμορφο.

Ψάξτε οι ίδιες για να γνωρίσετε τον έαντό σας καλύτερα. Η όμορφιά είναι κάτι σποδιαίο που πρέπει να το περιποιήθε.

Ίδου μερικές συμβουλές:

Τραπέ άρετα και καλά, πίνετε λίγο κρασί, όγι άλκοόλ. Για το ξερό δέμα το καλύτερο φάρμακο είναι μια νουαλιά λάδι πάβε προία. Πριν βγείτε έξω βάλτε στη μύτη σας μια λιπαρή κρέμα ή λίγο λάδι από την πούδρα σας. Εάν η μύτη σας καιει και κοκινίζει βάλτε το προί ή το βράδυ, επί ένα τέταρτο η είκοσι λεπτά κομπρέσες κρέμας από μολιβδόερο άνανεωνόντας της κάθε 5 λεπτά.

Εάν η μύτη σας είναι κρύα και κόκκινη κάνετε το προί ή το βράδυ κομπρέσες ζεστές με άλκολ καιμφο 20 γραμμάρια και 0 γρ. 50 «άλιντ σαλσολισή».

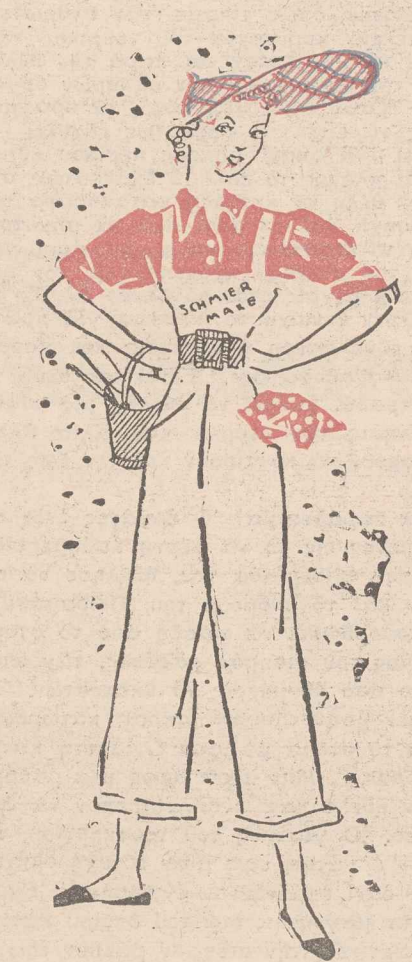
Μην πτε πως αυτό είναι δύσκολα.

Μερικές φούσσες είναι πλισσέ, ακόμη και στα έμπριμέ, είτε έντελως, είτε σε όρισμένα μέρη. Σε όρισμένα μοντέλλα η μέση είναι πολύ άνεσαστή έμπρός και άπεναντίας φανερά καταθέσθι πίσω.

Γιά το βράδυ, έπικροσθον τα κλασσικά ταγιέρ σε όρωα πομυτελέσαστα όφρασάτα. Οι θρασύνες τουαλέττες παρουσιάζουν μια φόρμα έαρμοστή και στενή με μικρή ούρα. Οι όμοι και οι πλέςες είναι γυμνοί, έπηρεασμένοι από τη μόδα της Αυτοκρατορίας με μεγάλες εσάρπες από μουσελίνα που υπογορμίζον το ντε-κολτέ. Οι εσάρπες αυτές συγκρατούν το φόρεμα στο λαυά και καταλήγουν οι μεγάλες άκρες πίσω.

Πώς μπορείτε με λίγα έξοδα να μεταμφιεσθήτε τις 'Απόκορες

Μερικές χαριτωμένες άμφιέσεις κομψότερες και με πολύ γούστο

ΜΠΟΡΙΑΤΖΗΣ

Παντελονάκι από έλαφρό ύφασμα με συννεχομένη μπλούζα από κάτω, χροϊαστιστό πουκαμισάκι. Φαδιά ζώνη λακέ. Χροϊαστιστό έσοονότανο, κουβάς, πανέλο και χροϊαστικόδεξιο. Μπερέ από ταιριασμένο χρώμα και ταιριασμένη πολυχρωμή μάσκα.

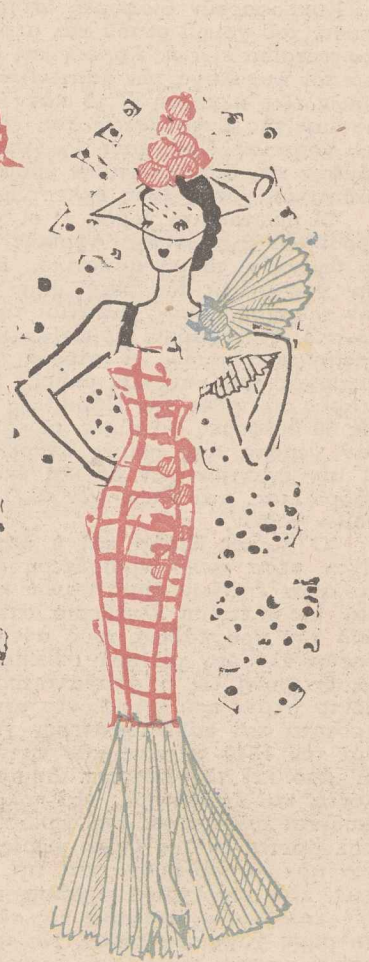
ΜΙΚΡΗ ΚΥΝΗΓΟΣ

Φούστα από πολύχρωμο μασσαράνικο ύφασμα και ανσάκι από ύφασμα καφέ. Σάλι από το ύφασμα της φούστας. Πράσινο πεταχτό κατελάμα κινηρό με φτερό, Παιδικό τουφέκι ή τρομπέτα Σάνκα στη ζώνη. Πράσινες γκέτες πάνω από τα παπούτσια.

ΙΝΠΟΥΡΟΣ

Πλατεία πολύχρωμη φούστα, μικρό μπουστάνι με άσπρο πουκαμισάκι. Μαντίλι στο κεφάλι, μικρά ποδια, άσπρες κάλτσες, ός τα γόνατα με χροϊαστιστές κορδέλλες. Στά παπούτσια πράσινο μπαλαρόν με πράσινα χάρτινα φύλλα. Μιαστούνη με μεγάλα φλα και πολύχρωμες ταινίες από τις όποιες χάνονται έξωλα ζώα, τα ζώα της ώρας και πουρού.

ΤΟΜΑΤΑ

Έφαρμοστό μακρό μπουστάνι από άσπρο ατλάζι με πράσινες σουτάς. Πάνω στις σουτάς κόκκινες τομάτες από κόκκινο μπαλαρόν με πράσινα φύλλα στο ένδιάμεσον. Φούστα πλισσέ από κόκκινο τουλί. Στο κεφάλι το ύφασμα της φούστας με τις τομάτες του μπουστάνου.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΟΥ ΠΟΔΑΡΙΟΥ

Κινητά καταστήματα στα πεζοδρόμια της πρωτεύουσας

Δεν ξέρω τι έξυπνερτεί το υπαίθριον έμποριον. Για μια μεγάλη τάξιν άνθρωπων είναι άσφαλως ένοχλησις. Η έπιμονή με την όποιαν εξασκείται, ο τόνος της διασάσιν που χρησιμοποιοεί συνήθως για να άντλήσθι το ένδοσφόνον απ' την άδιαφορίαν των περαστικών, ή μικρολόγος πονηρία και ή έλαφρή δόσις της κατεργαρίας που διέπει την υπόστασιν του, έχει δημιουργήσει άσφαλως μεγάλην στρατιάν έθνάρων. Πολλοί είναι άδύνατον να χωμένουν πως είναι δυνατόν, ενώ υπάρχουν τόσα καταστήματα όπου μπορεί κανείς να ψωνίσθι χωρίς να του τρυσούν τ' ατία, χωρίς να του γίνονται ταμπούρι, χωρίς να του κολακεύουν πάντα την άφέλειάν του, χωρίς να κάνουν τον διάφορον κι' ύστερα να τον κυνηγούν κατά πόδας μέχρι τελείας εξαντήλσεως — πως είναι δυνατόν να καταφεύγουν σ' αυτού του είδους την συναλλαγήν που άρχίζει μ' έκρηξις έγκραδιστήτων και καταλήγει όχι σπανίως σε ταυρομαχίαν. Υπάρχουν έμποροι του ποδαριού που συγκαταλέγονται στις άρετες και τα έλαστά τομάρια του έθνους. Δαιμόνιον έμπορικόν, γλυκίστην διαπλοματικήν, άπαιτευσίον και αναιδίστην αφάνταστον.

Και όμως εργάζονται άριστα. Γιατί αν υπάρχον οι έθνιοι του είδους αυτού του έμπορίου, συντηρήσουν παραλήλους και οι φίλοι του. Αφθονεί ή πελάτεια των έμπορων του ποδαριού, που άπευθυνόταν πρώτ' απ' όλα στο πνεύμα της αναελητικότητος του «Έλληνος, το περίφημον «ώχ άδερφέ, τά πλνήθι της πελάτιας στρατολογούνταν από τάς τάς έεις των πολυαρχών που άπορροφημένοι από την κατεπείγουσαν ύπηρεσίαν του τάβλι και της πρέσας, δεν έρίσκουν ούτε μίση στιγμήν καιρό να ύποβληθούν εις τάς διατυπώσεις του φονισματος από τα μεγάλα μαγαζιά. Αξίζει τον κόπο να χάρη κανείς πολύτιμο καιρό, στους υπαλλήλους, στο ταμείο, στις άποδείξεις, στα πακεταρίσματα, για ένα κομπι, για μια τσάτορα για ένα ζευγάρι κάλτσες; Γι' αυτό άναελλεται το φόνισμα για χρόνους ευθετότερους κ' έπειθ ή άναελλή άποτελεί την μεγαλύτεράν θεότητά του «Έλληνος, μπορεί να γυρνά άχτένιστος, δίχως όμπρέλλα, με τρύπιες κάλτσες, ξεκουμπίστος, με ράκη αντί γραβάτας, επί ώριων οδολήφρων. Αλλά δεν συμβαίνει αυτό. Διότι, άκριώς, υπάρχει ο μέγας εοεργέτης των πολυαρχών και των αναελητικών. Αυτός δεν περμένει το όρος να πάσ προς τον Μωάμεθ. Πιγαίνει και το έρσικει. Και έπιμένει. Και ρητορεύει. Και σπρωδίζει το μυαλό του. Έχει την ποιηρίαν του Όδυσσέως, την ευφρόδειαν του Δημοσθένους, την φωνήν του Στέντορος, τά μάτια του Άργου, τά όπλα

του Άχλλέως, για να ύποτάξθι το τέρας της άδιαφορίας. —Γραβάτες, κύριε... —Δεν θέλω. —Γραβάτες, κύριε, πώ-πώ. —Δεν μου χρειάζονται. —Πά-πώ γραβάτες, από την τελευταία διάλυσιν, μεταξωτές, τζάματα, τα πράγματα των πεντακοσίων δραχμών τάλλα! —Θα με άφήσης ήσυχο; —Αστείεςεσθε; Άν τον άφήσης; Μά τότε γιατί έπηρε τους δρόμους; Γιατί; Γραβάτες, κύριε!... Γίνεται κίνδυνος, άπειλή, θεομηνία, καταστροφή και θρήνος της άκοής. Και επί τέλους ο «Έλλην θυμάται ότι έχει άνάγκη από μια γραβάττα. Σταματá, γυρνά.

—Πόσο τις έχεις; —Τρία τάλλα. —Φτηνότερα δεν κάνει; —Των πεντακοσίων δραχμών τρία τάλλα. —Αλλά, κύριε, και θέλεις φτηνότερα; Φέρεμου εσύ ν' αγοράσω ενώ με είκοσι δραχμές!

Ο πελάτης κατεκτιθή. Και όταν έπελάτης κατακτιθή, οι άλλοι μαζεύονται αυτόματα. Στο υπαίθριον έμπορίον των πελάτην και οι δυο πελάτες ή ν' παραμυδιάζουν την κυκλοφορία. Η ψυχολογική εξήγησις αυτού του φαινομένου δεν είναι άλη από την όπισθοβουλίαν του κέρμευ. Η άδυναμία της φύλης μας είναι ή εύκαρία. Αθαστα ψυχολόγοι στο κεφάλαιον αυτό οι πλανόδιοι έμποροι καταστρώνουν ολόκληρα στρατηγικά σχέδια για την προσέκυσιν του πρώτου πελάτου. Βλέπετε αυτόν με το πανέο όπου τά ζεύγη των καλτσών σχηματίζουν πυραμίδα; Φωνή βρώδων εν τη έρήμω είναι ή φωνή του. Ματαίως τονίζει λυρικούς ύμνους προς τις κάλτσες του. Ματαίως καλεί με έξαλλον ρητορισμόν την πελάτειαν. Ματαίως κάνει έπικλήσεις, σ' κώνει ένα ζεύγος στον άέρα και θέσται σ' ής πώς θα μεταμορφώσουν πικρές δούτο κροσάκιον από το άντέριμυ — ντέρμπυ — Ο έλέφας της άδιαφορίας που κοινού παραμένει άπράσβητος.

Έκανα το λάθος να ρίξω ένα ελέφας σε κάτι πορτοφύλλια που έκρατοδσε ένας άρράτης. «Ορμήσε κατ' επάνω μου και με ήχηλάτωσε. Έρώτησα την τιμήν. Τά έπωλδσε δυο φορές άκριτέατερα από το μάγαζιά. Έκανε να φύγω. Με πήρε από πίσω με άκατάσχετη φουαρία. Έμπήκα στο σταθμό. Μ' άκόλουθε άπλώνοντας το πορτοφύλλι στα μάτια μου με κίνδυνο να με στραφώσι. Κατέφυγα στο κομπι. Έστάθηκε απ' έξω στο παράθυρο και ύποχωροδσε γροσάκι προς γροσάκι. Επί ένα τέταρτον ότι δεν έχον κομπι, ή τούς ήλθε ή πρόνοια να προμήθευθόν και μια ρεζέρβια. Το κόλπο έχει θριαμβέυσει και μαζί με αυτό το έφευρετικόν δαιμόνιον.

Έννοείται ότι συχνά το έμποριον του ποδαριού παίρνει την έκτασιν δράματος. Όταν είναι στρωμένο στο πεζοδρόμιον δεν ξεκουφάινει παρά μια όρισμένη άκτινα. Συνήθως όμως περιφέρεται. Και άλλοιμον, εις τον πελάτην που θα έ-

πιστημένη. Άν κατά λάθος ρίξετε μια ματιά στις ζώνες που πουλά ο υπαίθριος, θα τις πληρώσετε όπωσδήποτε. Δεν θα σας άφήσθι παρά μονάχα όταν κουρασθήτε και ψωνίσετε. Διότι ο ίδιος δεν θα κουρασθή ποτέ. Η συναλλαγή γίνεται τραγωδία. Ο πελάτης θα προσφέρει δέκα δραχμάς κάτω. Ο πωλητής θα ύπογορήσθι ένα πενηταφάκι. Και ως ότου να πληρώσουν οι άπόψεις, ά, δεν έχη νυχτώση, θα έχουν διανυθί τουλάχιστον πολλά χιλιόμετρα δρόμου. Αλλά όλοι οι Έλληνες υπαίθριοι δει έχουν τόσο τρομερά άνεπτυγμένη την ύπομνην. Πολλοί, οι τζαναπέτες, από την πρώτη στιγμή άφίνουν το χαμόγελο του έμπορου:

—Τι κανει λεί; —Μου τ' άφίνεις είκοσι δραχμές; —Μωρέ τί μ'άς λες άρεντικό. Και δεν φαίνεσαι για τόσο γαλαντόμο!

Ο όμπρελλάς είναι έμπορος ποτήριος. Από τα όσκη μιας ήμπελάς κατασκευάζει μίαν σγεδον καινούργια και προμηθεύει στην φτωχολογία αυτό το άσπρό έπιπλο από το τραπεζοίμη σάν άσπια μεταξύ της κερλής μας και του φτωχέμου σόφας νοί.

Στο κεφάλαιον της έπιμονής και της ύπομνης άνυπερέλθον είναι οι άρσάδες. Όσοι έχουν ταξιδέψει στην Αίγυπτο θα έχουν πικροτάτη πείραν από το ποσ ύπομνητικόν θηρίου που λέγεται άράνης ύφρολόγος. Έξω από τον κακό σταθμό του Καίρου, πρό όλίγων έτών, φεύγοντας για την Αλεξάνδρεια, έκανα το λάθος να ρίξω ένα ελέφας σε κάτι πορτοφύλλια που έκρατοδσε ένας άρράτης. «Ορμήσε κατ' επάνω μου και με ήχηλάτωσε. Έρώτησα την τιμήν. Τά έπωλδσε δυο φορές άκριτέατερα από το μάγαζιά. Έκανε να φύγω. Με πήρε από πίσω με άκατάσχετη φουαρία. Έμπήκα στο σταθμό. Μ' άκόλουθε άπλώνοντας το πορτοφύλλι στα μάτια μου με κίνδυνο να με στραφώσι. Κατέφυγα στο κομπι. Έστάθηκε απ' έξω στο παράθυρο και ύποχωροδσε γροσάκι προς γροσάκι. Επί ένα τέταρτον ότι δεν έχον κομπι, ή τούς ήλθε ή πρόνοια να προμήθευθόν και μια ρεζέρβια. Το κόλπο έχει θριαμβέυσει και μαζί με αυτό το έφευρετικόν δαιμόνιον.

Έννοείται ότι συχνά το έμποριον του ποδαριού παίρνει την έκτασιν δράματος. Όταν είναι στρωμένο στο πεζοδρόμιον δεν ξεκουφάινει παρά μια όρισμένη άκτινα. Συνήθως όμως περιφέρεται. Και άλλοιμον, εις τον πελάτην που θα έ-

Έδω οι καλές γραβάτες! Οι άνθρωποι που έχουν την φιλοδοξία να γίνουν λιγάκι κομποί πρέπει να εδγνοιομούν αυτόν τον έμπορον που παρέχει ένα φανταστέρο σίκκι άντι 25 μόνων δραχμών

Έαλλος, ως σε νηιαζόμενος βερίσης! Οι Έλληνες, αν φθάνουν, θέβαια, ποτέ τους άνωτάστους αυτούς θεσμούς της έπιμονής. Η άξιοπρέπεια της φύλης τοποθετεί φραγμούς και στην ύπομνην. Έχουν όμως περισσότερο άνεπτυγμένη την ποιηρίαν, όπως ο πλανόδιος όπωροπώλης των Αθηνών που έχει φτάσει το επάγγελμά του εις το ύψος της ταχυδοκτυλογραφίας. Πολλά φτηνά. Αφήνει τον πελάτη να διαλέξθι, να κάνει την έπιλογήν του. Όταν όμως ο πελάτης γυρσίσι στο σπίτι του και άδειάσθι την σασκούλαν, καταπληκτικώς άντιλαμβάνεται ότι εκάτι όσπίον υπάρχει στην σασκούλαν, όπως θα έλεγε ο Σαίξπηρ. Πολλά σάπια, μολυστά. Πώς έχει σμειθί το θαύμα άφού ο ίδιος εδιάλεξε τά φρούτα; Αυτό είναι το μυστήριον της ταχυδοκτυλογραφικής τέχνης του υπαίθριου Έλληνος έμπορου.

Αλλά εκτός από τους πλανοδίους του κέντρου υπάρχουν οι πλανόδιοι της γειτονιάς. Το φοβερό έόσασον, ο έφάρτης και ο καμώος των ανθρώπων που θέλουν να κομηθούν πέραν της ενάτης. Έδω δεν είναι πλέον ένας άνθρωπος. Δεν είναι μία φωνή. Είναι παράσις. Μελοδραματική έπίδειξις. Τενόροι. Βαρόνοι. Βαθύφωνοι. Υψίφωνοι και μεσόφωνες. Φάλτοισ. Ιεροφάνται. Μουρμουράται. Όγκανιστάι. Χρεμεισταί. Μουγυρίσταί. Βομβάρυσταί. Ο ένας έρχεται κάτω από το παράθυρο στις έφτά το πρωί να σάς πληροφόρησθι ότι έχει άριστες ποτικποταλίδες. Ο άλλος έούτρο έούτροσοο! Ο άλλος καρέκλες για φτιάξιμο. Ο άλλος πληροφρεί εις την διασάσιν, με λυγίσματα και με τσακίσματα άποτειχόντος τενόρου ότι αγοράζει παλιά ρούχα, παλιά παπούτσια, παλιά στήματα, παλιές καρέκλες και ολόκληρη την πλευράν του όρχαολογικού μουσειου του σπιτιού σας. Και όλοι μαζί άποτελούν την πραγματικήν συγχωρίαν του φροδότηρου πρωτόν άθηναικού έόσασου. Ο γαλατάς πρό της άνατολής του ήλιου. Η ραβδό μαζί με την άνατολήν. Όλοι οι άλλοι εύδως άμεισως.

Στις 10 το πρωί έχουν όλοι έξαφανισθί. Πουδ πινει; Μυστήριον. Λέτε και έπληροφωρήσθον ότι ευγνέται δύσκολα και ήλθαν να καταβάλουν πδσαν προσπαθειαν να σάς ξεσηκώσουν από το κρεβάτι. Κι' ύστερα; Απογορόδον, άφού εξέτέλεσαν την άποστολήν τους.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΧΥ
ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

Μία ηλικιωμένη κυρία, ντυμένη στα μαύρα, καθόταν από το ταβί και περιεμενε να αποβήξει ο σοφός της δούλος της. Μπροστά στην πόρτα για να τον πληροφορήσει, τον πορτομπαέρ δεν ήταν γενναίος, γιατί ο σοφός έφηνε μοιρομηνία κυρία. 'Η θυροφύλαξ άνοιξε την πόρτα.

—Γνωρίζετε εννοείται, άι, ότι ο σός περίμενε, κυρία Στόρεν, 'Αλλά καλώς ήρθατε. 'Η κυρία Χάινσον, η μίς Ντίκ και η μίς Γουότσον θα έρθουν σύντομα, τους λέει πάντως ο τέταρτος. 'Η μίς Στόρεν δεν είναι μαζί σας;

—Είπατε σε μία φίλη οικογένεια. Μου άνεβάτε τις δούλες; 'Η ιδιοκτησία της παντοφύλλων περιεμενε να στείλει τη σάβλα η ηλικιωμένη κυρία, ώστε να μην την βλέπει και έφραζε στο σαλόνι, όπου η μίς Ντίκ καθότανε για να τη φωνάξει η διάδοχος ένα ρομάντο.

—'Η σπιτιοκυρία ήταν πολύ περιεργή, γιατί είχε παρακολουθήσει με επιμελώς περιεργασία τον δούλο του Πέδερλι και όλοι στην παλιό οικογένεια γι' αυτό.

—Μίς Ντίκ! 'Η κυρία Στόρεν γράφει μόνη της. Αλλά που δεν γράφει ποτέ από το άγγλο έκανε κορίτσι, που καθόσε φανταίνεται ότι μείνει σε φιλική οικογένεια. 'Η τρομερή αυτή υπόθεση θα τους χάσει όλη τη διασκέδαση της έβδομης. Αναστροφήται αν αυτό οι Τάμπερτζ την περιποιοθήσαν!

Κατά το διάστημα αυτό η κυρία Στόρεν άναπαύονταν από άπαιστο πλεκτό καθίσμα που ήταν σερωμμένο ανάμεσα στο κρεβάτι και στο κοινόβιο της. Σε' αυτή της έβθαναν οι ήχοι του τραγουδιού του μουσικού με το ένα πόδι, που άρχονταν μία φορά τη δευτέρα και έπαυε στην πλατεία. Αλλά ο σκοπός! 'Η ηλικιωμένη κυρία τον άναγνώρισε, τον είχε παίζει ένα θρόνο στο Πέδερλι. Καί οι νέοι είχαν χορεύει, η Ντάνια ντυμένη στο λευκό μ' έναν άπό τους γυναικούς του έφημεριού, η Πέδλ Τάμπερτζ με τον Στάλλαν... Κουρασμένη πολύ, έλειπε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να γυρίσει στο παρουνό. 'Ότι έγινε, έγινε.

Σε λίγο, όταν τα χτυπούσε το κοινόβιο, κατά καθένας να φαί άναγνώριση με κα-... έφτανε με μία κοπέλα δαμάσκινα, στη συνθημένη της θέσι κοντά στο παράθυρο, στο χαλί θα έπαιζε πάντως ο ίδιος λευκός από την άναποδογυρισμένη αίστα. 'Αφού θα έβριαν τον καφέ τους στο σαλόνι, οι σπουκοί της θα έκοροτίζοντο, άλλοι θα πήγαιναν στον κινηματογράφο, άλλοι στο δωμάτιό τους. 'Α έπαυε μία παρτίδα μοριτζ. Δεν είχε πιά τίποτε να έλπιζε, άπεναντίως, το μέλλον φανόταν σκοτεινό, γιατί αν τελευτούσε καμιά από τις δούλες, άναυόλυντα και άναποδογυρισμένα εν θα μπορούσε να μείνει στην ίδια παντοφύ. Τα έβδρα της είχαν περάσει πολύ τα έσδρα της έδω και έξη μήνες και χροστύσις πολλά χρίματα στη μοδίστα της Ντάνια, η οποία μόλις θα μάθαινε τα νέα, δεν θα άργούσε να της στείλει τον λογαριασμό. 'Η κομοκική της έφημεριός θα άνηγγελλε ότι οι γάμοι του σέξ Γουότσον Τάμπερτζ με την μίς Ντάνιαν Στόρεν δεν θα έλάμβαναν χώραν.

—Είπατε από τρεις θύσεις που έκαμα γι' αυτήν. Θέξ μου! 'Όταν σκεπτόμαι ότι ο' έ-... λη μου τη ζωή τα σγέδια μου μεταποιοθήσαν από έλπίες!

Τα ρυτιδωμένα και ρυτιδωμένα χείλη της στασιάζονταν πάνω στο γόνατό της. 'Αν είχε παρτάει την την Ντάνια θα την έδερε, μία δίστα χειρονομία θα άνακούφιζε την κυρία της χείρας καρδιάς της.

Το κοινόβιο του δεικνύει χτύπους. Σηκώθηκε, το μαύρο φόρεμα που φορούσε στο ταξίδι ήταν καλό γι' αυτό.

—Πρέπει να πάω στάσι άμύνης εναντίον των περιέργων αυτών γυναικών που θα έδω-... λουν να τα μάθουν όλα, είτε μέσα της, ένώ κατέβαινε τη σάβλα. Πράγμα άλλος τε που δεν θα ήταν δύσκολο, γιατί όλες έφορούντο την τσιουτχέρ γλώσσα της.

Πηγαίνοντας στο δικό της τραπέζι, σταμάτησε με ευγενικό χαμόγελο σε πολλά τραπέζια.

—Περπάτατε όρνια τα Χριστούγεννα, μίς Γουότσον! Τόσο το καλότερο. Έγγαστο... ναι, ήταν πολύ θαλδέρο. Τρομερό! Μου κά-... νετε τη χείρ, προτιμώ να μη μιλώ γι' αυτό το ζήτημα. 'Όχι, η έγγαστο μου έμεινε σε μία φιλική οικογένεια.

—Αργότερα, στο σαλόνι, η μίς Ντίκ της είχε ένω έπαυσε τη θέσι της για το μπιρτζ. —Νομίζω, ότι δεν λείφατε καθόλου από κοντά μας! Και οίς δεν νοιώθετε το ίδιο; —Θά ήταν υπερβολή να έλεγαι τέτοιο πύ-... γμα, άπίντησε η κυρία Στόρεν.

Λίγο πριν από τις δέκα την κάλεσαν στο

τηλέφωνο και σηκώθηκε με μισή καρδιά, γιατί όποτε άκούσε γυναικεία της ηλικίας της, ποτέ δεν κατάφερε να συνήθισα από το μη-... χάνημα. 'Εξ άλλου το μήνημά της ήταν στον διάδρομο κοντά στην πόρτα της είσοδου και οι ύστερες μοιρομηνίες ν' άκούσουν. Άπο-... ς και η σπιτιοκυρία που έκανε τους λογα-... ρισμούς της στο δωμάτιό της. Στην άλλη άκρη του σύματος ήταν η Ροδ Κλέα, που διαμέρισμα της του Ρίτς. Σκέπασε το άκου-... στικό με το χείρ της και φώναζε τη Ντάνια Στόρεν.

—Θέλεις να της μιλήσω μόνη σου; —'Όχι, δεν θα κέρδιζα τίποτε. Δεν ξέ-... ρετε τη γαγιά, κύριε Κλέα.

—Καλά... 'Αλλά ναι, έδω κυρία Κλέα. 'Εφερα τη Ντάνια μαζί μου στο Λονδίνο. Πώς! Βέβαια, αλήθεια... δεν θα ήταν κα-... λότερα να την συγχωρήσετε; Θά μπορούσα-... να να με δεχθήτε αύριο, θα μιλούσαμε γι' αυτό.

—'Εξ, μα δεν σκεφθήκατε ποτέ να έ-... λαινε άναγνώριση, κυρία Κλέα. 'Ελπίδα κυρία Στόρεν ότι θ' άλλάξετε γνώμη. Γιατί εί-... σε είπατε τόσο σκληρά.

—'Η Ροδ πριν κορώση το άκουστικό πε-... ρέριμε ένα λεπτό. Το αίμα άνέβηκε στο κε-... φάλι της.

—Μά αυτή η γρή έινε χοντροκέφαλη... —'Η Ντάνια δεν της υπέβαλε έρωτήσεις και το όραιο της πρόσωπο δεν έδειξε καμιά συγκίνηση. Καθισμένη σε μία πολυθρόνα γι-... λωμενη στην περσιόδικ μόδας.

—'Εξέτος γράνουν πολλά φάσματα έμ-... πνευ, είπε.

—'Η Ροδ άγάπησε τα χείλη της. Είχε πά-... ρα πολύ καλή καρδιά για να μετανιώσει να την προσφορά που είχε κάμει στη νέα να την πάει μαζί της, όταν η γαγιά της είχε άρνηση να την δει, την έπομένη της άποπέ-... ρας της να φύγει. 'Εξ άλλου θα ήταν ίσως καλλότερο να έμειναν μακριά η μία από την άλλη για κάμποσο καιρό και δεν θα μπορού-... σε κανείς να έλπιση από τους Τάμπερτζ να κρηστύουν την Ντάνια. 'Η Ροδ έπεσε θύμα της συνθημένης της μεγαλομίας.

—Θά γυρίσω άποδοκίματη για λίγες μέρες στο Ρίτς... 'Αν θέλγ η Ντάνια την παίρνω μαζί μου.

Αυτή την ευχαρίστησε με ευγένεια, αλλά χωρίς ένθουσιασμό. 'Η Μπέρο της έβρισκε τις δούλες και είχε φάγει έρωσις να έ-... ναιδής τη Ντάνια και τον πορτομπαέρ, η έ-... ναιδής στην οικοδόμηση, ότι έπαυθησε να φύγει για το Λονδίνο, με το πρώτο τραίνο. 'Η Ντάνια κατά το διάστημα της δια-... ριδοδίου υπέβαλε δύο μονάχα έρωτήσεις:

—'Η Ροδ της άπίντησε καταφατικά και αυτή έξημερολόγησε να ντυθή το τοπίο.

—'Ο Παβλόσκι πήγε να τις δει το ίδιο βρά-... δυ. Είχε βρή δωμάτιο σε κάποιον πατρινό του κοντά στο Λέιντορε Σκουάρε, άφού πή-... γει στην Σκωτία. 'Αφού την κατέβησε τη είχε κάμει μαζί της να φύγει. 'Η Ροδ τον άφανε μόνον με την Ντάνια για ένα τέταρτο της ώρας και όταν έαναγνώρισε στο δωμάτιο, έθηκε τη νέα στο γόνατό της.

—'Υποθέτω ότι έχετε πάρει όριστική ά-... πόφαση, είπατε εκείνη. Θά σκεφασώθητε; —'Ο 'Ιδαν δεικνύει την να μάλισ η σκω-... ρική άπόφαση. 'Η Ντάνια στενωόθηκε έ-... πάνω του.

—Το γρηγορότερο, άπίντησε η Ντάνια. —'Η Ροδ την έστειλε να πάγαινε να ντυ-... νείτο στο ζήτημα του γάμου με τον νεαρό Ρόσσον, ο οποίος είχε έξαιρετους 'εργά-... ς και φανόταν από ευγενικό από την Ντάνια, για το ενδιαφέρον που είχε δείξει στο αϊ-... στήμά τους. 'Αλλ' η πρακτική πλευρά της ζωής του ήταν τέλεια άγνωστη, δεν κατάλα-... βανε παρά από ποτέ.

—'Η Ροδ πολύ γρή-... γορα σχημάτισε την έντοπισα ότι θα έκανε καλά να φροντίσει η ίδια δια τις διαταυώσεις του γάμου. 'Αν δεν φρόντιζε αυτή, άσφαλώς θα πήγαιναν να έξουν μαζί από πάνω να ή-... ταν το άποδοτερο προγίμα...

—Είπε ένα παιδί πολύ ευγενικό και χα-... ρισμένο, είχε πη στον Γάλιν, που είχε πάει να την συναντήση την έπομένη, αλλά είχε άνόητος, όσο κι 'έκείνη. Είπε αυτό που λένε ταιριασμένο 'εργάρι. Μιλάει από κόκο-... ρα.

—Μην τοίς πιστεύετε άπόλυτως, άπίντη-... ρε ο Γάλιν. Πάντως, έξουν να λένε ψέμα-... τα.

Τον κίταξε έκπληκτη.

—Μά τώρα φανόταν ότι λένε την αλή-... θεια.

—'Ισως. 'Ο Πάρλυ το πιστεύει, άλλ' ο Πάρλυ έβαλε στο κεφάλι του, ότι ύποχο-... ς ντε Ντάρσον και είχε πολύ χοντροκέφα-... λος. 'Η άπεναντίον ήταν κατηγορήση κανένα, έπειτα άφαινα γι' άλλες γνώμη.

—'Οι Πίστενα ότι οι καταθέσεις του θα τον άπολειψαν γιατί συμφορύναν με τη δική του κατάθεσι, είχε η Ροδ με τρεμου-... λιαστή φωνή. 'Ηλπιζε...

—Έχετε δίκιο, είχε ο 'Ερμαν Γάλιν, πρέπει πάντως να έλπιζουμε.

—Έκείνη στέναξε.

—Ποι μετέφεραν τον Χούγκ;

—Στο Μπρίξτον. Θά πάω να τον ίδιο σή-... μερα. Πάστε τον για διαμνημό τον Ρίτσαντ Βάλλαν, είχε έξυπνος και ενδιαφέρεται πολ-... λή για τους πελάτες του.

—Σύμφωνοι, άφού μου τήν συνιστάτε, κύ-... ριε Γάλιν, έχετε... έχετε άνακαλύψει τί-... ποτε νεότερο;

—'Όχι, άπολόγησε εκείνος. 'Αλλά σημει-... ώσατε αυτό, κυρία Κλέα: για να έπιδαρή η άύτονομία των Ντάρσον, θα άπογεωθή να παραβλέψη όλες τις ένδείξεις που έχει μείνει ως το τώρα. 'Η άύτομια των γει-... τουργιών από το δωμάτιο του Στάλλαν είχε περιεργή άφού έργαζόταν κάθε μέρα, άλλ' αυτό δεν είχε καμιά σχέση με τον Ντάρσον. Το όπλο που δεν έδωθηκε. Στη θέσι σας δεν θα χαλούσα πολύ την καρδιά μου.

—'Η Ροδ τον άκούσε άληστα αλλά δεν έθικρε το ύφος του πολύ πεσιτικό. Μέσα στην καρδιά της έμεινε φοβισμένος ο φόβος.

—Κύριε Γάλιν, δεν θέλω να σας ένοηλή-... σω, αλλά δεν άποστέψατε, δεν φαντασθήσε-... ποίς μπορούσε να σκοτώση τον Στάλλαν.

—'Εκείνος κοίτησε το κεφάλι του.

—Δεν έξω περισσότερο από σας. Δόστε μου μικρή πίστασι χρόνου.

ΧΥΙ

ΠΟΙΟΣ;

Φυλακός Μπρίξτον

28 Δεκεμβρίου

Αγαπητή μου Ροδ,

Πρό όλίγου με έπεσεφθήσαν δύο άνθρω-... ποι. 'Ενας διαμνημόρς πρώτα, ο Βάλλαν, ο οποίος μου είχε ότι του είχε άνατεθή από σένα η υπερασπίσις μου. Μου υπέβαλε πολ-... λές έρωτήσεις στις όποιες άπίντησα όσο μπορούσα καλλίτερα, αλλά αλήθεια δεν είχα τίποτε να προσέθω σ' εκείνα που είχα πη-... στήν άναγνώριση. Έκείνο που φοβόμαι, είναι μήπως η στάσις μου έκείνη τη στιγμή δεν ήταν τόσο πτυγμημένη και ήσυχος η άργονο-... ρμημένη όμολογία της θεαρεσίας μου έκαμε πολύ κακήν έντύπωσις. Μά μια λέξη είμαι χαμένος αν δεν συλλήψω γρήγορα ο αλήθι-... νος ένοχος. 'Ο Βάλλανς ήταν πολύ καλός και έκαμε ότι μπορούσε για να μου δώση θάρρος.

—'Ο δεύτερος έπισκέφτηκε, ένας γελοίος ά-... νθρωπάκος που δεν έπαυε να με κινάει προ-... σκεπτικά ζυμώοντας μέσα στα δάκτυλά του ένα κομμάτι κερί. Ένν άνθρωπος άλλόκο-... τος από μένα με μούρη μήπως τη γύνη που πέρασα στο Πέδερλι είχα άκούσει κα-... νένα θρόνο. Είπε αλήθεια ότι συχνά άκού-... ς θρόνο, αλλά τη στιγμή εκείνη δεν έδωσα καμιά προσοχή. 'Επειτα μου διηγήθηκε τη φευγάλα της μίς Στόρεν με τον σοφό, πρ-... αή μου άναγνώρισε άφού έγινε μετά την ά-... ναγνώρησή μου. Είπε σκληρό για τον σέξ Γουότσον.

—'Ο Γάλιν νομίζει ότι θα έσπερε να τοίς καλόνους για μάρτυρες της ύπερα-... σπείας, άφού αυτοί είναι εκείνοι τοίς ό-... ποιους άκούσα να μιλούν χαμηλόφωνα στη γαλάρια.

—'Ο γαμάρς της φυλακής έδοκίμασε πολ-... λή για τα μάτια μου, έβρι δύο παρσώτες περπατούσε, που παντός έναν άνδρα που έ-... νη ήταν χρόνια τυφλός έναβόηκε το φως του μ' ένα δυνατό κτύπημα από έλασε στο πρόσωπο. Τί εντύπια να βλέπει κανείς! Μου έδωσαν χαρτί και κρηγιόνα και σγέαδω, που πάντων δικιά σου πορτραίτα. 'Ο Βάλ-... λαν άποστέβηκε να μου φέρη χρίματα στην προσοχή του έπισκεψή! Θα ήθελα εσύ να έμε-... νεις έξω έξ' αυτή την ιστορία αλλά εί-... ναι λέγει ότι πιθανόν να σας κάλεση για μάχημα ο εισαγγελέας, γι' αυτό που σου είχα πη εναντίον του Στάλλαν. 'Ο Θεός ε-... σ' εύλογη Ροδ.

—'Ο ενγώνιος και άφορισμένος φίλος σου Χούγκ.

—'Ο 'Ερμαν Γάλιν καθισμένος στο γρα-... ρείο του διάδεσε φύλλα χαρτίου σκεπασμέ-... να με το λεπτό του γραφίμου πίνοντας ένα φλυτζάνι τσάι, το τρίτο. 'Η Μίς Μπέρις, η γρημιαμένη του, είχε φύγει στις πέντε.

—Πιστεύω να μη έβγυντύτε, κύριε. Με μία χειρονομία της είχε ότι είχε έ-... λειψα να φύγει.

—Γάλιν, η αυτή την υπόθεσι.

—Πρέπει να έργασθω. 'Η υπόθεσις είχε διασπεί.

—'Όλη την ήμερα είχε έργασθω καλά. Συ-... ναντίως με τον φυλακισμένο τον Μπρίξτον συνάντησε με τον έκδοτη που είχε έκδοσει το τελευταίο βιβλίο του Στάλλαν. 'Ενα φλυ-... ζάνι τσάι στη Βικτόρια Στρίτ με τον Κόλ-... λιν, τον όποιον είχε καλέσει επίτηδες. 'Ο Κόλλινς του άπενθύμισε ότι ήταν άποχορ-... μένος να κρηστύει ούδετέροτρητα.

—Την ύπόθεσι την έχει άναλάβει ο Πάρ-... λυ. Φανόταν ότι θα είχε σαλατοπόησι δια-... λά, αλλά δεν μπορού να κάμω τίποτε, δεν χέρι-... νη άνακατέψω. Μου άνέθεσαν από άλλο-... γη την άπόφαση της μετρίως κλοπής του Γιορ-... σάλα και άπόψε φεύγω.

—Σύμφωνοι, έπιθεωρήθ, είχε άναγνήσει

ο Γάλιν, ήθελα μονάχα να μάθω αν έχω-... είδησις για τον Λέιν.

—Τά νέα εινε κακά. 'Αρπαξε πνευμονία είχε λυπημένος ο φίλος του.

—Του πήραν κατάθεσι;

—'Ο Κόλλινς είχε θυμωμένος.

—'Ασφαλώς όχι! 'Ο Λέιν δεν είχε παρά-... ένας συνθημένος χοροφύλακας, κατά τον Πάρλυ, και μπορεί να περιμένει έως ότου τον καταδικώση το σπουδαίο πρόσωπο της Σκω-... ταν Γουότ.

—Και σι, τί γνώμη έχεις γι' αυτόν;

—'Ο Κόλλινς κατάπε τη δεύτερη φέτα του κέ-... νει και κίταζε το ρολόγι του. Σε' αλή-... θεια ήταν πολύ διασπεί.

—Τί γνώμη έχω! Τί θέλεις να σου πώ, ο Λέιν δεν είχε μεγαλοφύα, αλλά άπέπε-... πολλό από το να είναι ζωο. 'Αν δεν είχε τό-... ζο, ότι ο θρόνος που είχε πάρει ήταν σω-... στός και ότι μέσα στο δωμάτιο του Στάλλαν ση μετριοφροσύνη, θα είχε προαφή. Νομί-... θά άνακατέψω καίτι σπουδαίο. Το λάθος του ήταν που έφηνε να καταλάβουν ότι θειοκί-... τον έλ τα έργα.

—'Αλλαχθί προσπαθήσαν να τον έξημερ-... ψουν;

—'Ακριβώς.

—'Αλλά κι' αυτό αν παραδεχθούμε, έπε-... σκεπτικά ο Γάλιν, αυτό δεν άθωνει τον Ντάρσον.

—'Ο Κόλλινς έφηνε για το Γίδο και ο Γάλιν καταπείστηκε με τη λύσι του προ-... βλήματος, σύμφωνα με το δικό του σπεί-... μα. Είχε φτιάσει έναν κατάλογο από άνθρώ-... πους με σγέλια και τα έναβόηδες, ύπογομ-... μίζοντας κάπου-κάπου καμιά λέξη. Το έγ-... γραφο είχε για έπισημασία:

—'Η δολοφονία του Πέδερλι

(μεταδ 9 και 9 και 35 λεπτά)

1η ύπόθεσι: Τό έγκλημα διεπράχθη από κάποιον κλέπτη που τυχαία άνακατέψη-... με σένα στη γαλάρια από τον Στάλλαν. 'Υπό-... θεσις που προτάθηκε επανειλημμένα από τον κ. και την Καν Τάμπερτζ, καθός και από τον Σέξ Γουότσον Τάμπερτζ. 'Η κυρία Τά-... μπερτζ έχει κομμητάνα άξια και, αν πρέπει να πιστεύουμε τον σοφό, η πόρτα της γα-... λαρίας προς την αλήτη στην άρχή ήταν ά-... νομητή, αν και έδωθηκε κλεισμένη από τον Τάμπερτζ, όταν μετά τον θρόνον έφηνε-... τε και καμιά κλεισμένη από μέσα. 'Ε-... πειτα, δεν έδωθηκε κανένα έγκος πάλης και συνθηος ο κλέπτης δεν χρησιμοποίησε έγ-... χειρίδια. 'Υποθέσις πολύ λίγο πιθανή, α-... λλά που δεν μπορούσε να την άπορρίψουμε.

Η ΣΥΝΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Πώς μπορείτε να κρατήσετε πάντα πιστό τον άνδρα σας;

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μία ηλικιωμένη κυρία, ντυμένη στα μαύρα, καθόταν από το ταβί και περιεμενε να αποβήξει ο σοφός της δούλος της. Μπροστά στην πόρτα για να τον πληροφορήσει, τον πορτομπαέρ δεν ήταν γενναίος, γιατί ο σοφός έφηνε μοιρομηνία κυρία. 'Η θυροφύλαξ άνοιξε την πόρτα.

—Γνωρίζετε εννοείται, άι, ότι ο σός περίμενε, κυρία Στόρεν, 'Αλλά καλώς ήρθατε. 'Η κυρία Χάινσον, η μίς Ντίκ και η μίς Γουότσον θα έρθουν σύντομα, τους λέει πάντως ο τέταρτος. 'Η μίς Στόρεν δεν είναι μαζί σας;

—Είπατε σε μία φίλη οικογένεια. Μου άνεβάτε τις δούλες; 'Η ιδιοκτησία της παντοφύλλων περιεμενε να στείλει τη σάβλα η ηλικιωμένη κυρία, ώστε να μην την βλέπει και έφραζε στο σαλόνι, όπου η μίς Ντίκ καθότανε για να τη φωνάξει η διάδοχος ένα ρομάντο.

—'Η σπιτιοκυρία ήταν πολύ περιεργή, γιατί είχε παρακολουθήσει με επιμελώς περιεργασία τον δούλο του Πέδερλι και όλοι στην παλιό οικογένεια γι' αυτό.

—Μίς Ντίκ! 'Η κυρία Στόρεν γράφει μόνη της. Αλλά που δεν γράφει ποτέ από το άγγλο έκανε κορίτσι, που καθόσε φανταίνεται ότι μείνει σε φιλική οικογένεια. 'Η τρομερή αυτή υπόθεση θα τους χάσει όλη τη διασκέδαση της έβδομης. Αναστροφήται αν αυτό οι Τάμπερτζ την περιποιοθήσαν!

Κατά το διάστημα αυτό η κυρία Στόρεν άναπαύονταν από άπαιστο πλεκτό καθίσμα που ήταν σερωμμένο ανάμεσα στο κρεβάτι και στο κοινόβιο της. Σε' αυτή της έβθαναν οι ήχοι του τραγουδιού του μουσικού με το ένα πόδι, που άρχονταν μία φορά τη δευτέρα και έπαυε στην πλατεία. Αλλά ο σκοπός! 'Η ηλικιωμένη κυρία τον άναγνώρισε, τον είχε παίζει ένα θρόνο στο Πέδερλι. Καί οι νέοι είχαν χορεύει, η Ντάνια ντυμένη στο λευκό μ' έναν άπό τους γυναικούς του έφημεριού, η Πέδλ Τάμπερτζ με τον Στάλλαν... Κουρασμένη πολύ, έλειπε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να γυρίσει στο παρουνό. 'Ότι έγινε, έγινε.

Σε λίγο, όταν τα χτυπούσε το κοινόβιο, κατά καθένας να φαί άναγνώριση με κα-... έφτανε με μία κοπέλα δαμάσκινα, στη συνθημένη της θέσι κοντά στο παράθυρο, στο χαλί θα έπαιζε πάντως ο ίδιος λευκός από την άναποδογυρισμένη αίστα. 'Αφού θα έβριαν τον καφέ τους στο σαλόνι, οι σπουκοί της θα έκοροτίζοντο, άλλοι θα πήγαιναν στον κινηματογράφο, άλλοι στο δωμάτιό τους. 'Α έπαυε μία παρτίδα μοριτζ. Δεν είχε πιά τίποτε να έλπιζε, άπεναντίως, το μέλλον φανόταν σκοτεινό, γιατί αν τελευτούσε καμιά από τις δούλες, άναυόλυντα και άναποδογυρισμένα εν θα μπορούσε να μείνει στην ίδια παντοφύ. Τα έβδρα της είχαν περάσει πολύ τα έσδρα της έδω και έξη μήνες και χροστύσις πολλά χρίματα στη μοδίστα της Ντάνια, η οποία μόλις θα μάθαινε τα νέα, δεν θα άργούσε να της στείλει τον λογαριασμό. 'Η κομοκική της έφημεριός θα άνηγγελλε ότι οι γάμοι του σέξ Γουότσον Τάμπερτζ με την μίς Ντάνιαν Στόρεν δεν θα έλάμβαναν χώραν.

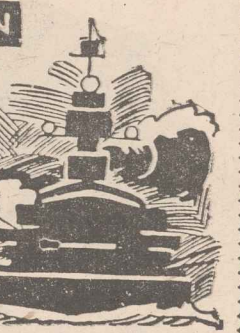
—Είπατε από τρεις θύσεις που έκαμα γι' αυτήν. Θέξ μου! 'Όταν σκεπτόμαι ότι ο' έ-... λη μου τη ζωή τα σγέδια μου μεταποιοθήσαν από έλπίες!

Τα ρυτιδωμένα και ρυτιδωμένα χείλη της στασιάζονταν πάνω στο γόνατό της. 'Αν είχε πα

ΕΡΩΣ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΟΣΣΟΙΑΠΟΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Βρισκόμαστε στο Πορτ-Αρθούρ, στις παραλίες του Ρωσσοαπονοικού πολεμίου. Ένας νεκρός αξιωματικός, ο Βόρς Ρανέβσκι, ανθυποπλοίαρχος του ρωσικού ναυτικού, είνε τραγικά έρωτοςμένος με την όμορφη Γκούκι, αδελφή του 'Ιαπωνικού λοχαγού 'Ιβανόβσκι που διευθύνει το 'Ιαπωνικόν προσέγγισον και την κατασκοπεύειν τον Πορτ-Αρθούρ. Έπειτα τον αγαπάει κι' αυτή, την κλέβει και την παντρεύεται υπάνω από τον πορτοκαλλό του. Έπειτα αρχίζει ο πόλεμος με το γιγνόντων προέκρηκτον. Η Γκούκι, παρρημένη πια με τον Βόρς και αρραβωνιέννη σ' αυτόν, περιποιείται τους Ρώσους τραυματίες που μεταφέρονται από το μέτωπον στα διάφορα νοσοκομεία του Πορτ-Αρθούρ.

Ο αδελφός της, με ένα έξιτονον τέτταρνον, κατοικείν εν συναντήσιν μαζί της και προσπαθεί να την πείσει ότι πρέπει να εξυμνήσεται προς τον νεκρόν. Έκείνη όμως δεν πείθεται και φεύγει έπειτα από μια δραματική συνομιλία. Τότε ο 'Ιβανόβσκι καταφεύγει στην όρη κρηκή της και την πείθει να κληθή τα σκήδια ενός φρουρίου που βρίσκεται κλεισμένον στο χρηματικό κωδικόν του Βόρς.

Η ελπίς του 'Ιβανόβσκι αποκαλύπτεται ότι ένα σημείωμα και ο ταχυγραφικός αποστολέας, ονομάζοντο την Γκούκι ως συνιστούν. Έπειτα όμως από μια δραματική συνάντησιν, ονομάζοντο, κατά την οποίαν ο ταχυγραφικός Βασίλντο της υποδεικνύει ότι πρέπει να σκοτωθώ για να σώσω την αδελφήν του άδελφου της, αποκαλύπτει πλήρως η άδελφός της. Έν τού μεταξύ ο αδελφός της 'Ιβανόβσκι συλλαβίζεται μέσα σε μια γκρεμισμένη παρόδον, παρ' όσον με κατ' άλλους κατασκοπεύει, τον ίδιον τον άνδρα της. Άκολουθεί μια δραματική συνομιλία μεταξύ των δύο, κατά την διάρκειαν της οποίας ο 'Ιβανόβσκι μιλάει με φέροντα ύφος, έπειτα τα σχέδια του φρουρίου βρίσκονται στα χέρια του και έξω από το στόν τείχος δα νικούν οι 'Ιάπωνες.

αυτός ; Μόνον αν ήταν μέσα στο σπίτι. θα μπορούσε να το ξέρει. Και του είχε καθαρά την ύποψία του :
—Όποτε λοιπόν είσαυτε στο σπίτι της αδελφής σας χθές ;
—Ο 'Ιβανόβσκι απάντησε με μίαν ύπερφυσική γή :
—Δεν είπα αυτό...
—Μην απαντάτε με ύπερφυσικές, σάς παρακαλώ. Σας έκανα μια έρώτηση και όφελεται να μου απαντήσετε !
—Όσο ταρωμένος και αν ήταν ο ταγματάρχης Βασίλντο, εκατάλαβαινε πολύ καλά το παιχνίδι που έπαιζε μαζί του ο πανηγύρις 'Ιάπωνας. 'Ηθελε να ένοχοποιήσει την αδελφήν του, όχι δέβαινα για τίποτε άλλο, παρά για να την έδικυθη. έπειδή ένινεν, έστω και έμμέσως, ατία της συλλήψεώς του.
—Έπειτα όμως μια άλλη σκέψη του πέσασε από το νού : 'Αν ο κατέσκοπος του έλεγε την αλήθεια : 'Αν δηλαδή ή φοβερή ένική γυνίκα έπαιζε διπλό παιχνίδι και κατήγγειλε δόθεν τον αδελφόν της μόνον και μόνον για να γλυτώσει το τωμάρι της. 'Ηταν ή μόνη κατάλληλη έννοια για να το εξακριβώσω αυτό ο Βασίλντο. Και έπαινε :
—Θ' απαντήσετε να ή όχι στην έρώτησή μου ;
—Μάλλον όχι ! Έκανε απανθίστα ο άλλος.
—Προσέγγετε καλά, γιατί έτσι ένοχοποιείτε την αδελφή σας χωρίς καθόλου να έλαφροστείτε τη θέσι σας.
—Μου είνε αδύνατον.
—Τότε θα συλλάβω και την αδελφήν σου ! Έκανε ο Βασίλντο, θυμωμένος την φωνήν αυήν και τον σοβαρό.
—Ενα νέο χαμόγελο, λιγάκι πιο έντονο από το πρώτον, έπληθυνε στα χείλη του 'Ιάπωνος κατασκοπεύον. 'Όπως χαμογελούσε από κανονική, ίσως ήταν κατά βάθος εύγλωττοσμένος που ή Γκούκι θ' ακολουθούσε την τύχη του.
—Θά είνε μεγάλη τιμή γι' αυτήν, είνε, Σας δεβαίω όμως, ότι δεν της αξίζει !
—Η άγανάκτηση του Βασίλντο έναντίον του ανθρώπου αυτού που μιλούσε με τόσο νικητικό πιά την αδελφήν του, δεν είχε πλέον όρια. 'Αν δεν είχε πλήρη συνείδησιν της θέσεώς του, καθώς και του αντίπαλου, θα τον ένινε άναλφάβτος.
—'Ηρατε τον άσ' έδώ ! έφώναξε.
—Και ένύστατε το πρόσωπο με άποστορφή ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΝ

Ενθ' στο γραφείο του άρχηγού της Ρωσσοικής άντικατασκοπίας διεδικαζέτο ή σκηή αυτή, στο στρατηγείο γινόταν σωστό πανθάνισον. Με όλα τα μέσα που μπορούσε να έπανοστήσει η νικής την ένοχην έκαίνην έρχσαν είδησεις από το μέτωπον και διεδικάζοντο νέες.
Ο στρατηγός Στένελ, ο άρχηγός της άμύνης, ήταν τραυματισμένος από το έπιτελειον του και έστειλε διαταγές προς όλες τις διευθύνσεις. Κάπως άργά, οι Ρώσοι είχαν κατάλαβει ότι ο έχθρος ήταν πολύ πιο έντονος από όσα είχαν φαντασθή στην άρχή.
Οι άγγελικοί και τα τηλεφώνηματα έπαρηγορηγόσαν από τα διάφορα σημεία του μετώπου. Δεν έβινε, παρά φωνές που άποτέλειον μίαν έγχεση από την όσον πολύ δύσκολα μπορούσε να έγχεσθής κάτι. Ποι

και που άκούονταν μία φωνή πιο δυνατή από τις άλλες.
—Διακρίνη πυροβολικού... Αύξήσαντο μίρκος βολής !
—Διευθύνετε πυρά έναντίον δευτέρου φρουρίου :
—Άξιοι ένε άποστείλατε ένισχύσεις !
Το 'Ιαπωνικόν Πεζικόν προχωρεί έναντίον των γερμάνων μας !
—Το δεύτερον φρούριον δεν άπαντά.
—Προσπαθήσαντε να άποκαταστή ή επικοινωνία !
—'Ηταν τελείως άδύνατον να καταλάβη ποιάς ήταν οι διαταγές και ποιές οι έντολές τους κινδυνεύοντων. Φοβάσε μπερδεμένος από τις όποιες ήταν τελείως άδύνατον να δώγη κανείς πια συμπεράσμα για την πορεία της μάχης.
—Εάν τέλους, πιο δυνατή από τις άλλες, άκούστηκε ή φωνή του στρατηγού Στένελ :
—'Πρέπει άποσώθητε ν' άποκαταστή ή επικοινωνία με το ύπ' άριθμόν πέντε όχημόν !
Ο ύπασπιστής του έσπειρε να τον καταστή ένήμερον της καταστάσεως, με κάθε λεπτομέρεια. Ο στρατηγός στάθηκε και τον άκουσε με προσοχή, ένθ γύρω του ή όχλα γυνίκα εξακολουθούσε.
Όταν ο άλλος έτέλειωσε, ο στρατηγός στάθη λίγο σκεπτικός. Μετά σήκωσε άπότομα τα πόδια, σάν να τον πήρε μια έξαγνία από άφροσύνη και έπεσε με φωνή που είχε τον αούτηρον τόνον μιας μεγάλης άποφάσεως.
—Όλα τα πλοία που βρίσκονταν στο λιμάνι, πολεμικά και έμπορικά, πρέπει ν' άνατιναχθόν, έντός από ένα.
—Ενός τέλους πάλι λίγο, σάν για να δείη ποιά έφραζε να έφύγη από το όλοκαύτωμα, και συνεπείσιν έμέσως.
—Νά μείνη το άντιτορπιλικόν «Ρέβδω». Μονάχα αυτό θα μείν χρεωστικό.
Τις τελευταίες αυτές φράσεις τις είχε δυνατά, ώστε τον έκουσαν και όλοι όσοι βρίσκονταν γύρω του. 'Ετσι ένινε ένας κήρυκός σιωπής, που έμεγαλύνε σιγά-σιγά, ως που όλοι σήκασαν εκεί μέσος.
Τα λόγια του στρατηγού ήταν πολύ σοβαρά. Κάτι το έκτακτο το εξαίρετικό δραματικό συνέβαινε ή έπρόκειτο να συμβή για να ληφθή μια τέτοια άποφασίς, και μάλιστα από το πιο ψυχραιμόν άνθρωπον άσ όσους βρίσκονταν εκεί μέσα.
Και έκείνη όλοι έπεριμέναν περισσώτερες έντολές και είχαν κυριολεκτικώς χρεωστικό άπ' το στόμα του, ο Στένελ έφώναξε :
—Περισσότερες όδηγίες θα σας δώση ο στρατηγός Νικολάιερ.
Ο Νικολάιερ, που ήταν άρχηγός του στρατού της έφερας, βρίσκονταν δίπλα του ένικήν τη στιγμή. Εκπείλαβε ότι έπρεπε να πάρη όδηγίες από τον Στένελ, που ήταν γενικός άρχηγός της άμύνης, και άποσώθηκε μαζί του σε μια γωνία της αίθουσας.
—Είμεναι μάλλον όσα σκεπτόνταν. Έπειτα ο Νικολάιερ έκάλεσε κοντά του τον Νόβιτσον, που ήταν ο έμπιστος όλων των άνωτέρων αξιωματικών και του διεδίδασε τις άποφάσεις που είχε λάβει με τον Στένελ.
—Δεν μπορεί να γίνη διαφωτιστικά, του έλεγε.Είνε φανερή προδοσία. Στο τέλος προέβλεπε ότι θα παραδοθόντο. Ο στρατηγός δεν μου το είχε άκούη, αλλά το φαντάζομαι. 'Ισως θέλη να κρατήσει άκόμη ψηλά το ήθικόν των άνδρων.

—Και το φρούριον ύπ' άριθμόν δύο :
—Σ' αυτό είχαμε στραθεί όλες τις έπιλάδες μας. Φαίνεται όμως ότι οι 'Ιάπωνες άναέκλυναν το μυστικό καικατακόρησαν να το άχρηστεύοντων. Είνε μισή ώρα τώρα που τα πυροβόλα του δεν άπαντούν στα έχθρικά πυρά.
—Λέτε να ένινε προδοσία ;
—Δεν έξινε, τα διαφωτισμένα.
Ο Νόβιτσον έδωκεν άπάντησιν με την όσην ούριον τα έλεγε ο φίλος του ο Βόρς. Πώς κατορθώσαν να τα προηγήθον οι 'Ιάπωνες ; Τα πήραν προτού τα παραλάβη αυτός για να τα φυλάξη ή μετά ; Και ή γυνίκα του, ή Γκούκι, που την ύποπτεύονταν τόσο ο Βασίλντο, τί όρλον έπαιζε εις όλην αυτήν την υπόθεσι ;
Δεν μπορούσε να δείη μίαν έξαιρητικήν άπάντησιν στις έντολές ή έντολές έρωτήσεως. Όντε είχε καιρό να σκεπτή περισσώτερο, γιατί ο Νικολάιερ τον έλεγε :
—Αούτον δεν μπορεί να κάνει άλλο τίποτε, παρά να σόσουμε ότι είνε δυνατόν να διασωθώ.
—Άληθής ;
—Όχι και μεγάλα πράγματα. Πρέπει να έπιδοσώμεν έμέσως στο «Ρέβδω» τις σημάς και τα άρματα των συνταγματικών.
Εφώδισε λοιπόν ως εκεί ; Εφώδισε ο Νόβιτσον, θα έγκαταλείψονταν την άρσην ;
—Πρώτο το παρόν δεν μπορεί να σας πω, σε ρισκώστερα από όσα άποφασίσουμε με τον στρατηγόν Στένελ.
Ο Νόβιτσον έσπινε το κεφάλι, σάν ν' άκουσε την καταδίωξη του, ένθ ο άλλος εξακολουθούσε :
—Το «Ρέβδω» θα έπιτελήσιν να παραβιάσιν όν άποκλεισμόν.
—Μά είνε πολύ επικίνδυνον αυτό ! έτόλμων να παρατηρήση ο Νόβιτσον. Οι 'Ιάπωνες που περιμένον άσ' έξω, θα το όλοκαύτωσαν.
—Το έξω, άλλα πρέπει να κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια. Γι' αυτό θα δώσωμε κυβερνήτην του σκάφους έναν άνθρωπον της άπολύτου έμπιστοσύνης μας και άποδεχόμενης γενναίοτητας : Τον άνθυποπλοίαρχον Ρανέβσκι.
—Τον Βόρβιελ ! Έκανε ο άλλος με τέτοιον τόνον φωνής σάν να τον έλεγαν ότι οι Ρώσοι, ένίστανον τον πόλεμον.
—Ένας θαδής άναστεναγμός άνασπασμού έξέφυγε από τα στήθη του. Ο 'Ιόρς ήταν στενός του φίλος και ή παρρημική ύπόνοια έναντίον του θύε στον στενοχωρημένο φοβερά. 'Ηταν λοιπόν μεγάλη ή γαρά του όταν, από τα λόγια αυτά του στρατηγού Νικολάιερ, κάταλαβε ότι οι άντάροι του δεν είχαν την παρρημικήν ύποψιν έναντίον του.
—Τι συμβαίνει ; Γιατί σάς φάνηκε προέξω ; έρώτησε ο Νικολάιερ που είχε παρρημική τον στενοχώριον.
—Τονώντων στρατηγόν μου, που φάνηκε φυσικότατον αυτό. Σε πούτον άλλον θα μπορούσε να δώγη μία τέτοιη έμπιστευτική άποστολή ; Ο Ρανέβσκι είνε άξιος να τα βγάλη πέρα μόνος του, ή θα πέση ένδοξος !

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

—Και το φρούριον ύπ' άριθμόν δύο :
—Σ' αυτό είχαμε στραθεί όλες τις έπιλάδες μας. Φαίνεται όμως ότι οι 'Ιάπωνες άναέκλυναν το μυστικό καικατακόρησαν να το άχρηστεύοντων. Είνε μισή ώρα τώρα που τα πυροβόλα του δεν άπαντούν στα έχθρικά πυρά.
—Λέτε να ένινε προδοσία ;
—Δεν έξινε, τα διαφωτισμένα.
Ο Νόβιτσον έδωκεν άπάντησιν με την όσην ούριον τα έλεγε ο φίλος του ο Βόρς. Πώς κατορθώσαν να τα προηγήθον οι 'Ιάπωνες ; Τα πήραν προτού τα παραλάβη αυτός για να τα φυλάξη ή μετά ; Και ή γυνίκα του, ή Γκούκι, που την ύποπτεύονταν τόσο ο Βασίλντο, τί όρλον έπαιζε εις όλην αυτήν την υπόθεσι ;
Δεν μπορούσε να δείη μίαν έξαιρητικήν άπάντησιν στις έντολές ή έντολές έρωτήσεως. Όντε είχε καιρό να σκεπτή περισσώτερο, γιατί ο Νικολάιερ τον έλεγε :
—Αούτον δεν μπορεί να κάνει άλλο τίποτε, παρά να σόσουμε ότι είνε δυνατόν να διασωθώ.
—Άληθής ;
—Όχι και μεγάλα πράγματα. Πρέπει να έπιδοσώμεν έμέσως στο «Ρέβδω» τις σημάς και τα άρματα των συνταγματικών.
Εφώδισε λοιπόν ως εκεί ; Εφώδισε ο Νόβιτσον, θα έγκαταλείψονταν την άρσην ;
—Πρώτο το παρόν δεν μπορεί να σας πω, σε ρισκώστερα από όσα άποφασίσουμε με τον στρατηγόν Στένελ.
Ο Νόβιτσον έσπινε το κεφάλι, σάν ν' άκουσε την καταδίωξη του, ένθ ο άλλος εξακολουθούσε :
—Το «Ρέβδω» θα έπιτελήσιν να παραβιάσιν όν άποκλεισμόν.
—Μά είνε πολύ επικίνδυνον αυτό ! έτόλμων να παρατηρήση ο Νόβιτσον. Οι 'Ιάπωνες που περιμένον άσ' έξω, θα το όλοκαύτωσαν.
—Το έξω, άλλα πρέπει να κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια. Γι' αυτό θα δώσωμε κυβερνήτην του σκάφους έναν άνθρωπον της άπολύτου έμπιστοσύνης μας και άποδεχόμενης γενναίοτητας : Τον άνθυποπλοίαρχον Ρανέβσκι.
—Τον Βόρβιελ ! Έκανε ο άλλος με τέτοιον τόνον φωνής σάν να τον έλεγαν ότι οι Ρώσοι, ένίστανον τον πόλεμον.
—Ένας θαδής άναστεναγμός άνασπασμού έξέφυγε από τα στήθη του. Ο 'Ιόρς ήταν στενός του φίλος και ή παρρημική ύπόνοια έναντίον του θύε στον στενοχωρημένο φοβερά. 'Ηταν λοιπόν μεγάλη ή γαρά του όταν, από τα λόγια αυτά του στρατηγού Νικολάιερ, κάταλαβε ότι οι άντάροι του δεν είχαν την παρρημικήν ύποψιν έναντίον του.
—Τι συμβαίνει ; Γιατί σάς φάνηκε προέξω ; έρώτησε ο Νικολάιερ που είχε παρρημική τον στενοχώριον.
—Τονώντων στρατηγόν μου, που φάνηκε φυσικότατον αυτό. Σε πούτον άλλον θα μπορούσε να δώγη μία τέτοιη έμπιστευτική άποστολή ; Ο Ρανέβσκι είνε άξιος να τα βγάλη πέρα μόνος του, ή θα πέση ένδοξος !

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

—Και το φρούριον ύπ' άριθμόν δύο :
—Σ' αυτό είχαμε στραθεί όλες τις έπιλάδες μας. Φαίνεται όμως ότι οι 'Ιάπωνες άναέκλυναν το μυστικό καικατακόρησαν να το άχρηστεύοντων. Είνε μισή ώρα τώρα που τα πυροβόλα του δεν άπαντούν στα έχθρικά πυρά.
—Λέτε να ένινε προδοσία ;
—Δεν έξινε, τα διαφωτισμένα.
Ο Νόβιτσον έδωκεν άπάντησιν με την όσην ούριον τα έλεγε ο φίλος του ο Βόρς. Πώς κατορθώσαν να τα προηγήθον οι 'Ιάπωνες ; Τα πήραν προτού τα παραλάβη αυτός για να τα φυλάξη ή μετά ; Και ή γυνίκα του, ή Γκούκι, που την ύποπτεύονταν τόσο ο Βασίλντο, τί όρλον έπαιζε εις όλην αυτήν την υπόθεσι ;
Δεν μπορούσε να δείη μίαν έξαιρητικήν άπάντησιν στις έντολές ή έντολές έρωτήσεως. Όντε είχε καιρό να σκεπτή περισσώτερο, γιατί ο Νικολάιερ τον έλεγε :
—Αούτον δεν μπορεί να κάνει άλλο τίποτε, παρά να σόσουμε ότι είνε δυνατόν να διασωθώ.
—Άληθής ;
—Όχι και μεγάλα πράγματα. Πρέπει να έπιδοσώμεν έμέσως στο «Ρέβδω» τις σημάς και τα άρματα των συνταγματικών.
Εφώδισε λοιπόν ως εκεί ; Εφώδισε ο Νόβιτσον, θα έγκαταλείψονταν την άρσην ;
—Πρώτο το παρόν δεν μπορεί να σας πω, σε ρισκώστερα από όσα άποφασίσουμε με τον στρατηγόν Στένελ.
Ο Νόβιτσον έσπινε το κεφάλι, σάν ν' άκουσε την καταδίωξη του, ένθ ο άλλος εξακολουθούσε :
—Το «Ρέβδω» θα έπιτελήσιν να παραβιάσιν όν άποκλεισμόν.
—Μά είνε πολύ επικίνδυνον αυτό ! έτόλμων να παρατηρήση ο Νόβιτσον. Οι 'Ιάπωνες που περιμένον άσ' έξω, θα το όλοκαύτωσαν.
—Το έξω, άλλα πρέπει να κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια. Γι' αυτό θα δώσωμε κυβερνήτην του σκάφους έναν άνθρωπον της άπολύτου έμπιστοσύνης μας και άποδεχόμενης γενναίοτητας : Τον άνθυποπλοίαρχον Ρανέβσκι.
—Τον Βόρβιελ ! Έκανε ο άλλος με τέτοιον τόνον φωνής σάν να τον έλεγαν ότι οι Ρώσοι, ένίστανον τον πόλεμον.
—Ένας θαδής άναστεναγμός άνασπασμού έξέφυγε από τα στήθη του. Ο 'Ιόρς ήταν στενός του φίλος και ή παρρημική ύπόνοια έναντίον του θύε στον στενοχωρημένο φοβερά. 'Ηταν λοιπόν μεγάλη ή γαρά του όταν, από τα λόγια αυτά του στρατηγού Νικολάιερ, κάταλαβε ότι οι άντάροι του δεν είχαν την παρρημικήν ύποψιν έναντίον του.
—Τι συμβαίνει ; Γιατί σάς φάνηκε προέξω ; έρώτησε ο Νικολάιερ που είχε παρρημική τον στενοχώριον.
—Τονώντων στρατηγόν μου, που φάνηκε φυσικότατον αυτό. Σε πούτον άλλον θα μπορούσε να δώγη μία τέτοιη έμπιστευτική άποστολή ; Ο Ρανέβσκι είνε άξιος να τα βγάλη πέρα μόνος του, ή θα πέση ένδοξος !

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

Ο Νόβιτσον έσπειρε να διαδιδάσιν την διαταγή εις τον φίλον του, με την δεβαίωσιν ότι θα του προκλήσει τον ένδοξον θάνατον. Τι άρραόστρο και τι καλύτερο από ένα γενναίον αξιωματικό που άγαπάει την πατρίδα τον περισσώτερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο, από το να του δώσουν μίαν έμπιστευτικήν άποστολή ; Δεν άποτέλειος αυτό και, μίαν αναγνώρισην της άξίας του ;
Ο Ρανέβσκι όμως τι έβλεπε τα πράγματα έντελως διαφωτιστικά. Όταν ο φίλος του τον έβέβαιε την κατάσταση και του άνεκόνισσε την άρσην που είχαν πάρει οι δύο στρατηγοί, ο Βόρς έσυνθροήσασκε.
—'Αδύνατον ! έλεε. Δεν γίνεται αυτό.
—Ο φίλος του την έκείτοσε με άπορία.
—Τελικά έλπις ;
—Το έλεε. Τι είνε αυτό που λές ;
—Δεν έπρόβλεπα καθόλου, άλλα έβλεπα την κατάσταση πολύ καλύτερα από όσα. Μου άπέθανε την άμυναν ένός φρουρίου και δεν μπορεί να το έγνατάλιφω αν δεν γάσω και τον τελευταίον μου στρατιώτη. Και ή θέσις μου είνε δεινή, γιατί το πυροβολικό τους με χτυπάει με θαυμαστήν άριεία. Πώς λοιπόν είνε δυνατόν να έγκαταλείψω τη θέσις μου ;
—Σου διαδιδάσω όμως μια διαταγή των άνωτέρων μας.
—Είνε ή πρώτη φορά που δεν θα ύπακούσω ! έφώθανε ο Βόρς με άπόλυτον πεποιθισιν εις άντιλήψεις του.

—'Ινσπεκτορ Τρόβελ, στην Χάουδ στήλη, αριθμός 125, έγινε ένα έγκλημα. Ο Τρόβελ άφησε το άκουστικό του τηλεφώνου και σηκώθηκε. Βγήκε ώχρος έξω από το γραφείο του και πήγε στο παλαιόν γραφείο του ντετέκτιβ Σέαν.

—'Ακολουθήσε με, του έλεε. Έγινε ένας φόνος.
Οι δύο άστυνομικοί πήραν ένα αυτόκινητο και σε λίγο έφθασαν στον μέγαρο του Ούλσον, στην Χάουδ στήλη. Κατευθύνθηκαν άμέσως στον τόπο του έγκλήματος, δηλαδή μέσα στον κοιτάνα του θύματος. Ο πλούσιος εισοδηματίας Ούλσον ήταν έξαπλωμένος στο κρεβάτι του κι' έφερε τρία τραύματα στα στήθη. Το αίμα είχε έφαιε κόκκινος σε, σ' ένα βαθυκόκκινο στο κρεβάτι, μία μικρή λιμνολάκη.

Ο άστυνομικοί διέκριναν άμέσως, επάνω στους ώμους του θύματος, ένα έπισκεπτήριο, που ήταν κορφοττωμένο στην πυτζάμα του.
Ο 'Ινσπεκτορ το ξεκάρφωσε και διάβασε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο στο πρόσωπό του έγκλημα, οι όποιοι δικαίως είχαν έκνευρσει την κοινή γνώμη. Κι' ο Τρόβελ κι' ο Σέαν έβρεθήσαν πάλι σε άμνηστια. 'Αραγε έπρεπε να συνεχίσουν τις καταπορεύσεις των την νύκτα, στην συνοικία Χάουδ, ή έπρεπε ν' αλλάξουν τακτική ;

Προτίμησαν όμως να εξακολουθήσουν τις νυκτερινές των έκπατρήσεις, γιατί ήταν βέβαιο ότι οι κοκοποί θα έπιχειρούσαν να κάνουν και νέον φόνον.

Ο 'Ινσπεκτορ το ξεκάρφωσε και διάβασε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο στο πρόσωπό του έγκλημα, οι όποιοι δικαίως είχαν έκνευρσει την κοινή γνώμη. Κι' ο Τρόβελ κι' ο Σέαν έβρεθήσαν πάλι σε άμνηστια. 'Αραγε έπρεπε να συνεχίσουν τις καταπορεύσεις των την νύκτα, στην συνοικία Χάουδ, ή έπρεπε ν' αλλάξουν τακτική ;

Προτίμησαν όμως να εξακολουθήσουν τις νυκτερινές των έκπατρήσεις, γιατί ήταν βέβαιο ότι οι κοκοποί θα έπιχειρούσαν να κάνουν και νέον φόνον.

Ο 'Ινσπεκτορ το ξεκάρφωσε και διάβασε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο στο πρόσωπό του έγκλημα, οι όποιοι δικαίως είχαν έκνευρσει την κοινή γνώμη. Κι' ο Τρόβελ κι' ο Σέαν έβρεθήσαν πάλι σε άμνηστια. 'Αραγε έπρεπε να συνεχίσουν τις καταπορεύσεις των την νύκτα, στην συνοικία Χάουδ, ή έπρεπε ν' αλλάξουν τακτική ;

Προτίμησαν όμως να εξακολουθήσουν τις νυκτερινές των έκπατρήσεις, γιατί ήταν βέβαιο ότι οι κοκοποί θα έπιχειρούσαν να κάνουν και νέον φόνον.

Ο 'Ινσπεκτορ το ξεκάρφωσε και διάβασε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο στο πρόσωπό του έγκλημα, οι όποιοι δικαίως είχαν έκνευρσει την κοινή γνώμη. Κι' ο Τρόβελ κι' ο Σέαν έβρεθήσαν πάλι σε άμνηστια. 'Αραγε έπρεπε να συνεχίσουν τις καταπορεύσεις των την νύκτα, στην συνοικία Χάουδ, ή έπρεπε ν' αλλάξουν τακτική ;

Προτίμησαν όμως να εξακολουθήσουν τις νυκτερινές των έκπατρήσεις, γιατί ήταν βέβαιο ότι οι κοκοποί θα έπιχειρούσαν να κάνουν και νέον φόνον.

Ο 'Ινσπεκτορ το ξεκάρφωσε και διάβασε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο στο πρόσωπό του έγκλημα, οι όποιοι δικαίως είχαν έκνευρσει την κοινή γνώ

